

Шест месеца в списъка на бестселърите на Ню Йорк
Таймс

Ерик
Ван Лустбадер

НИНДЖА

2

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
НИНДЖА
ЧАСТ II

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

ЧЕТВЪРТИ КРЪГ
КНИГА ЗА ОГЪНЯ

УЕСТ БЕЙ БРИДЖ, НЮ ЙОРК СИТИ ЛЯТОТО, В НАШИ ДНИ

— Не, не! — засмя се тя. — Стига вече!

После се втурна към него, вместо да бяга както обикновено, хвърли се напред през пясъчната дюна, хвана го за глезните и рязко го дръпна.

Просната върху него, тя отново се засмя, а Никълъс изплю пясъка от устата си и се обърна по гръб.

— Много смешно! — промърмори той.

Тя се хвърли отгоре му и двамата се търкулнаха по влажния пясък. Хладният морски ветрец рошеше косите им, лампата пред къщата хвърляше спокойна, легко разсеяна от изпаренията светлина.

Лицето ѝ беше на сантиметри от неговото, очите ѝ бяха широко разтворени. Толкова широко, че той ясно виждаше червеникавите точкици в тях, проблясващи на светлината. Дългата ѝ коса беше като мост между телата им. Деликатните ѝ пръсти бяха върху бузите му, докосването им беше легко и твърдо като докосване на опитен скулптор.

— Не искам да си тъжен, Никълъс — меко продума тя.

Той леко я целуна вместо отговор.

— Тук съм.

— Зная. За мен това означава страшно много — вече сериозно промълви тя, изоставила игривото поведение. — Имах много време да размишлявам... за всичко...

— В леглото?

— Не, във водата — тръсна глава тя, после горчиво се усмихна:
— Пред очите ми не премина лентата на собствения ми живот, както можеше да се очаква... В един момент си мислех, че вече никога няма да изплувам, но в съзнанието ми беше само ти... Нищо особено... Просто се запитах какво ли ще е никога вече да не те видя... — Очите ѝ бяха толкова близо до лицето му, че изглеждаха някак разфокусирани. Въпреки близкото разстояние той едва долавяше шепота на устните ѝ: — Страх ме е — прогълътна с мъка тя. — Страх ме е от това, което ти говоря! Едно е да осъзнаваш чувствата си, но

съвсем друго да ги кажеш гласно... — Очите ѝ не се отделяха от лицето му. — Обичам те! Когато съм с теб, не мога да мисля за нищо друго! Иначе обичам да ходя на разни места, да се срещам с хора... Но всичко това изчезва, когато съм с теб! Зная, че звуци детински и сантиментално, но...

— Сантиментално — да — засмя се той, — но не и детински. Но какво толкова страшно има в това да си сантиментален? Аз също съм такъв, макар че по света останала малко хора като нас...

Ясните очи изпитателно пробягваха по лицето му.

— Ти обичаш ли ме, Ник? Отговори ми честно, не се страхувай, че ще ме нараниш. Просто искам да зная истината...

Той объркано замълча. В съзнанието му се бълскаха приятни и болезнени спомени, знаеше, че Юкио все още не е забравена. Имаше чувството, че е пъстьрва, която се бори с всички сили с течението на бурен поток, нагоре, към извора... Но аз не съм риба, защо правя това? Срещу какво се боря, дявол да го вземе? Защо то е толкова важно?

Усещаше, че отговорите на тези въпроси се крият дълбоко в съзнанието му, стига да можеше да ги изрови оттам. Продължаваше да го боли от ритника на Кроукър в ресторента, едновременно с това се ядосваше, че обръща толкова внимание на подобни неща. Ами ако Кроукър се окаже прав? Колко дълбоко е засегнат от смъртта на Тери и Айлин? Разбира се, че е засегнат, не е машина! Но сълзи липсваха, подобно на майка си, той скърбеше по по-друг начин... Контролираше се твърде строго, за да позволи да проличат емоциите му. Същевременно този железен контрол потискаше част от дълбоката му същност и заплашваше да го унищожи. Без да е наясно със себе си, той не е в състояние да контролира никаква ситуация, не може да бъде господар на нищо — нито на светлината, нито на мрака. Тази мисъл го накара да подскочи, сякаш някой го беше сръгал в ребрата. В дъното на съзнанието му се появи една смътна идея и заплюща като знаме на вятъра...

— За какво мислиш?

Очите му се фокусираха и той отново видя лицето ѝ — бледо и загрижено.

— Не трябва да правиш жертви — промълви той. — Нито за мен, нито за когото и да било! Това е опасно!

— Вече не правя никакви жертви! Край! И на теб нищо няма да дам, преди да съм абсолютно сигурна, че го искам! — Очите ѝ блестяха в мрака като малки, но мощнни прожектори. — Толкова ли е ужасно, че ти ме задоволяваш? Че съм доволна от този факт? Не се ли бунтува част от теб срещу създалото се положение?

— Господи! — изправи се стреснато той. — Защо казваш всичко това?

— Може би защото е истина? — опита се да надникне в очите му тя. — Не зная. Зная единствено как твоето тяло реагира на моето. Това е общуване на най-примитивно ниво, съществувало милиони години, преди да е имало книги, филми и пиеци на тази тема! Искам да зная защо го отхвърляш предварително. Нима не вярваш на сигналите на тялото си? То знае по-добре от мозъка ти кое е добро за теб... — Засмя се и добави: — Невероятно! Цял живот работиш с тялото си и все още не му се доверяваш!

— Ти не знаеш нищо за тези неща — късо отвърна той.

— Така ли? — седна на пясъка тя. — Ами разкажи ми тогава. Обясни ми го с прости думи, за да го схване бедният ми женски мозък!

— Не се дръж като дете!

— Не аз се дръжа като дете, Ник. Чуй се какви ги говориш — умираш от ужас при мисълта, че можеш да разкриеш част от същността си пред друг човек!

— Никога ли не ти е минавало през главата, че за това може би имам основателни причини?

— О, да. Именно затова те питам...

— Вероятно не те засяга.

— Прекрасно! — възпламени се тя. — Вече ясно виждам колко далеч съм отишла в превземането на твоето съзнание.

— Никъде не си отишла, Джъстин. Аз не съм твое притежание.

— Ето какво получавам в замяна на своята откровеност!

— Искаш откровеност? — изведнъж попита той, чувствайки, че не го е грижа за реакциите ѝ. — Днес в града се срещнах с баща ти.

Главата ѝ рязко се повдигна и тя го погледна с медове рие.

— С баща ми ли? Но как?

— Посрещна ме с разкошната си лимузина на гарата. Бях третиран като особено важен гост.

— Не искам да слушам повече! — скочи на крака тя. В съзнанието ѝ нахлуха спомените от Сан Франциско, в душата ѝ заклокочи ярост, примесена с безсилие. Винаги беше безсилна пред него, винаги!

— Мисля, че трябва да слушам! — жестоко отвърна той. Частица от съзнанието му изпитваше наслада от болката, която ѝ причиняваше.

— Не! — извика тя и запуши с длани ушите си, миг по-късно се затича безцелно по брега, само и само да е по-далеч от него.

Той се изправи и я последва по хладния пясък.

— Искаше да знае всичко за нас двамата! — извика, изравнявайки крачка с нея. — За теб вече знае всичко — онова, което си направила, дори онова, което още не си!

— Да върви по дяволите! — викна тя, подхлъзна се на върха на малка дюна, в следващия миг вече беше на крака и се нахвърли срещу него като вихрушка: — И двамата сте мръсници! Той, защото го прави, а ти — защото ми го казваш! — Очите ѝ бяха огромни пламтящи езера, лицето ѝ беше бяло като вар. — А ти самият си гадно копеле!

Той я отблъсна от себе си:

— Баща ти се страхуваше да не съм като онзи Крис!

— Млъкни! Млъкни, долен мръсник!

Но той продължи, да преследва:

— Предложи ми служба и най-веселото, е, че аз приех! В момента съм негов служител!

— Как можа? — проплака тя. — Как можа да ми погодиш такъв мръсен номер! — Нямаше предвид службата. — Господи, Господи! — Закри лице с ръцете си и с препъване изчезна в къщата.

Никълъс рухна на колене върху влажния пясък и от очите му потекоха сълзи.

— Той скоро ще е тук — каза А Ма. — Готово ли е всичко?

— Да, майко — отвърна Пени от мястото си в краката ѝ. — Уилоу току-що се прибра с последното... пакетче.

Безупречно бялото лице на Пени се надвеси над облечения в кожа блок за рисуване и тя продължи да изписва китайски йероглифи в стройни вертикални редици. От време на време топеше тънката си четчица в шишенце черен туш, движенията ѝ бяха точни и уверени.

Тя прецени мълчанието на господарката си, после се реши:

— Мислиш ли, че трябва да пускаме тук този мъж?

Очите ѝ останаха сведени към блокчето, сърцето ѝ се сви в очакване на гневното избухване на А Ма.

Но А Ма не направи нищо подобно, само въздъхна. Пени бе права, разбира се. Само допреди няколко дни тя не би допуснала да добави: времената се промениха за всички тях, а човек трябва да се приспособява по най-добрния начин. Когато проговори, гласът ѝ не издаде нищо този вътрешен диалог:

— Пени, скъпа моя, знаеш отлично, че тук става въпрос за големи пари. Не трябва да плащаме дан на предразсъдъци.

Пени едва ли подозираше колко неискрени са тези думи. А Ма вече наблизаваше седемдесетте, беше родом от областта Фуцзян на китайското крайбрежие, разположена на равно разстояние между Хонконг и Шанхай. В семейството бяха петнадесет деца, но тя винаги се беше чувствала по-различна от братята и сестрите си, може би поради самото си име. Според една стара легенда момиче с нейното име тръгнало на далечен път. Много джонки в пристанището били в нейната посока, но само една се съгласила да я вземе. Когато излезли в открито море, ги връхлетял страшен тайфун, всички джонки потънали, само тази, в която била А Ма, се спасила благодарение на нейните чудотворни познания за ветрове и течения. В нейна чест е издигнат храм. А Ма знаеше, че той се намира край базата Бара Хил на остров Макао.

Размърда се и столът ѝ проскърца. Нежна коприна докосна ръката ѝ, през отворения прозорец нахлуваше шумът на Дойърс стрийт. На ъгъла имаше рибен пазар, който работеше до късно. По това време на годината вадеха чудесни сепии. До слуха ѝ достигнаха възбудени викове, навън се караха на кантонски диалект и тя неодобрително се намръщи. Тук горе, в просторните апартаменти, които заемаха изцяло третия етаж на сградата, се говореше само на мандарински. Така беше в родния дом на А Ма преди години, така беше и сега.

А Ма се изправи и безшумно се приближи до прозореца. Надвеси се над первата и погледна надолу към тясната шумна уличка. Лесно би могла да се премести където си поиска в Манхатън, през последните няколко години беше получавала десетки изгодни оферти,

но винаги ги отхвърляше. Струваше ѝ се, че трябва да върти своя бизнес в сърцето на китайския квартал и никъде другаде. Районът беше тъмен и доста западнал, но в него имаше атмосфера, която напомняше на А Ма за дома. Това ѝ беше напълно достатъчно. Макар отдавна да беше милионерка, тя не се чувстваше удобно в кулите от стъкло и стомана на централен Манхатън, като например тази на „Крайслер“, която я беше смяла с огромните си размери преди много години, веднага след пристигането ѝ в Америка.

Тук ми е добре, дори много добре, помисли си тя, отправила поглед към полуутъмната уличка, над която се носеше приятната миризма на току-що уловена риба, викаха търговци, мангалите с типично китайски деликатеси апетитно димяха.

Отново въздъхна. Съветът за планиране на китайския квартал едва ли ще бъде много доволен, ако научи какъв е истинският ѝ бизнес, но полицията положително е щастлива от хилядарката, която получаваше всеки месец. Тя имаше грижата лично да върши тази работа, неизменно поднасяше по чаша чай на своите униформени гости и те си отиваха доволни от нейния такт и умение.

През целия си живот не можеше да забрави родната къща във Фучоу, странното беше, че с годините все по-често си мислеше за нея. Животът в китайския квартал ѝ даваше илюзията, че се намира у дома. Същевременно и през ум не ѝ минаваше да се завърне обратно в Китай. Не хранеше никакви симпатии към китайските комунисти и дори сега, когато вече беше съвсем лесно да посети родината си, тя все не намираше сили да го стори. Не! Всичко, което би могла да поиска във Фучоу, ѝ имаше тук, в китайския квартал на Ню Йорк.

Червените и сини неонови реклами на ресторантчетата зад ъгъла превръщаха мрака в прорязан от светлини и сенки полупрозрачен въздух. Принадлежаха на японци, разбира се. А японците тя се беше научила да мрази още преди комунистите. Нахлуваха по крайбрежието — арогантни и пълни с пари бизнесмени, търсещи разнообразие и преситени от нощния живот на Шанхай. Колко различни са от китайците, мислеше си А Ма. Разбира се, те не притежават нашата хилядолетна история и култура, няма от какво да се поучат. Японците са сравнително нова нация. Когато ние сме били управлявани от могъщи династии и вече сме знаели как да използваме барута, техните острови са били обитавани от варварските племена айну — неуки и

тъпи диваци. Не е чудно, че съвременните японци са толкова войнствени, след като са произлезли от такива племена.

Тя обърна гръб на прозореца и каза:

— Искам да го видя веднага, Пени. Не трябва да допускаме грешка.

Пени кимна, остави настррана блока и четчицата и се изправи.

— Пени...

Момичето се спря с ръка върху бравата.

— Да, майко?

— Не е тукашен, нали?

— Не, майко. От другия край на града.

— Добре — кимна А Ма. — Не искам... Не искам да си имам работа със съседи.

През краткото време, в което остана сама, А Ма се замисли за Пени. Издигайки това момиче, тя беше постъпила мъдро. Беше умна и сръчна. Макар че никога не би го признала на глас, А Ма често се опираше на нейните преценки. Именно това я тревожеше в момента — Пени очевидно не одобряваше япончето.

Пени беше името, което А Ма лично ѝ даде при постъпването на работа. Тя кръщаваше всичките си момичета и имената им оставаха за цял живот. Така беше удобно и лесно, в този бизнес не са необходими други подробности. Освен това ѝ доставяше огромно удоволствие да ги нарича „деца“, а в отговор да чува почтителното им „майко“ — дума, която не се използва току-така в родния ѝ край.

Неизбежно ще настъпи момент, в който ще трябва да предаде бизнеса в нови, по-млади и по-силни ръце, мислеше си тя. И когато този момент дойде, тя искаше да бъде сигурна, че наследникът ѝ: ще бъде безупречен.

Пени се завърна, водейки със себе си едно момче на около единадесет години. Спра се на крачка от прага с ръце върху раменете му. Момчето стоеше напълно неподвижно, в очите му нямаше никакво любопитство. През открехнатата врата до ушите на А Ма долитаše шумът от напрегнатата подготовка. Според предварителния план тази вечер гостите щяха да са малко — един-двама души. Това също влизаше в огромната сума, която плащаха японците.

Внимателно огледа момчето. Кожата му беше чиста и гладка, скулите и очите му издаваха леко монголоиден тип. Ирисите му бяха

черни като бучки въглища, устата му беше широка и чувствена.

— Това е Филип Чен — представи го Пени.

— Затвори вратата, скъпа — меко отвърна А Ма. Беше

кръстосала ръце пред гърдите си и продължаваше да оглежда момчето.

— Докато си тук, ще имаш друго име — започна тя. Ще те наречем Спероу и само на него ще отговаряш. Ясно ли е?

Момчето леко се усмихна и кимна.

— Наричай ме „майко“.

— Да, майко.

— Инструктираха ли те както трябва? Не искам никакви изненади!

— Да — отвърна безгрижно момчето. — Пени ми обясни всичко, няма проблеми.

— Наистина, ли? — изви вежди А Ма. — Ще видим дали е така... Добре, сега си свободен, Спероу. Можеш да потърсиш Уилоу, тя ще те заведе в стаята, а ти знаеш какво да правиш там.

— Да, майко — отвърна момчето и излезе.

А Ма изчака Пени да затвори вратата зад гърба му и попита:

— Родители?

Пени поклати глава:

— Живее с чичо си, който е винаги пиян и едва ли би забелязал, че момчето го няма по цели нощи.

— Всичко ли е подсигурено?

Пени кимна и черната ѝ коса плесна във въздуха като животинска грива.

— Уилоу лично се погрижи.

А Ма си позволи лека усмивка?

— Справила си се отлично, детето ми!

Пени наведе глава, за да скрие зачервените си бузи. А Ма хвалеше своите възпитаници изключително рядко.

— Благодаря, майко — смотолеви тя.

А Ма безшумно се приближи до нея и повдигна брадичката ѝ.

— А сега ми кажи какво те тревожи — меко рече тя.

Под погледа на тези мъдри очи, които знаеха всичко, беше трудно да се намерят подходящите думи. Пени усети как гърлото ѝ се свива.

— Хайде, дете. Японецът, нали? Какво толкова те смущава в него?

— Срамувам се, че чувствата ми са толкова прозрачни — тъжно отвърна Пени. Очите ѝ се сведоха надолу, имаше чувството, че всеки момент ще се разплаче.

— Глупости! — раздразнено каза А Ма. — Това, което виждам аз, другите не могат да видят! Не си се изложила пред мен и те моля да ми кажеш какво те тревожи!

— Наркотикът, майко — тихо отвърна Пени. — Мисля, че не трябва да се замесваме в такива неща.

За миг А Ма не каза нищо. В съзнанието ѝ изплува едно пътуване до Шанхай, което беше предприела преди много, много години, още като малко момиченце. В ноздрите ѝ все още тежеше задушливата миризма на горящ опиум, от който ѝ се повдигна. Никога през живота си не беше го опитвала, но въпреки това беше убедена, че е нещо отвратително.

Същата миризма се носеше и през нощта, в която комунистите дойдоха за съпруга ѝ. Нямаше шум, нямаше нищо, което да ги предупреди за опасността. Те се криеха, но комунистите знаеха къде точно да ги потърсят. Бяха ги наклеветили.

Съпругът на А Ма беше политически активист с изключителна прозорливост. Отдавна предвиждаше бурята на комунистическата революция, дори нейната неизбежност. Въпреки това се бореше срещу нея с цялата жар, на която беше способен. В речите и памфлетите му се казваше:

За пръв път в историята ни ще трябва да се поучим от японците. Какво добро им донесоха затворените режими на шогуните? Бързо стана ясно, че тази страна се задушава в стоманените окови на собствените си традиции и Япония реши да гради бъдещето си по западен образец. Вижте ги къде са сега! Можем ли да си позволим тук в Китай да пренебрегваме такъв ярък исторически пример? Един комунистически преврат ще ни изключи завинаги от Запада, от капитализма, превърнал Хонконг и Шанхай в

градове-мечти, а самият Китай ще се превърне в заспал колос, забравен от света.

Нахлюха в къщата, бълснаха А Ма до стената и тя почти припадна от съприкосновението на главата си с ръба на бюфета, измъкнаха мъжа й от леглото и започнаха да го налагат с бамбукови тояги и прикладите на пушките си. На вонящите си фуражки имаха червени звезди, униформите им бяха маръсни и раздърпани. Мъжът на А Ма припадна, облян в кръв, а те го повлякоха навън. Повече не го видя и до днес не знаеше дали е жив или мъртъв. Искрено се надяваше, че е успял да си спести страданията. Дано се е докопал до парче жица или стар чаршаф! Не й се искаше да си мисли какво биха могли да сторят на психиката му.

Всичко това беше станало много отдавна, но раната й не беше зараснала напълно, особено през мрачните дъждовни дни, когато дори вечно шумната улица под краката ѝ притихваше.

Върна мислите си в настоящето и се усмихна на Пени. Момичето беше прекрасно, наистина съвършено!

— Хубаво е, че мислиш така, скъпа моя. Знаеш, че по правило не позволявам употребата на наркотици, но този човек е изключение.

Той се бори срещу китайските комунисти по свой начин, помисли си А Ма. Мисли си, че е взел всички мерки за сигурност, но аз знам всичко за него. Зная всичко за всеки, който идва тук, без никакви изключения. Този просто ми изгуби малко повече време и пари. Но винаги има лапи, които плачат да бъдат намазани, всяко нещо на този свят си има определена цена.

— Мога ли да зная причината? — меко попита Пени.

— Това не те засяга — усмихна ѝ се А Ма и лекичко я побутна по рамото: — Иди да помогнеш на Уилоу, нямаме много време.

Пени сведе глава и промълви:

— Да, майко, веднага отивам.

А Ма я гледаше как тихо се измъква от стаята. Какво ли има да става, запита се тя.

По същото време японецът се измъкна през страничния изход на киното. Забързано прекоси Четиридесет и девета улица и пробяга няколко метра, за да хване автобуса към центъра. Вътре беше доста претъпкано, но след Трийсет и четвърта улица пътниците рязко намаляха.

Слезе на предпоследната спирка и тръгна към Вилидж пеша. Сви на изток по Осма улица и скоро излезе на площад Купър с черния метален куб в центъра.

На ъгъла на Осма и Трето авеню хвана автобуса за Сити хол, измина с него цялата Боуъри и слезе на Канал стрийт. Там откри първата телефонна кабина и погледна към стария уличен часовник, увесен над бижутерийния магазин на ъгъла. Наоколо се стелеше дебел смог от дизелови мотори, оттатък широкото платно се издигаха псевдоримските колони на Манхатън Бридж.

Набра един номер и получи точното време, окачи слушалката и изчака точно една минута и петдесет секунди. После набра местен нюйоркски номер. Мразеше тази сложна процедура, но тя беше задължителна и логична, а той не беше човек, който се противопоставя на логиката.

Отсреща вдигнаха слушалката. Японецът продиктува седемте цифри на номера на телефонната кабина и веднага затвори. Слушалката остана до ухото му, само пръстът му притискаше лостчето за прекъсване. Някаква жена, спряла се пред кабината, го изгледа с отвращение и се отдалечи да търси друг телефон.

Телефонът иззвъня точно след четири минути и половина. Японецът вдигна пръста си от лостчето. Разговорът се проведе на родния му език.

— Да. — В ухото му закънтя приглушеният шум на международния разговор.

— Статут?

— Действаме.

— Друго? Какви резултати имате?

— Резултати ли? — Изглеждаше леко учуден. — На мястото съм, сделката е задействана.

В неговия речник „сделка“ означаваше задача.

— Ясно. — Настипи пауза, в тишината отново нахлу приглушен шум от друг международен разговор. — Линията сигурна ли е?

— Абсолютно, поне от моя страна.

— Искаме бърза развръзка!

— Това зная още от началото. — На всеки петнадесет секунди той се оглеждаше, просто така, по навик. Манията за сигурност го преследваше навсякъде.

— Точно така.

— Тези неща не стават бързо и вие го знаете. Работя по свой собствен способ. За това се споразумяхме предварително, иначе никога не бих поел сделката.

— Да, знаем това. Но животът се променя. Събитията, които последваха след вашето заминаване от страната, налагат бързо приключване.

— Не работя по този начин! Аз...

— Но сега ще работите! — Гласът беше мек като коприна, равен и спокоен. Изричаше думите гладко и ясно, без следа от враждебност или припряност. — Налага се да приключите сделката в рамките на следващите седемдесет и два часа!

— Не мисля, че...

— Хонорарът ви е удвоен.

След тези думи разговорът прекъсна.

— Добър вечер — продума А Ма с любезна усмивка на уста и протегна ръка. — Вашето присъствие е чест за този...

— Всичко готово ли е?

А Ма не показва с нищо, че е подразнена от грубото прекъсване на ритуалните любезности. Тя беше уравновесена жена, но не обичаше грубостта. За миг си помисли да го изхвърли, нямаше никаква нужда от парите му. Но той беше убивал комунисти в Китай. За трима високопоставени функционери беше абсолютно сигурна, но положително имаше и други. А комунистите мразеше далеч по-силно от японците. Освен това всичко вече беше готово. Ако го изхвърли, нейните хора биха се трудили напразно.

— Всичко е готово според уговорката — усмихна се широко тя. Широко отворените ѝ тъмни очи, внимателни като на птица, прикрито го огледаха. Настроението му е друго — вече не е толкова спокоен,

сякаш бърза. Вероятно оттук заминава направо за Китай да убие още някой комунист. Вътрешно сви рамене — това не беше нейна работа.

— Ще приемете ли чаша чай?

— Не.

— Току-що свалиха кнедлите от огъня.

Той поклати глава.

— Както желаете — повдигна рамене А Ма. Варварин! Любезността не значи нищо за него, бърза като обикновен европеец. Ами да — днес японците почти не се различават от европейците! — Уилоу! — повиши глас тя.

В помещението се плъзна висока и слаба жена с изключително приятно лице, издължени очи и чувствени устни. Въпреки хубостта ѝ от цялата ѝ фигура се излъчваше някаква ледена сдържаност и човек не можеше да я сбърка с някое от момичетата на А Ма. Тази жена несъмнено стоеше далеч по-високо в йерархията на дома, макар че никой не беше в състояние да каже къде точно. Очите ѝ гледаха право в лицето на А Ма и не обръщаха внимание на нищо друго.

— Заведи този господин в златния апартамент — нареди ѝ А Ма. Всички помещения, използвани за професионални цели, съдържаха определен цвят в наименованието си.

Уилоу се поклони и поведе японеца по дълъг и зле осветен коридор. Стените бяха тапицирани със синьо-зелена шантунгска коприна, килимът и рамките на вратите бяха в тъмнобежово.

Спряха пред последната врата вляво и ръката на Уилоу посегна към бравата.

— Чакай малко! — каза мъжът и пръстите му се свиха около тънката ѝ китка. — Ти ли ще... — започна на кантонски диалект, но бързо превключи на мандаринско наречие, срещнал равнодушния поглед на черните ѝ очи: — Теб ли прикрепи към мен старата дама? Аз ѝ казах, че не искам високи... — Уилоу продължаваше да го гледа безмълвно. — Слушай, не те искам! Разбираш ли? Станала е грешка!

Очите на Уилоу се спуснаха към пръстите му, които продължаваха да стискат тънката ѝ китка.

— Кажи на старата дама, че има грешка! За парите, които плащам, аз... — Той учудено мъркна. Жената не се отдръпна от него, макар че той очакваше да го стори, а дори и да започне да се бори. Стегна хватката си, но отклик нямаше. Пусна китката ѝ.

Уилоу се извърна към вратата и мълчаливо я отвори, после леко се отдръпна.

Японецът влезе и се обърна да я погледне, но вратата вече се затваряше зад гърба му.

Стаята беше просторна. На пода имаше зелен килим, стените бяха със златни тапети, а таванът — ослепително бял. Мебелировката се състоеше от широко двойно легло, удобен на вид диван и три фоййола, всички със златиста тапицерия. Една полуотворена врата вдясно водеше към широка и добре обзаведена баня. Насреща, в близост до широкия прозорец, имаше блестящо полирани шкаф от солиден бук.

Той се насочи натам и хвърли поглед надолу към Пел стрийт. На стената беше прикрепена обикновена аварийна стълба от черно желязо, в банята нямаше прозорец. Обикновени предпазни мерки. После се обърна.

Видя момчето, следвано от млада жена.

— Как се казваш? — обърна се към момчето той, без да обръща внимание на младата жена.

— Спероу.

— Носиш ли го?

Момчето кимна и пристъпи към японеца.

— Стой! — заповядда му той. — Дай го на момичето!

Момчето се обърна и подаде нещо на момичето.

— Донеси го! — заповядда японецът.

Момичето се поклони и тръгна към него, по пътя се спря за миг да напълни чаша със sake. Приближи на крачка от него и протегна ръка с чашата.

Той впли очите си в нейните, ръката му се стрелна нагоре и изби чашата от ръката ѝ. Тя извика и стисна пръстите си, почувствала пронизваща болка.

— Няма да правиш нищо, което не съм наредил! — студено проциди той. — И се погрижи да изпълняваш точно всичко, което кажа, ясно ли е? — Момичето тъжно кимна с глава. — Покажи какво носиш!

Тя разтвори дланта си. В нея имаше две кафяви таблетки и някаква черна бучка. Той взе първо бучката, помириса я и кимна с глава. Върна я обратно върху протегнатата длан и взе таблетките. Тях

опита с върха на езика си, отново кимна и нареди на момичето да ги смеси.

Комбинацията между опиум и синтетичен ДМТ^[1] му беше позната отдавна, още от ученическите години, когато напрежението на риу ставаше непоносимо. Сакето, разбира се, също се използваше за отпускане. Но то беше твърде слабо за него.

Със стъклен поглед наблюдаваше как момичето се отпусна на колене и започна да стрива сместа в каменно хаванче, което извади от буковия шкаф.

Когато свърши и му натъпка една лула, той ѝ нареди да му напълни ваната.

— Мога и аз да го направя — предложи Спероу.

— Стой си на мястото! — изляя японецът и премести очи върху момичето: — Прави каквото ти казват!

Тя се поклони и изтича по посока на банята. Японецът запали лулата и чу как оттатък зашуртя водата. Дръпна дълбоко на три пъти, едва след това извади лулата от устата си.

— Ела тук, Спероу — нареди той. — Дръпни си! Не така... по-дълбоко! — После довърши дозата и се отпусна. До слуха му достигаше шуртенето на водата, превърнало се в ромон на далечен водопад.

При вдишване въздухът му се струваше хладен, а при издишване имаше чувството, че ще прогори върха на ноздрите му. Сърцето му ускори ритъма си, кръвта във вените му кипна, стана му топло.

— Гравитацията започна да го повдига нагоре — така, както става, когато човек се намира под водата. Усещаше натиск върху ръцете и краката си, върху главата и пениса си. Тестисите му сякаш набъбнаха в торбичките си.

— Ела! — заповяда той на момчето и го поведе към банята. Ваната беше почти пълна. Отпуснато на колене, момичето измерваше температурата на водата с ръка.

— Съблечи момчето! — заповяда ѝ той, усещайки как гласът му вибрира в гърдите. Думите приемаха материално измерение и сякаш се търкаляха в кухината между ребрата му като малки топчета, натискащи се да изскочат навън. Някои от тях бяха като малки буболечки, ярки и блестящи, други — огромни и тромави като жирафи.

Японецът проследи с поглед как момичето се насочва към мястото, на което се беше изправило момчето.

— Направи го на колене — рече той и с удоволствие отбеляза бързината, с която то се подчини. Трябва да похвали старата дама за доброто обучение, напомни си той.

След миг момчето беше голо, тънкото му телце едва загатващо мускулатурата на възрастния човек. Японецът го гледаше с разширени зеници, дишането му ускори своя ритъм. Момичето седна на пода с кръстосани крака и сведена в покорство глава. Дългата му черна коса висеше към пода, блъскава и жива.

Той ѝ кимна да съблече и него. Посочи ѝ първо ризата, за да свърши останалото на колене. Очите му не изпускаха момчето.

Когато момичето го съблече, той вече беше възбуден, пенисът на момчето също не беше увиснал. Без да я гледа, той сграбчи дългата ѝ коса и нався лицето ѝ в слабините си. Тя разтвори уста. Момчето вече беше напълно възбудено и леко потръпваше.

След малко той отблъсна момичето от себе си и прекрачи в горещата вана.

— Сега ще ме измиеш! — нареди ѝ той.

Когато заповедта му беше изпълнена, той излезе от ваната и я накара да я почисти. Влезе отново едва след като порцеланът светна от чистота. Момичето пусна крановете.

Той се отпусна по гръб и доволно примижа. Държеше се така, сякаш е съвсем сам и си мислеше за неотдавнашния телефонен разговор. При всички случаи планираше да убие Томкин в рамките на следващите три дни, доволно се усмихна той. Но умно се беше въздържал да разкрие това пред своите работодатели. Колкото по-малко знаят, толкова по-добре. Дадеш ли информация на някого, винаги му даваш и предимство. Японецът никога не постъпваше така — винаги той беше този, който се ползваше от предимствата. Така го бяха учили, поради тази причина винаги успяваше.

Разсмя се и малки вълнички плиснаха отвъд блестящите ръбове на ваната. Не разкри своите планове и получи двойно увеличение на хонорара. А той и без това беше достатъчно висок, при това съвсем справедливо — много хора се бяха опитвали безуспешно да убият Рафаел Томкин! Японецът обаче изобщо не се съмняваше в успешното изпълнение на своята мисия. Занимаваше го по-скоро методът, до

който ще прибегне. Да, първото му заключение се оказа вярно. Томкин е най-уязвим в новия си офис. Той се намира нависоко, изолиран е, до него се достига по множество тунели и недовършени коридори, в които японецът може да изчезне за частичка от секундата.

Разбира се, съществуваха и методи за поразяване на жертвата от разстояние — пушката, бомбата и прочие. Но японецът избягваше да ги включва в своя репертоар, тъй като те бяха типично западни начини за убийство — страхови и непълноценни. Той предпочиташе да свърши работата лично, използвайки любимите си оръжия. Другите начини за убиване бяха безчестни, така го бяха учили. Нинджите също имат свой кодекс на честта, съвсем различен от малодушното бушидо, помисли си с ненавист той. Какъв е смисълът да убиеш някого, без дори да се доближиш на ръка разстояние от него? Не си струва!

Значи всичко ще стане на последния етаж на административната сграда, в кабинета с плюшени мебели, който идеално отговаря на целта. Не тази вечер, може би не и утре — твърде много неща трябва да организира и подреди. Значи остава за вдругиден вечерта, време има достатъчно. Отново обмисли всеки етап от „сделката“ и усети как слабините му отново потръпват. В момента се тревожеше само от едно — дали не са прекалено ясни намеренията му, тъй като не беше в състояние да се контролира напълно. Може би допусна грешка с убийството на Ито... Не, то беше планирано още от самото начало, това куче не заслужаваше друга съдба!

Върхът на възбудения му пенис се показва над водата и той захласнато се загледа в него.

— Време е — рече и момичето извади запушалката на ваната. Горещата вода се спусна надолу по тялото му, гладко и лишено от всякакви косми.

Излезе от ваната и бутна настрана дебелата хавлия, която момичето разтвори пред него.

— Не — рече той. — Ще ме изсушиш с език.

Момичето послушно се зае с новата задача, а той отправи поглед към момчето, което не беше помръднало през цялото време.

Да, повтори си той. Имам достатъчно време, утре вечер отново ще се върна тук. Облекчението беше един инструмент за неговата функционалност. Момичето продължаваше да използва езика си между разтворените му крака.

В спалнята той изпуши още една лула и повтори предложението си към Спероу. Само момичето продължаваше да е облечено. Той го повика и то се изправи в краката му със сведен поглед. С едноединствено светкавично движение той разкъса робата ѝ. Имаше малки и твърди гърди с дълги и вирнати нагоре зърна. Бедрата и кръстът ѝ бяха тесни, триъгълникът между краката ѝ — гъсто окосмен. Кожата ѝ леко настръхна, но тя продължаваше да гледа в краката си и той остана доволен.

Вдигна лявата си ръка и пръстите му свободно се свиха около тънкото ѝ вратле. Кожата му беше изключително нежна. Другата му ръка докосна настръхналата кожа на гърдите, сякаш искаше да провери защо се получава този странен ефект. После замахна и рязко я плесна през гърдите, те леко се поклатиха. Лицето на момичето се изкриви, но то не издаде нито звук. Японецът изви глава, за да наблюдава реакцията на момчето. То беше все така неподвижно. Отново плесна гърдите на момичето, този път от обратната страна. То изхълца и прехапа устни, пот се стече по врата ѝ и той стана влажен под пръстите му.

Третият удар беше нанесен с далеч по-голяма сила. Тя тихо извика и краката ѝ омекнаха. Японецът я подхвани под мишниците и я хвърли върху леглото. Във всеки от ъглите на широката спалня за двама имаше тесни копринени ленти. Японецът върза с тях китките и глезните ѝ, стегна ги здраво и момичето не можеше дори да се помръдне. Гърдите му бурно се повдигаха и спускаха, кожата им заблестя от пот. Тя простена, почти не на себе си.

Японецът прекоси стаята, взе керамичната кана със саке и я наведе над устата ѝ. Тя се закашля, очите ѝ се облещиха, гърлото ѝ конвултивно прегълътна. Той притискаше каната до устните ѝ, докато алкохолът вътре свърши, после се качи на леглото и обкрачи разпънатото тяло така, че гърдите на момичето да бъдат точно под него.

— Ела тук! — заповядала Спероу той. Момчето се покатери на леглото и застана в позицията, която му посочи японецът — клекнал между разтворените крака на момичето. Погледна замаяно към чатала ѝ и неволно се наведе към него. В следващия миг дясната му буза изтръпна, след това я прониза остра болка. Нито чу, нито видя плесницата.

— Не прави това! — изръмжа японецът. — Ще гледаш само тук!
— Пръстът му посочи към щръкналия пенис. После бавно се намести върху лицето на момичето. Дъхът ѝ го опари, устните ѝ тихо премляснаха, езикът ѝ докосна ануса му.

— Сега! — заповяда той и Спероу се наведе напред с отворена уста.

След няколко секунди японецът затвори очи и от устата му започнаха да се изтръгват несвързани възклициания. Нито Спероу, нито момичето ги разбираха, тъй като бяха на японски, но и двамата ясно долавяха тяхното значение.

Със засилване на възбудата загрубяваха и мръсотиите, сипещи се от устата му. Ръцете му несъзнателно посегнаха към бедрата на момичето и грубо ги стиснаха откъм меката вътрешна част, пръстите му оставиха яркочервени следи. В момента, в който изригна в устата на момчето, той ѝ нанесе такъв удар, че тя припадна от болки.

Спероу надникна в очите на японеца и мълчаливо се отдръпна от леглото. Знаеше, че сега идва неговият ред.

Док Диърфорд мислеше за войната. Беше в кабинета си, на обичайния дървен стол зад бюрото. Пред него димеше чаша кафе, поставена върху бледосин бележник. Леко извърнал глава, той гледаше през замрежения прозорец към Майн стрийт, пуста в този час на деня. Още нямаше седем.

Ръката му се пресегна към чашата. Отпи голяма гълтка, опари езика си, но това не успя да го разсее.

Това е като малария, мислеше си той. Хване ли я веднъж човек, вече няма отърваване. Пристъпите, макар и притъпени, ще го преследват цял живот като неприятен спомен за миналото. Може би е дори сезонно явление, което най-често избира горещите дни на юли и август — най-кучешкото време, когато дори тук, в Уест Бей Бридж, слънцето пече безмилостно, въздухът е лепкав, листата на дърветата не помръдват.

През зимата никога не мислеше за войната.

Вдигна слушалката и набра номера на Рей Флоръм в полицейския участък. Изчака прозвучаването на шест сигнала, преди

да затвори. Преди това беше му звънял у дома, сигурен че няма да събуди никого, освен него.

Къде се е запилял, по дяволите? Ядосан, Док Диърфорт погледна часовника си и видя, че все още е твърде рано. Рей се появяваше на работа около осем. Въпреки това Док Диърфорт искаше час по-скоро да разбере докъде е стигнало разследването, има ли шанс да заловят нинджата. Продължаваше да кипи от яд, съзнавайки, че този яд е породен от страх.

Входният звънец иззвъня и той подскочи. В първия момент помисли да не отваря, но звънцът отново издрънча и той се насочи към вратата.

— Никълъс! — ахна той, примижавайки на ярката слънчева светлина. — Влизай! Какво те носи насам, да не си болен?

— Не съм те събудил, нали?

— Каква говориш, синко! — засмя се Док Диърфорт. — Седя си тук и си мечтая... — Очите му изпитателно пробягаха по Никълъс: — Но ти не ми изглеждаш добре, май ще трябва да те прегледам!

— Не съм спал, това е всичко — отвърна Никълъс и позволи да бъде отведен във вътрешността на къщата. Вместо да го заведе в кабинета си, Док Диърфорт го насочи към кухнята.

— Една добра закуска ще те оправи — рече той и отвори хладилника. — Дръж — подаде му той картонена кутия с портокалов сок, после попита: — Бекон с яйца?

— Хей, не трябва да...

— Знам, че не трябва, но го искам! — махна с ръка Док Диърфорт, усмихна се и понесе яйцата към печката. — Освен това отдавна не съм имал гост на закуска и ми е приятно... — Сръчно сложи нов кафеник, после пусна яйцата в тигана, и прибави бекона. Съскането на месото му достави, удоволствие. Преди много години приготвяше закуската на момичетата... — Предполагам, че искаш да научиш докъде е стигнал Флоръм — рече той, а Никълъс седна до масата и си наля сок. После вдигна глава и го погледна в очакване. — Нищо! — добави с огорчение Док Диърфорт. — Няма абсолютно нищо, за което да се залови!

— Не се учудвам — отвърна Никълъс, после му разказа за всичко, случило се в града.

— Значи твой приятел, а? — поклати глава Док Диърфорд и леко обърна бекона в тигана. — Лош късмет, съжалявам... Сигурен си, че преследва Рафаел Томкин, така ли?

Никълъс кимна.

— Защо тогава убива другите? Никой от тях няма пряка връзка с Томкин!

— Така е — кимна Никълъс. — Поне доколкото съм осведомен.

— Защо го прави? Би могъл да свърши работата и да си замине, когато си поиска!

— И аз това се питам — отвърна Никълъс и погледна в чашата, сякаш там го чакаше отговорът. — Все пак не е толкова лесно да се добере до Томкин. Подобна операция изисква време.

— Още една причина да се спотайва. Такива като него не обичат да се появяват на ярка светлина — Док изцеди месото от мазнината и се зае с яйцата.

— При нормални обстоятелства това е вярно — съгласи се Никълъс. — Но този тип е по-различен и доста по-умен от останалите. Все пак е тръгнал да ликвидира човек, вече преживял три-четири опита за покушение. А фактът, че Томкин все още е жив, съвсем не е случаен. Нинджата си дава сметка, че няма да успее с обикновен атентат и трябва да измисли нещо по-сложно. Знаеш какви са тези хора... Той не е прибягнал до бомба с дистанционно или снайпер, иска да свърши всичко със собствените си ръце...

— Така е — кимна Док Диърфорд. Кухнята се изпълни с ароматната миризма на пържен бекон, той извади хляба и го подаде на Никълъс да го припече.

— Стратегията е ясна — да се обърка врагът. Стара стратегия, известна още от кенджуцу и бойното поле. Използвай разнообразни форми на нападение, атакувай от различни посоки! И докато врагът се чуди какво си намислил, връхлиташ директно и го побеждаваш!

Док Диърфорд постави чиниите на масата и изгледа Никълъс.

— Значи мислиш, че точно това прави нинджата?

— Да, логично е.

Док Диърфорд започна да се храни лицето му се сбръчка в размисъл.

— Мислил си и за други възможности, нали? — попита след малко той.

— Какви други възможности? — вдигна глава Никълъс.

— Не знам, но тези копелдаци могат да бъдат страхотно изобретателни. Никога не бих казал, че разбирам какво им минава през главата...

За момент очите на Никълъс се отклониха встрани.

— Познавах няколко в Япония — промълви, той.

— Така ли? — блеснаха за миг очите на Док Диърфорт.

— Беше отдавна, преди много години...

— За тях времето не означава нищо! — изръмжа докторът и остави вилицата. Никълъс знаеше, че той има предвид собствения си опит. — Просто не са хора! — добави отчетливо Док Диърфорт и между думите му се долови тиктакането на стенния часовник. — У тях има нещо нечовешко, свръхестествено... Сякаш са вампири, призраци или дявол знае какво... — Очите му се замъглиха от спомените. — Нашата война беше различна, бих казал уникална... Нямахме обичайната бойна линия, и дума не можеше да става, че ще заемем някаква позиция, а след това ще чакаме контраатаката на противника... Никакви бойни линии, завзети територии, отстъпления и нападения... Просто се държахме, едно отчаяно упорство срещу ужасната неопределеност, която сутрин врагът изправя срещу теб, а на залез-слънце вече си някъде зад него, без да си мръднал нито на сантиметър!

Никога не бяхме сигурни за местоположението на врага. Получавахме конкретни заповеди от време — на време, от тях беше ясно, че и генералите нямат представа за реалното положение. Живеехме в някаква странна анархична среда, трудно поддаваща се на контрол. И тя беше единствената ни защита срещу паниката, която така и не ни напускаше.

Говоря ти за края на войната. Почти всички бяхме я изкарали на Тихоокеанския фронт още от самото начало, мнозина изобщо не бяха в състояние да се бият. Малария, амебна дизентерия и още куп други болести, които срещах за пръв път, бяха нашето ежедневие. Но след известно време на този фронт вече се страхувахме по-малко дори от холерата, която ни се струваше божия благословия в сравнение с нощите...

Заштото нощите бяха времето на тяхното проникване, мълчаливо и смъртоносно. Не можехме да ги спрем, макар че удвоихме постовете и взехме всички други възможни мерки, които предвижда военното

дело. Нищо не помагаше. Изпаднал в отчаяние, командирът нареди нощи засади. Войниците стреляха по сенки и нощи птици, но въпреки това ставаха жертва на мълниеносна и ненадейна смърт.

Инцидентите се превърнаха в ежедневие. И някакъв идиот спомена името „Дракула“, тъй като разполагаше с едно оръфено копие от романа на Брам Стокър, което бързо обиколи цялата част. Страхът се превърна в ужас, но и какво ли можеше да се очаква при подобни обстоятелства? Човек винаги е склонен да измисля някакви свръхестествени създания, за да разбере необяснимото. Сякаш бяхме герои от някакъв готически роман на ужаса. Дори днес, след толкова години, не мога да открия никакъв хумор в ситуацията. Ние умеехме да се бием с войници от плът и кръв, а не с някакви сенки, които се стопяват в мрака на нощта. Ако бяхме успели да хванем дори един от тях, ако бяхме успели дори да го зърнем, нещата щяха да се променят... Все пак щяхме да имаме идея срещу кого сме изправени!

Страхът е чувство, което има неприятното качество да ескалира само. Никой от нас не беше страхливец, всички бяхме убивали... дори и аз... Били сме в обкръжение, познавахме всички опасности на бойното поле. Но това беше нещо друго, беше нещо извън нашите способности за възприемане... Зная, че звуци глупаво, Никълъс, но ще ти разкажа какво се случи и ще видиш, че съм прав...

Пробивахме си път през остров Лейте. Страхотната морска битка в залива Лейте беше свършила, японският флот беше окончателно разбит. Но на сушата нещата бяха коренно различни. Остров Лусон и няколко от по-малките островчета наоколо все още бяха в ръцете на японците. Те не разполагаха с достатъчно жива сила, нямаха никакво снабдяване и ние бяхме сигурни, че след битката в залива Лейте с тях е свършено.

Но не беше така.

Малко преди решителната битка от Токио пристигна нов японски командир. Вицеадмирал Ониши от Първи военноморски флот със седалище в Манила. Два дни след пристигането си той замина за Мабалакат — малко градче, разположено на седемдесет — осемдесет километра на север. Там беше базата на Двеста и първи въздушен флот. Ониши провежда едно от най-съдбоносните за изхода на войната съвещания, макар че по онова време нямаше как да го знаем.

Не след дълго получихме първите съобщения, но отказахме да им повярваме. После видяхме всичко със собствените си очи. Отначало мислеме, че самолетите атакуват нас, но те ревяха над главите ни, без да ни обръщат никакво внимание. После видяхме нашите кораби в залива — един самолетоносач и два разрушителя. Проклетите японци не ги атакуваха, дори не стреляха срещу тях. Те просто се бълскаха в тях! Бяхме сигурни, че първият беше улучен, преди да стигне до целта си, но те продължаваха да прииждат и ние започнахме да проумяваме какво става, макар и не изцяло. Как е възможно разумни хора да постъпват така? Изглеждаше абсурдно! Помислихме, че са им промили мозъците, японците са известни със своя фанатизъм.

Въпреки това, нещо не се връзваше, не можех да повярвам. Психологическата преориентация изисква време, знаех това от опит. Нямаше начин това да стане за една нощ! Това е бавен процес, а японците не разполагаха с никакво време. Вече бях сигурен, че става въпрос за нещо друго. Но какво?

Бяхме навлезли в дъждовния сезон, по цялата територия на Лейте не можеше да се намери дори педя суха земя. Напредвахме, макар и с цената на жертви. Една нощ ни вдигнаха по тревога и поехме в поход. Имахме доста ранени и аз изявих желание да изостана след частта, за да успея да ги превържа. Сутринта трябваше да ни настигне тилът. Но ситуацията беше твърде опасна и командирът ми нареди да вървя заедно с другите.

На разсъмване спряхме и направихме лагер. Мнозина от нас бяха твърде уморени, за да заспят. Наклякахме и започнахме да си говорим. За Дракула, естествено. Предната нощ изгубихме трима души и вампирските теории бяха в апогея си.

Най-сетне аз зарязах останалите войници, открих пипнешком палатката си и се мушнах вътре. Известно време чуха гласовете им, после настъпи тишина. Не бях сигурен дали спрях да ги чухам, защото съм заспал, или те просто се бяха разпръснали.

Намирах се в онова странно състояние между сън и реалност. Бях сигурен, че сънувам и в съня си усещам, че някой ме наблюдава. Направих безуспешен опит да се събудя. Главата ми тежеше като олово, не можех дори да я помръдна. Сякаш някой беше прерязал нервите, по които мозъчните команди стигаха до мускулите ми. Исках

да се обърна назад, тъй като бях сигурен, че опасността ме дебне оттам. Но не можех да се помръдна.

Над главата ми се мярна призрачно лице. Само лице, без тяло, без крайници. Не зная кога съм отворил очи, не зная дали изобщо съм ги затварял. Гърдите ми натежаха, с мъка си поемах дъх, стана ми студено. Нощта беше топла, но студът идваше от вътрешността на тялото ми и аз потръпнах.

Лицето беше на японец, съвсем черно, очевидно намазано със сажди. В него не можеше да се отрази дори лъч светлина. Очите му бяха огромни, пълни с неземна светлина, зловещи... Подобни очи бях виждал само веднъж, като студент последна година. Бяхме на визитация в психиатричното отделение на болницата. Един от пациентите беше млад човек, малко над двадесетте, със сплъстена коса и високи скули. Лицето му беше интелигентно като на млад учен. Беше стегнат в усмирителна риза. Преподавателят се впусна в научни описания, а аз не отделях поглед от очите на младежа. Бях като омагьосан... Този човек се беше променил, беше на милион години от лечението, чиито детайли описваше толкова подробно нашият преподавател. Той вече не беше човек, беше някакво друго същество, завърнало се към животинското състояние на своите предтечи... В очите му нямаше дори следа от това, което бихме дефинирали като „интелигентност“ или поне това, което съвременният човек приема за интелигентност. Но в тях аз съзрях коварство... Коварство и необятна мощ, от която потръпнах. За миг си представих какво би станало, ако това същество е на свобода. Ричард Спек? Гари Гилмор? Джак Изкормвача? Нямаше начин да разбера това. Защото този човек... това същество отдавна беше извън човешките понятия за морал.

Сега вече имаш представа какво видях в очите, вперени в мен през онази нощ. Но все още не можеш да разбереш всичко. „Лудост“ е слаба дума за това, което изльчваха тези очи, в тях имаше много по-зловещи неща. Светът, в който живеем, е подреден, подчинява се на определени закони. Всички ние живеем в един периметър, очертан от науката и обществото. Но този човек не живееше в него. Той живееше извън времето или онова, което ние наричаме време, в тялото му се вливаше страхотната енергия на неизмеримия Космос, на вечния и волен хаос. Не зная как още да ти го опиша, но това беше нещо свръхестествено, превъплътено в образа на човек и може би затова още

по-страховито... В крайна сметка нашите вампирски истории май не бяха съвсем лишени от основание... Зная, зная! Звучи глупаво, като лоша приказка, но въпреки това е истина!

Докато през главата ми минаваха всички тези неща, тялото ми долови неговото движение. Измъкна някакъв черен парцал и светкавично го уви около устата ми. Беше съвсем близо до мен и успях да забележа, че и дрехите му са изцяло черни.

Измъкна ме от палатката, спря за миг, после ме метна на гръб и затича.

Тичаше, без да издава никакъв шум, зад нас нямаше сенки, тъй като нито за миг не пресякохме лъч светлина. Напусна лагера ни по маршрут, който не беше нито обиколен, нито пряк. Беше просто негов личен маршрут, неоткриваем за останалите, сякаш тичаше по невидима пътечка, създадена специално за него.

Не оказвах съпротива, просто се чудех защо не бях убит като другите жертви на тези безшумни нощи нападения. Бях наистина смаян. Дори с главата надолу виждах ясно, че този човек е магьосник. Не познавах жив човек, който би могъл да влезе и да напусне лагера по този вълшебен начин. Придвижваше се леко, без каквото и да било видимо усилие, сякаш не помръдваше от мястото си. Това може да ти се стори противоречиво, но си е чистата истина. Тичаше толкова гъвкаво и същевременно плавно, че не усещах никакви тласъци, само едно непрестанно движение напред.

Не след дълго се озовахме в джунглата и продължавахме да се движим със страхотна бързина. На практика скоростта ни се увеличи, въпреки че на пътя ни се изпречваха храсти и ниски клони. Силата и издръжливостта му бяха страхотни. Бяхме сами в целия свят, поне аз бях обладан от това чувство. По това време на нощта дори зверовете се свират в дупките си и потъват в сън. Джунглата беше замръзнала, до ушите ми достигаха редките и далечни писъци на нощна птица, странини и нереални, сякаш идващи от друга планета.

Пътувахме по този начин около тридесет минути. После мъжът рязко спря, смъкна ме от рамото си и вдигна нагоре черното парче плат. Така то покри не само устата, но и очите ми. Поведе ме през джунглата, стиснал с два пръста куртката ми отзад така, че да може да ме улови веднага щом се спъна. Имах чувството, че ме е окачил на кука, беше ми страшно унизилено.

След известно време започнах да дочувам гласове. Не говоря японски, но разбирам достатъчно. Не исках той да разбере това. Най-накрая превръзката от очите, ми беше свалена и аз установих, че се намирам в японския лагер. Беше далеч от това, което си бях представял. Оглеждах се ужасен, с чувството, че съм попаднал в полева болница. Нищо не напомняше военен лагер, нямаше дори часови. Повечето от войниците лежаха или седяха.

Намирахме се близо до морето, макар че не можех да определя от коя страна на острова. През листата на дърветата се виждаше водата. Гледах безмълвно наоколо, а мъжът, който ме доведе, говореше с няколко други, облечени по същия начин. Май бяха единствените, които с нещо наподобяваха войници. Отначало се опитах да разбера за какво говорят, но се отказах: Използваха някакъв непознат диалект, освен това произнасяха думите прекалено бързо.

Над хоризонта се появи бледото сияние на зората, заедно с него и някакви черни точки. Те бързо се превърнаха във високо летящи самолети, насочили се на северозапад, към Лусон. Двеста и първи въздушен флот, самолетите изглеждаха черни на фона на просветляващото небе.

— Отиват да бомбардират вашите кораби! — каза някой и аз стреснато се извърнах. До мен се беше изправил слаб японец с патерици, левият му крачол беше прегънат и закачен за коляното. Беше страхотно кълощав, сигурно щеше да умре от глад далеч преди да започне да се тревожи за отрязания си крак.

— Говорите много добре английски — отвърнах аз.

— Да — съгласи се той с поглед все още отправен към живите торпили, които изчезваха на запад. — Няма да се върнат, никой от тях. Ониши се е погрижил за това. — Разбрах, че говори за новия вицеадмирал. Японецът тъжно поклати глава и добави: — Казват, че той е изготвил плановете за нападението срещу Пърл Харбър, заедно с Ямamoto. — Върхът на езика му щракна в горната част на небцето. — Да не повярва човек, всичко това беше толкова отдавна! — Главата му се сведе към мен: — Говорите ли японски? Не? Жалко... — Отново погледна нагоре. Самолетите наближаваха нашите кораби, посрещна ги силен оръдеен огън. Във въздуха разцъфваха черни облачета с оранжева сърцевина, секунди по-късно въздухът над главите им се

разтърси, от детонацията. — Не, няма да се върнат момчетата...
Мисията им е еднопосочна.

Думите му изведнъж разпръснаха мъглата в съзнанието ми.

— Нима искате да кажете, че изпълняват самоубийствен полет?
— възкликнах аз. — Нима в самолетите са само пилотите и нищо друго?

— Да, те просто са една голяма управляема бомба... — Японецът стоеше съвсем неподвижно, в ъгълчетата на очите му проблясваше влага, но гласът му беше все така равен и спокоен. — Идея на вицеадмирал Ониши! Жест на отчаяние! Трябаше доста да убеждава останалите генерали, но все пак е успял... — От устата му се откъснаха няколко думи на японски, вероятно ругатни. — Малко са жертвите, които дадохме за тази „благородна кауза“. Императорът продължава да изпраща синовете си в касапницата на война, която давна сме загубили!

Зад мен се разнесе рязък вик и не беше необходимо да разбирам езика, за да ми стане ясно, че моят човек ме вика.

— Трябва да намерите нещо за ядене — рекох аз на своя куц събеседник и се отдалечах.

— Бих ли стоял тук, ако можех? — подвикна след мен той с горчив смях.

— Защо не влезете в болница? — спрях се аз.

— Приемат само тези, които имат собствена храна — отвърна той. Очите му бяха ясни, ребрата му се брояха дори под униформената рубашка. Но какво правя, запитах се ужасено аз. Та това е враг! — Всички умираме от глад — продължи войникът. — Не можем да влезем в болница, а батальонът ни ни заряза, защото вече не сме в състояние да се бием... Незаслужен край за един войник, в това няма нищо благородно... — Очите му продължаваха да ме фиксират, за момент си помислих, че между нас няма никаква разлика.

После моят човек ме сграбчи за ръката, просьска нещо неразбрано и ме повлече към другия край на лагера. И тук земята беше покрита с телата на изнемощели войници. В ръката си носеше нещо като черна чанта, която не бях забелязал досега. Изглежда спореха именно за нея, бяха четирима... Толкова еднакви, че човек би ги взел за близнаци. Съжалявах, че не попитах непознатия си приятел кои са. Беше ми ясно, че не са от редовната армия. Пред очите ми пламтеше

огън, над него висеше черна желязна тава, наблизо беше струпана малка купчинка миниатюрни филипински картофи, които японците наричат „камоте“ и които имат горчиво-сладникав вкус. Наоколо бяха наклякали доста мъже. Очевидно това беше всичката им храна.

Човекът, който ме отвлече, извади няколко консерви, очевидно задигнати от нашия лагер. Нямах никаква представа как ги беше носил, но фактът си беше факт.

Избухна нов спор, вероятно за разпределението на храната. Моят човек ме дръпна настрана и ме заведе при няколко проснати на земята ранени. Посочи ми ги с ръка, очевидно искаше да ги прегледам. Едва сега разбрах защо ми беше пощаден животът — той отлично е знаел кой съм и с какво се занимавам.

Наведох се над войниците и веднага разбрах, че едва ли ще им помогна кой знае с какво. Нямах инструменти, нямах лекарства, което в случая не беше кой знае колко голям пропуск. Моят непознат приятел беше охарактеризирал съвсем точно ситуацията тук — японците умираха от глад.

След известно време станах и се насочих към我的 човек.

— Съжалявам, но не мога нищо да направя — рекох.

Дори не разбрах как и с какво ме удари, изведенъж се видях със задник в калта.

— Те имат нужда от храна — замаяно рекох аз.

Той ме изправи за реверите, в очите му нямаше никакъв израз. Удари ме пак, този път по-силно, с ръба на дланта си. Имах чувството, че ме е бълснал камион, натоварен с цимент. Смъкнах се отново и си останах там, в калта.

Когато се свестих, наоколо беше тъмно. Главата здраво ме цепеше, дясното ми рамо беше като чуждо. Странно — можех да мърдам пръстите си, дори да ги свия в хлабав юмрук, но цялата си ръка не можех да повдигна дори на сантиметър.

Бях в палатка и лежах на нещо твърдо, по-различно от влажната земя. Куртката и ризата в защитен цвят си стояха на гърба ми, но от кръста надолу бях съвсем гол. Опитах се да се раздвижа, но без успех. С цената на върховни усилия успях да разклатя масата или това, към което бях привързан. Скоро обаче се отказах, тъй като главата ми започна да пулсира болезнено, зави ми се свят. Сякаш цялото ми тяло

пулсираше заедно с болката. В очите ми проблясваха ярки светковици, питах се какво ли е направил с нервите ми...

Миг по-късно той беше вътре. Не го чух, само усетих лекото раздвижване на влажния въздух. Лицето му се надвеси над мен. Беше измил саждите, но все още носеше черните си дрехи. Вероятно те бяха униформата му.

— Каква е числеността на частта ти? — попита ме той.

Всичко ми стана ясно — след като доказах, че не мога да бъда полезен като лекар, вече не бях нищо повече от обикновен военнопленник, а това означаваше само едно...

Казах му името си.

— С каква огнева мощ разполагате?

Пак му казах името си.

— С кои части ще се съедините?

Пак му казах името си.

— Какъв е американският план за съединяването?

За разнообразие този път му дадох своя чин и военнополеви номер.

— Кога американците ще нападнат Лусон?

— Лусон вече е нападнат от японците — отвърнах.

Той се зае да ме обработва. Използваше единствено връхчетата на палците и показалците си. Никакви ножове, нагорещени железа, наркотики или други средства за мъчение. Той нямаше нужда от тях, бяха прекалено несъвършени.

Обработка ме през цялата нощ — повече от десет часа. С прекъсвания, разбира се, иначе едва ли бих издържал. В края на този период тялото ми не носеше никаква следа от мъчение.

Наистина беше магьосник, защото обработваше само нервите ми. При това не само основните нервни центрове, както би предположил човек, а всички, дори и най-фините разклонения. Пръстите му стискаха и се отпускаха, нищо повече.

Всичко останало престана да съществува за мен — той добре се погрижи за това. И това важеше по отношение на всички чувства, с изключение на болката. Два-три пъти се напиках, но дори и тогава не усетих нищо, разбрах го единствено по миризмата. После и тя изчезна.

Използваше болката така, както опитната жена използва удоволствието. Знаеш как такава жена може да го прави: бавно, нежно,

с обич... докато накрая вече мечтаеш да изригнеш. Точно в този момент, когато си на самия ръб, тя ще прекъсне за малко, ще изчака да поспадне възбудата ти и после отново ще се заеме да я засилва... И когато най-сетне постигнеш своя оргазъм, ще имаш чувството, че никога в живота си той не е бил толкова сладък и пълноценен. Онзи мъж се ръководеше от съвсем същия принцип. Сигурно знаеш, че ужасната болка на един етап сама по себе си се превръща в нещо като анестезия... точно както става, когато се увлечеш векса, имат чувството, че си станал безчувства и можеш да караш до безкрайност... Така е и при болката. Дори нервите имат своя лимит — прехвърлиш ли го, те се изключват и вече не чувствуаш нищо. При тежки инквизиции това е единственият ти шанс.

Но онзи тип не си позволяваше това, просто техниката му беше такава. Бавно и търпеливо ме докарваше до апогея на болката, после ме задържаше там в продължение на сякаш цяла вечност, без нито за миг да ми позволи да се прехвърля оттък — в безчувствието. Знаеше точно колко време мога да издържа и винаги ме облекчаваше в решителния миг.

През цялото време повтаряше въпросите, които ми беше задал в началото. Не викаше, говореше спокойно и никак приятелски, сякаш бяхме стари познати, седнали на чашка да си спомнят доброто старо време.

Странна беше тази комбинация. След известно време станахме интимно близки, сякаш бяхме любовници. Изпитвах желание да му се доверя, да му разкажа всичките си тайни, да премахна и последните бариери, които ги разделят. С времето се промени и болката. Стана... как да кажа... никак поносима. Все още не мога да разбера как се получи това. Дори тогава си давах сметка, че обработка не само тялото, но и духа ми, но това не ми помогаше. Бях безсилен да спра това, което ставаше, всичко ми се изпълзваше... Сякаш се опитвах да запазя равновесие върху гладък като стъкло лед. После и ледът си отиде, остана ми чувството, че потъвам в лепкава кал, все по-дълбоко и по-дълбоко... Бездънна кал.

През цялото време ме заливаха вълните на болката, при всеки неин пристъп се засилваше желанието ми да му се доверя. Той беше мой приятел, започвах да се чувствам виновен, че продължавам да крия своите тайни. Какъв egoист съм, Господи! Колко недостоен съм за

неговото приятелство! Вече не ме обземаше безчувственост, той не позволяваше това. Беше едно друго усещане. Удоволствие. Започна да пропълзява в тялото ми, докато аз с всички сили се стремях да не отговарям на непрестанно повтарящите се въпроси. Това ми ставаше есе по-трудно, веднъж или два пъти дори прехапах езика си, за да не избълвам всичко, което искаше да знае.

В този миг усетих, че душата напуска тялото ми и да се превръщам в друг, съвсем непознат човек. Най-страшното беше, че този човек знаеше за мен повече, отколкото аз самият.

Открих, че искам да му се доверя повече от всичко на света. Бях убеден, че сторя ли го, той ще ме прегърне и успокои. Удоволствието нарастваше, започнах да се радвам на болката и да я искам. Имах чувството, че тя е единствената ми връзка с него, без нея съм загубен, без нея съм нищо! Времето престана да има значение. Нямаше минало, нямаше бъдеще, всичко беше едно безкрайно настояще, в което господстваше светлият образ на моя приятел. Устата ми пареше от собствената ми кръв, аз продължавах да се боря с непреодолимото желание да му разкажа всичко.

Изведнъж болката-удоволствие изчезна. Всичко изчезна, окказах се сам в мрачната палатка. Сам и безвъзвратно загубен. Заплаках, но очите ми останаха сухи. През дългата нощ тялото ми беше толкова обезводнено, че в него не беше останал дори секретът, от който се произвеждаха сълзите. Изпитвах ужас от самотата — подобно на малко дете, лишено от майчина прегръдка. Бях изпаднал в психологическото състояние на невръстно дете и зависех от своя инквизитор така, както детето зависи от майка си. Останах сам, за да бъде подсилено това състояние. Вече знаех, че в момента, в който той отново се появи, ще започна да говоря и няма да спра, преди да избълвам всичко, което знае...

Рязък звук зад главата ми ме върна в действителността. Помислих, че се е върнал и изхлипах от радост. Звукът се превърна в стържене, опитах се да извърна глава, но виждах само грубия покрив на палатката.

— Ставай! — изхриптя груб глас в ухото ми.

— Какво? — Въпросът ми прозвучава като излязъл от устата на идиот. Комбинацията от обезводняване и подут език доведе до друго

странно съчетание — гласът ми звучеше едновременно като на пияница и дете-кретенче.

— Ставай, ставай! — продължи да съска гласът.

Усетих как под гърба ми се провират ръце и ме тласкат нагоре. Беше съвсем ново усещане. За миг гледах глупаво нещастното си тяло, убеден, че ще го видя на късчета, с бамбукови игли под ноктите. Но тялото ми беше цяло и непокътнато. Припомних си болката и потръпнах.

— Насам! — напрегнато прошепна гласът. — Хайде, мърдай! Няма време за губене!

Свлякох се с олюляване от паянтовата дървена маса и се огледах. Беше моят приятел, куцият японец. Лицето му беше изкривено от притеснение, ръката му придържаше далечния край на палатката, през отвора се виждаше ярката зеленина на джунглата. Дневната светлина болезнено се заби в очите ми, почувствах прилошаване и оствър световъртеж.

Направих няколко крачки по посока на отвора, спънах се и с мъка се задържах за тавана на палатката.

— Няма да се справя! — прошепнаха отчаяно устните ми.

— Ще се справиш! — увери ме все така шепнешком японецът. — През деня няма да смеят да те преследват. — После ми подаде съдинка с вода и извърна очи встрани, докато аз лакомо я погълъщах. — На всички ни дойде до гуша от това — тихо добави той. — Няма никакъв смисъл... — После клекна и заповяда: — Хайде, няма време за губене! Не искаш да те заварят тук, нали?

Насочих се към отвора. Гърдите ми се повдигаха толкова мъчително, че имах чувството за инфаркт, ако направя още една крачка.

— Не зная как да ти благодаря — промърморих, а после е усилие се плъзнах навън.

— Недей! — отвърна японецът. — Ние сме от два коренно различни свята, никога не можем да се разберем!

— Нима? — попитах аз и му протегнах ръка. Той я стисна едвада и веднага я пусна, сякаш засрамен от своята сантименталност — Едно последно нещо... — добавих аз и той ме погледна с разбиране.
— Кои са те?

— Не е нужно да знаеш — отвърна слабичкият японец и се обърна да си върви. Краят на палатката започна да се спуска като някаква странна завеса, която разделя нашите различни светове.

— Напротив, трябва! — настоях аз.

Гърбът му се мянна за последен път зад платнището, а гласът му долетя до мен някъде отдалеч:

— Нинджа!

— Пожелах му късмет — приключи разказа си Док Диърфорт, — но имах чувството, че не ме чу. Обърнах се и потънах в джунглата, по-далеч от лагера, по-далеч от ужасните нинджа...

Остана приведен над масата и гледаше в изстината си закуска. Сякаш сред яйцата се криеше вратата към миналото. Кожата на високото му чело беше покрита със ситни капчици пот. Никълъс долови монотонното тиктакане на часовника и изненадано вдигна глава. Имаше чувството, че са изминали дълги часове.

След известно време Док Диърфорт вдигна глава и хвърли загрижен поглед към Никълъс.

— На никого не съм разказал това — промълви той. — Нито на воиниците, нито на командира, нито дори на жена си... На теб го разказах, защото бях сигурен, че ще ме разбереш. — Очите му вече бяха твърди, сякаш свредла, пробиващи дупки в челото на Никълъс, четящи безпогрешно мислите му.

— Значи знаеш всичко.

Не беше нужно дори да кима. Очите на Док Диърфорт казаха на Никълъс всичко, което той искаше да научи.

— Какво мислиш да правиш?

— Да правя ли? — изненадано го погледна Док Диърфорт. — Нищо. Трябва ли да правя нещо?

— Зная какво изпитваш към тях — рече Никълъс.

— Само към един от тях — поправи го Док Диърфорт.

— Останалите са същите.

— Аха.

— Така ги обучават. Преминават по-тежка подготовка дори от самураите, просто защото тя по традиция е тайна.

— Традиция? Не е ли странно, че именно традиционалисти като тях правят опит да се намесват в нашия анархичен начин на живот?

— Никога не съм мислил по този начин, но признавам, че имаш право.

— Искам да го пипнеш, Никъльс! — рече Док Диърфорд и отблъсна от себе си изстиналата чиния. — Само ти можеш да го сториш, зная това. Полицията не може дори...

— Не може, разбира се.

— Не може да направи абсолютно нищо! Имаме късмет, че си наоколо. Нали?

Денят беше ясен, без нито едно облаче по небето. Никелираните части на колата блестяха толкова ярко, че той си сложи слънчевите очила. Напусна градчето и се насочи обратно към Дюн роуд. Паркира встрани от къщата, вдигна броя на „Таймс“, който то чакаше на стъпалата, и се насочи към брега, преглеждайки бегло заглавията.

До къщата на Джъстин се приближи отляво, затова не можеше да види дали колата ѝ е там. Вратата ѝ беше затворена, но вестникът го нямаше. Тръгна нагоре по покритите с пясък стъпала.

— Няма я.

Никъльс се извърна и видя Кроукър, който тъкмо идваше откъм другия край на къщата. Беше облечен в измачкан кафяв костюм, вратовръзката му беше разслабена. Изглеждаше така, сякаш пак не беше спал две-три нощи.

— Колата я няма.

— Какво правиш тук, Кроукър?

— Ела да се поразходим — рече онзи и го поведе към плажа.

— Не си облечен съвсем подходящо — отбеляза Никъльс.

— Нищо ми няма. Обичам пясък в обувките си. Напомня ми за детството. Все си стояхме в града през лятото... нямахме пари да ходим по курорти. Къпехме се под уличните кранове...

Вълните се пенеха вдясно от тях. В далечината шаренееха плажни хавлии, портативно радио дънеше диско, от което се долавяха само думкащите баси и звънтенето на чинелите.

— Бяхме седем деца. И до днес не зная как свързваше двата края старецът... Но всеки месец, точен като часовник, той ме викаше, преди да тръгне на работа: „Ела, насам, Люис. Имам нещо за теб.“ Даваше

ми пари, с които можех да стигна до Кони Айлънд и да си купя един сладолед. Знаеше, че обичам морето.

„Обещай да си вземеш хавлия, викаше, не искам майка ти да се тревожи...“

Край тях претичаха летовници и с весели викове се гмурнаха в прибоя. Главите им изскочиха като тапи на повърхността. Насреща им вървеше жена в цял бански, небрежно преметната през рамо ярка хавлия. Къде ли е Джъстин, запита се Никълъс.

— Да... Стари приятели сме ние с пясъка...

Жената мина на крачка от тях. Беше красива, с изпръхната от слънцето коса. На лицето ѝ цъфна усмивка и тя се затича към приятеля си.

Кроукър присви очи срещу слънцето и рече:

— Снощи изхвърлих Алисън от къщи...

Никълъс го погледна, но не каза нищо.

Кроукър пусна една крива усмивка, очите му стигнаха някъде до брадичката на другия:

— Всъщност не беше точно така... Май и тя искаше да си върви... Изнервила се е... Аз също. — Натика огромните си юмруци в джобовете на панталоните. — Мина без кръвопролития, знаеш как стават тези неща...

Спряха на ръба на водата, в краката им тъмнееше купчина водорасли, обувките на Кроукър почти не се виждаха под влажния пясък.

— Винсънт е мъртъв, Ник — рече Кроукър и бавно вдигна глава.

— Снощи са го открили... със счупен врат... — Не каза къде са го открили.

Никълъс пое дълбоко въздух и седна на пясъка. Обви, с ръце коленете си и отправи невиждащ поглед към морето.

— Ник...

Не усещаше нищо, сякаш беше упоен. Спомни си разказа на Док Диърфорд за болката. Това вече му дойде прекалено — днес щяха да погребват Тери и Айлин.

— Господи — изстена гой. — Господи!

Кроукър приклекна до него.

— Ник — тихо промълви той. — Нямаше друг начин да ти го съобщя... Не исках по телефона...

Никълъс кимна. Разбра въпреки мъглата в съзнанието си. Кроукър беше разbral, че му е задължен. Не можеше да не оцени жеста му — да се вдигне и да бие толкова път, когато е можел просто да нареди на някого да набере номера му. Спомни си, че двамата с Винсънт снощи бяха вечеряли заедно, може би изпълнява своя дълг и към него...

— Ник... — започна Кроукър, после нерешително млъкна.

— Какво става? — извъртя се към него Никълъс.

— Трябва да ми кажеш!

— Не зная какво имаш предвид... При всички случаи Томкин е забъркан, и то до шия! Преди около седмица е получил предупреждение от нинджата, видях го с очите си — съвсем истинско! Сключил е редица сделки с могъщи и утвърдени японски компании. В бизнеса няма приятелство, особено пък при тези акули. Изпречил се е по някакъв начин на пътя им и те са решили, че това е смъртен грях. После са открили своя нинджа и са го пратили тук да свърши работата...

— Това не е за пръв път. Томкин е предпазлив мръсник и едва ли се нуждае от помощта ти...

— Точно тук грешиш — поклати глава Никълъс. — Без мен е труп!

— Но нещо не се връзва, невиждаш ли? Двете убийства тук и трите в града нямат нищо общо с Томкин!

— Трябва да имат! — упорито тръсна глава Никълъс. — Знаеш ли, че е направил опит да сплаши и Джъстин? — После разказа на Кроукър за онова рошаво животно, което влетя през кухненския прозорец.

Кроукър мълчеше и го гледаше. Прибоят зад гърба му съскаше и неуморно гризеше мократа ивица на брега. Веселата човешка гълч беше ясна и чиста, сякаш всеки момент щеше да се скупи и прекъсне...

— А дали това послание е било предназначено за Джъстин? — тихо попита той.

— Какво? — погледна го втренчено Никълъс.

— Мисля, че е крайно време да се изправим с лице срещу фактите. Според мен това предупреждение е било предназначено за теб!

— За мен ли? — късо се изсмя Никълъс. — Не ставай глупак, моля те! Няма никаква причина за...

— Трябва да има — настойчиво го прекъсна Кроукър. — Виж почерка! Убийствата на Тери и Айлин тук. После на Винсънт в града... Ти си в центъра на всичко! Нещата недвусмислено се въртят около теб!

— Втората жертва тук изобщо не съм познавал.

— Да, но убийството стана в близост до теб.

— И до още куп хора, Лю!

— Но само един от този куп губи последователно трима от своите приятели!

В това имаше логика, разбира се, но Никълъс знаеше, че тя невинаги помага.

— Едва ли ще се съглася с теб — поклати глава той. — Пак ти повтарям — няма причина. Всичко е димна завеса.

— Ето ти завесата! — изръмжа Кроукър.

— За него е все едно, нима не разбиращ? Той знае, че съм вътре в нещата заради Джъстин. Аз представлявам опасност за него, а не ти или горилите на Томкин. Той го знае отлично! Не, целта му е Томкин и никой друг! Останалото е просто мътене на водата!

— Окей, окей! — примириително вдигна ръка Кроукър. — Това беше просто една версия. Но трябва да ти кажа, че искрено се надявам да се окажеш прав... Защото Винсънт Ито ми беше далеч по-скъп от този мъръсник Рафаел Томкин!

Никълъс внимателно го погледна. Съзнаваше, че и двамата вече са на път да признаят открито това, което отдавна чувстваха — между тях се е зародило, искрено приятелство.

— Благодаря ти за тези думи — топло се усмихна той. — Те означават много за мен, Винсънт също би се зарадвал, ако можеше: да ги чуе...

Изправиха се. Кроукър упорито не сваляше: сакото си въпреки нарастващата жега. Замисли се за миг, после тръсна глава и съмъкна дрехата. Тънката му бяла риза беше пропита от пот.

— Готов ли си да се връщаме?

Никълъс кимна, после колебливо промълви:

— Още нещо, Лю...

— Стреляй! — намигна Кроукър.

— Може би няма да искаш да: ми: отговориш...

— Значи няма: да ти отговоря и толкоз. Окей?

— Окей — усмихна се Никълъс и го последва към края на пясъчната ивица, където беше паркирана полицейската кола. — Какви са отношенията ти с Томкин?

Кроукър отвори вратата и хвърли сакото си на задната седалка. Беше паркиран на сянка, но въпреки това вътре беше душно като в сауна. Никълъс се настани до него и той включи двигателя.

— Беше съвсем прав — кимна полицаят. — Преди няколко дни положително нямаше да отговоря на този въпрос. — Колата изви остро и пое по Дюн роуд, прекоси моста и заръмжа по правия път. — Но положението е променено... Имам чувството, че ако не се доверя на теб, едва ли мога да се доверя на някого в целия шибан свят! А не така виждам живота си!

Мостът остана далеч зад тях, вече фучаха край малките кокетни вили, пред които се поклащаха моторници с вдигнати нагоре извънбордни двигатели. Насочиха се към магистралата.

— Знаеш за случая Дидион, нали? — попита полицаят.

— Имаш предвид убийството на онази манекенка? — изненадано го погледна Никълъс. — Зная това, което писаха вестниците. Бях свикнал да виждам физиономията ѝ върху всяко списание, което ми попадне...

— Мда-а... — проточи Кроукър. — Хубава жена. Толкова хубава, че сякаш това прилагателно е било измислено специално за нея!

— Това започва да ми звучи като...

— Не. Не е това, което си мислиш... — Изскочиха на магистралата и Кроукър натисна газта. Вятърът продължаваше да бъде все така горещ и не носеше желаната прохлада. — Изведнъж ми хрумна, че и тази хубавица е човек като всеки друг — продължи Кроукър. — Само дето хората я свързват с точно определен образ, с точно определена представа... — Лице, фигура... През ум не им минава, че и тя може да се оригне след обилно хранене, че от време на време ѝ се налага да сере... Ей такива, обикновени човешки неща!

Изнесе се в лявата лента, за да задмине някакъв синьо-бял автобус, който бълваше пътна струя черен дим. Когато се изравни с него, ядосано натисна клаксона, после се стрелна напред.

— После момичето умря и всички се разсмърдяха. Беше знаменитост, от нея си вадеха хляба куп противни типове, да не

говорим за милионите чекиджии, на които възбуждаше фантазията. Но никой, нито един от тези типове, това мога да ти го гарантирам, не си е рекъл: „По дяволите, жалко за един безсмислено погубен млад живот!“ А аз, приятелче, аз стоях в средата на просторната й спалня, гледах студеното й тяло и точно това си мислех! И още нещо, разбира се: „Тя е човешко същество и искам да разбера кой я подреди така!“ Сви рамене и добави: — Между другото, постъпвам по същия начин и когато разследвам убийството на някоя неизвестна проститутка... Винаги го правя, а това не се харесва на моя капитан... Макар че пет пари не давам за тоя страхлив ебалник. „Пилееш парите на данъкоплатците, Кроукър — вика, — залови се с нещо по-полезно!“ Господи! — ръката му тресна волана. — Би ли могъл да понесеш това? Тоя копелдак по цял ден си бърка в носа, а когато е сам, си бърка и другаде!

— Както и да е... Този случай се оказа пълна мъгла. Никакви улики, никакви! Пълна тайнственост, ама такава тайнственост мога да намеря във всеки киносалон!

— В спалнята стигнах до едно твърдо заключение — в нощта на убийството там е била още една жена. Несъмнено близка на Анжела Дидион и вероятно свидетелка на престъплението. Проблемът е, че изчезна без следа, сякаш се е изпарила!

— Сега разполагам само с един огромен среден пръст, а вестниците пищят и искат разкрития. Това принуждава комисарят да пиши на капитан Финиган, нататък картинаката ти е ясна...

Напуснаха магистралата малко преди множеството изходи за Манхатън, спуснаха се по извитото бетонно корито на отклонението, и неусетно поеха по булевард Куинс. Движението в западна посока не беше особено оживено и те напредваха със съвсем задоволителна бързина.

— Двама-трима uniformени обиколиха блока за обичайните разпити на съседи и познати — продължи Кроукър. — Но това е Ектиъм хаус и по тази причина им беше наредено да стъпват на пръсти и да не вдига много шум. Върнаха се със заключението, че никой нищо не знае.

— Окей, всичко беше съвсем според очакванията. Но седмица по-късно ми писна всички да ми искат главата и да ме обвиняват в некадърност. За да не заспиш от скука, веднага ще ти кажа това, което открих съвсем според тайнствените версии на „Рийдърс дайджест“ —

отидох да хвърля един поглед лично и установих, че полицаят, който е разпитвал хората от етажа на Анжела Дицион, е пропуснал един наемател, по-скоро наемателка. Била извън града и се върна точно когато аз бях там. Попритиснах я лекичко и скоро насреща ми лъсна един интересен факт — заминала за Палм Спрингс рано сутринта след убийството и седмица по-късно се прибрала. Наблизаваше шейсетте, но изглеждаше с десет години отгоре. Алкохоличка. Дори в десет сутринта вонеше на джин като спукана бъчва. Ръцете ѝ трепереха, не можа да устои и докопа бутилката още докато бях там.

Напусна булевард Куинс и сви на юг по булевард Йелоустоун. Вече бяха във Forrest хилс.

— Интересното беше, че се закле в нещо особено важно — в нощта на убийството видяла един мъж, който влязъл в апартамента на Анжела Дицион. Същият мъж виждала да я посещава поне от шест месеца насам, редовно надничала през ключалката... вероятно защото не е знаела какво да прави с времето си.

Спра пред едноетажна сграда с фасада от боядисани в бяло тухли. На малката полянка пред нея се въртеше метална табелка, на която пишеше:

ПОГРЕБАЛЕН ДОМ „ПАРКСАЙД“

Оттатък полянката се издигаше величествен клонест смърч, дървената врата зееше широко отворена. През нея влязоха няколко души, в едни от тях Никълъс разпозна инструктора от салона на Тери.

— Тя ми даде абсолютно подробно описание на този мъж, Ник — приключи Кроукър. — Никакво съмнение, че е бил Рафаел Томкин.

— И тъй, Томкин е бил близък с Анжела Дицион. Нищо странно в това — просто две известни личности, който живеят в един и същи блок, стават приятели. Сигурна ли е твоята свидетелка, че именно Томкин е бил там в нощта на убийството?

Кроукър хвърли поглед към разклоненото дърво, което леко се поклаща от топлия вятър.

— Тя се страхува от полет със самолет — промълви той. — В шест следобед взела силно приспивателно и го прокарала с порядъчна доза джин. Събудила се в пет на следващата сутрин.

— И е заминала за Кий Уест, така ли?

— Точно така — кимна Кроукър и се извърна към него. — Но аз съм сигурен... Проверих по няколко пъти движенията на всичките ѝ познати. Не може да бъде друг, освен Томкин!

— Нямаш доказателства, Ло — поклати глава Никъльс. — Не разполагаш с нищо съществено.

— Това е вярно, приятел — мрачно призна Кроукър и излезе от колата.

Никъльс го последва по покритата с широки каменни площи пътечка, която водеше в погребалния дом.

Друг от инструкторите в салона на Тери спря Никъльс на стълбите и размени няколко думи с него. Кроукър нетърпеливо ги изчака да свършат и дръпна Никъльс към себе си.

— Случаят Дидион е официално приключен — прошепна той. — Финиш, капут! Вчера ми го съобщи онзи шкембелия Финиган. Но нареддането е дошло от високо място, никой не би рискувал да намаже мазните му лапи!

— Искаш да кажеш, че някой е купил полицията?

— Искам да кажа, че каквито и да са били подозренията ми към Томкин по този случай, те отлитат благодарение на заповедта. Много малко хора в този град могат да потулят подобен случай, а той е един от тях. — Гласът му стана дрезгав, отчетлив и заплашителен. — Но сега аз разполагам с улика. Един от моите осведомители е успял да засече жената, която е била в апартамента на Анжела Дидион в нощта на убийството. Всеки момент ще получа името и адреса ѝ. А когато ги получа, смяtam да закова на стената този мръсник и да го оставя да виси там!

Службата беше кратка, но съдържателна, на английски и японски, но според американските традиции. Помолиха Никъльс да произнесе няколко думи и той прие. Говореше на японски, под звуците на тиха музика. Свиреха мъж и жена, приятели на Айлин, бяха професионалисти и си личеше. Японски традиционни мелодии, на инструменти, които се наричаха „кото“ и „шакухаши“. Имаше много цветя.

Кроукър мълчеше, докато се отдалечиха от гробовете. Зад гърба им заиграха лопатите, кафявата, пръст беззвучно запълваше зейналите дупки.

— Ник — започна той. — Какво значат за теб имената Хидейоши, Йодогими и Мицунари?

Никълъс се спря и се обрна с гръб към слънцето. Не му се искаше да си слага слънчевите очила.

— Това са все известни имена от японската история. Защо?

Кроукър не обрна внимание на въпроса му и продължи:

— Могат ли да бъдат имена, на живи хора?

— Сигурно — сви рамене Никълъс. — Това са често срещани фамилни имена. Но тези, които изброя, са свързани исторически...

— Ясно.

Край черния път до тях се захлопна автомобилна врата, прокашля включен, двигател. Звуците сякаш увиснаха в горещия въздух. Над пътечката тихо прошумоляваха листата на дърветата. Жегата се усилваше.

— По-добре ми кажи за какво става въпрос.

Кроукър: бръкна пък вътрешния джоб на сакото си и извади тънко пакетче, увито в нещо като разтегателна хартия. Никълъс се зае да го отваря, а полицаят добави:

— Намерих го сред вещите на Тери, които ми предаде патологът... Било е в джоба му в нощта на убийството.

— Е, и?

— Същият следобед в салона се е появил някакъв японец. Двама от инструкторите — по карате и айкидо... сен... как им казвахте, там...

— Сенсей.

— Точно така, сенсей. Та те казват, че никога не били виждали по-добър майстор от този японец. В края на посещението си е провел мач по кендо с Тери. А Винсънт ми каза, че докато са вечеряли заедно, Тери изразил беспокойство от появата на този тип...

Никълъс го гледаше, забравил за листчето хартия в ръцете си, тънко и влажно, сякаш напоено с пот.

— Какво е името?

— Японецът се представил като Хидейоши.

За момент очите на Никълъс се хълзнаха встрани, по посока на гробището. Белият мрамор на надгробните плочи блестеше под ярките слънчеви лъчи, дори сивите и черните камъни изглеждаха леки и безтегловни, сякаш всеки момент щяха да се откъснат от веригите си и да полетят в безоблачното небе. Беше средата на седмицата и по спретнатите пътечки между гробовете почти нямаше хора. Ярките петна на букетите, поставени на прага към небесата, придаваха на околността някаква фалшива празничност — сякаш двамата се бяха изправили в средата на току-що напуснат от тълпата панаир. Съгълчетата на очите си виждаше жълт булдозер, който усърдно подравняваше разкопана земя. Отвъд него се извисяваше стоманобетонната арка на магистралата, колите по нея съскаха като вълни на далечен при бой.

— Хидейоши, господарят и основател на всички бойни даймийо в Япония, умира през 1598 година — започна той. — Широко разпространено е вярването, че той, като мъдър и предвидлив човек, е предал своите пълномощия на Йеасу Токугава — най-влиятелния член на Управляващия съвет. Но на практика не е било така. Йодогими, любовницата на Хидейоши, го е дарила със син. Той е бил луд по тях и най-горещото му желание било един ден Япония да бъде управлявана от неговия наследник. Малко преди смъртта си поискал да се срещне с един от най-близките си приятели — полицая Мицунари. Казал му да закриля Йодогими и сина му, при това да го върши тайно. На практика му заповядал да се обяви против Токугава. „Мицунари, приятелю, рекъл, макар да се прави на тъжен, Токугава ликува при мисълта за предстоящата ми смърт. Не се оставяй да бъдеш заблуден. Той е умен и опасен. Веднага след смъртта ми ще поиска да стане шогун. Мицунари, приятелю, ти трябва да се противопоставяш на това с всичките си сили, защото първата му работа без съмнение ще бъде да се отърве от Йодогими и истинския ми наследник!“

После, буквално минути след този разговор, Хидейоши приел и Йеасу. „Ти си най-влиятелният човек в света, казал му той, следователно ще поемеш властта след моята смърт.“ „Не говори за смърт“, опитал се да протестира Йеасу, но Хидейоши му направил знак да мълчи. „Чуй думите ми, нямам много време. След като си отида, сред членовете на съвета ще настъпи анархия.

Те несъмнено ще се разцепят на отделни фракции и страната отново ще потъне в дебрите на гражданска война. Това на всяка цена трябва да се избегне. Ти трябва да завземеш цялата власт, Йеасу. Онези далечни три даймийо не са важни, остави ги на страна и управлявай така, че да спасиш Япония от унищожителната гражданска война!“

Йеасу Токугава свел глава и се подчинил. По този начин влязъл в действие сложният план на Хидейоши, който дори от гроба искал да направлява съдбините на страната и в крайна сметка да издигне за върховен владетел собствения си син. Той съзнавал, че умира в неподходящ момент, защото синът му все още бил твърде млад, за да се защища или да задържи на своя страна малцината членове на съвета, които били верни на него самия. Добре знаел за желанието на Йеасу да стане шогун, а това не искал да допуска в никакъв случай. Тази чест била запазена единствено за неговия наследник.

Вляво от тях се появи малка траурна процесия, напусна черния път, от който се надигаха горещи вълни, и пое по тясната пътечка към един отворен гроб. Блестящият ковчег беше вече на мястото си, отрупан с цветя. Опечалените започнаха да се нареждат в полукръг около него, настъпи малка суматоха, предизвикана от припадъка на член от семейството. Разстоянието и тежкият въздух погълъжаха всякакъв звук, двамата сякаш присъстваха на странна пантомима.

— Успял ли е Хидейоши? — попита след дългата пауза Кроукър.

— Не — поклати глава Никъльс, без да отмества очи от групичката на опечалените. Припадналата жена се беше свестила и службата започна. — На първо място, защото Йеасу Токугава е бил твърде умен и могъщ. На второ, защото Мицунари създал коалиция от такива даймийо, които не били в състояние да победят Йеасу. През 1615 година, когато Йеасу повежда войските си срещу защитниците на Йодогими и наследника, последните се оттеглили в почти непревземаемата крепост на Осака. На четвърти юни същата година войските на Йеасу сломяват съпротивата на защитниците на крепостта, но по това време Йодогими и младият престолонаследник вече са мъртви — тя сама го убива, а след това си прави сепку.

— Има ли злодей в тази история?

В небето нещо проблесна и затъна, огромен „Боинг 747“ се насочи за кацане към летище „Кенеди“.

— Зависи от гледната точка — сви рамене Никълъс. — Но мога да те уверя, че Йеасу е бил един от най-великите владетели в историята на Япония. Може да се спори дали Хидейоши е виждал тези качества у него. Във всеки случай двамата са били коренно противоположни като хора и според мен е невъзможно човек да застане безрезервно на страната на някой от тях. И двамата оказват решително влияние върху историята на страната.

— Но в крайна сметка губи Хидейоши — подхвърли Кроукър. — Смъртта му означава край на династията.

Никълъс не каза нищо. Над гробището надвисна странна тишина. Хората в далечината приличаха на статуи, замръзнали неподвижно сякаш в обектива на фотоапарат. Панорамата на Манхатън, полускрита от изпарения, приличаше на сбъркан декор, поставен на хоризонта от ръката на пиян сценичен работник. Когато Кроукър отново проговори, гласът му беше значително по-тих:

— Защо този човек е приел името на Хидейоши? Можем да сме сигурни, че това не е било истинското му име... Но защо точно Хидейоши? Защо точно името на човек, претърпял поражение?

Никълъс леко се усмихна и се обърна да погледне лицето на приятеля си. Странно, помисли си той. В зависимост от светлината това лице можеше да се приеме и като грапаво, и като съсипано. А може би носеше и двете едновременно...

— Това е типично западен подход към историята — меко проговори той. — В Япония съществува нещо, което наричаме „благородство на поражението“. Голяма част от най-великите мъже на тази страна не са успели да постигнат своите върховни цели, но за нас е важно, че техните възгледи са били героични, както и усилията им да ги превърнат в действителност. Вие на Запад се прекланяте единствено пред победителите. А в, това има нещо жалко, не мислиш ли?

Кроукър присви очи под ярките лъчи на слънцето.

— Значи този Хидейоши е бил герой, а?

— Да — кимна Никълъс.

— А какво ще кажеш, за другите две имена? Как се вместват в картинката?

— Честно казано, не зная, но Тери едва ли просто си е драскал — отвърна Никълъс и подаде листчето на полицая.

— Нещо не ми се връзва — поклати глава онзи.

— И на мен.

Въздухът беше все така тежък и неподвижен, но тази неподвижност някак нямаше нищо общо със скръбта, смъртта и поражението. Никълъс си даваше сметка, че много отдавна не беше се чувствал толкова близък с друг човек. Така, както се чувстваше в момента с Лю Кроукър.

— Знаеш ли — промълви тихо той, — когато преди години дойдох в тази страна, аз умишлено оставих настрана част от живота си. Това за никого не е лесно, особено за човек, който е израснал в Япония... Дълбоко в себе си чувствах, че трябва да изпълня дълга към баща си... към Запада...

Очите на Кроукър, станали сребърни от лъчите на слънцето, внимателно го наблюдаваха. Той ясно съзнаваше огромното значение на това, което споделяше с него Никълъс.

— Но аз изведнъж спрях... Спрах и толкоз. Сякаш внезапно се пробудих от дълъг, изпълнен е видения сън. Какво правя тук всичките тези години? Какво съм постигнал? Нямам чувството, че съм пропилял отреденото ми време на тази земя, както мислеше баща ми малко преди смъртта, си. Беше ми достатъчно да изпитам неговата мъка и горчивина, за да не си позволя никога и при никакви обстоятелства подобни чувства...

Замълчаха и се вслушаха в тихия шепот на ветреца в боровите клонки над главите им. Слънцето вече прежуряше.

— А сега? — колебливо попита Кроукър, все още с чувството, че се намира на непозната територия. — Промени ли се нещо?

Никълъс се засмя. Любезно, но с някаква, вътрешна острота.

— Целият ми свят се обърна с главата надолу — призна тихо той.

— Сякаш годините в Америка никога не ги е имало...

— Опитвам се да се поставя на мястото ти — промърмори Кроукър.

Никълъс му хвърли доволен и изпълнен с топлота поглед, после, без да се подканят, двамата тръгнаха бавно по посока на паркираната кола. Някак не им се искаше да се потапят обратно в лудницата на града. На няколко крачки от колата Кроукър спря и тихо попита:

— Какво е мнението ти за стареца на Джъстин?

— Странно се изразяваш — погледна го озадачено Никълъс.

— Така ми дойде — сви рамене Кроукър.

Но Никъльс остана с чувството, че приятелят му отправя някакво скрито предупреждение.

— Отначало не можех да го понасям — започна той, внимателно подбирайки думите си. — Но в това няма нищо чудно, тъй като знаех за отношението на Джъстин към него, а и имах впечатленията от първата ни среща. Той е простак и грубиян, свикнал да получава това, което иска. Не обичам такива хора.

— Чувам едно „но“, което виси във въздуха — подметна Кроукър.

Никъльс се спря и го погледна в очите.

— Виж какво, много лесно и удобно за всички ни ще бъде да му теглим чертата, лепвайки му етикета на богат злодей, изскочил сякаш от страниците на допнапробен роман! Но нещата не са толкова прости.

— Той е убиец, Ник.

— Той е беззащитен и...

— Господи Исусе!

— ... обича дъщерите си, независимо от това, което те мислят за него. Би направил всичко да ги закрия. Освен това съвсем не е толкова самоуверен, колкото изглежда. Има нещо, което...

— Само голямата пиеса, която разиграва пред теб — прекъсна го Кроукър. — Има нужда от помощта ти и знае, че не си глупак!

— Мисля, че грешиш. Не е толкова елементарен, колкото го представяш.

— Добре, но твоят нинджа продължава да убива! — възрази Кроукър. — Това го кара да изпитва чувството, че трябва да обича някого... но не го променя.

— Пренебрегваш сложността на...

— Той е гадна акула, човече! Колкото по-рано проумееш това, толкова по-добре!

— Разсъждаваш твърде едностранично...

— Не, Ник — поклати глава Кроукър. — Просто го познавам по-добре.

На връщане Кроукър разказа всичко, което му беше известно около смъртта на Винсънт. Не беше много. Оставил Никъльс пред сградата на Томкин на Парк авеню и продължи към центъра. В

службата го чакаше патологическото заключение за Винсънт. Той преметна влажното от пот сако върху облегалката на сиво-зеленикавия стол, извади едно ментово бонбонче от джоба на ризата си, пъхна го в уста и разтвори папката.

Това, което видя, пресуши потта от челото му. Прокара ръка през гъстата си коса и сподавено изруга. — После се пресегна към телефона. Закъснението беше минимално.

— Нейт? — позна в слушалката гласа на съдебния лекар. — Кроукър. Благодаря за заключението за Винсънт Ито. Някой сигурно си е строшил краката от бързане да ми го достави!

— Сам ти го донесох — отвърна уморено Гроуман. — Всички тук сме все още малко шашнати и...

— Хей, Нейт, аз работя по този случай!

— Какво има? Само не ми дрънкай глупости...

— Не е кой знае какво — призна Кроукър. — Струва ми се, че има връзка със смъртта на Тери Танака и Айлин Окура. Били са приятели на Винсънт.

— Спомням си случайте. Винсънт лично извърши аутопсиите. Но какво им е общото? От медицинска гледна точка не виждам...

Кроукър разтърка очите си.

— Още не мога да ти кажа, но му се струва, че тези медицински заключения не са особено точни...

— Разбирам. Позвъних на Док Дърфорд на острова... Исках да го научи от мен...

— Как го прие?

— Зле. Виж какво, Лю, ние... Аз ще оцена високо всичко, което би могъл да сториш... — Гласът му загълхна.

— Зная, че бяхте близки. В мига, в който науча нещо, ще ти се обадя, можеш да ми вярваш... — Вдигна глава и видя на вратата Вегас, ухилен до уши. — Чакай минутка! — прекъсна той Гроуман, който говореше нещо за погребение, и сложи ръка върху мем branата. После кимна и рече: — Добре, аз също искам да дойда. — Очите му пробягаха по заключението: — Сигурен ли си относно това химическо съединение, което си открил?

— Вече ти казах, че сам извърших аутопсията. Няма никакво съмнение!

— Добре. Това ни спестява маса проучвания.

— Абсолютно невъзможно е субстанцията да е била приета от организма по случайност! Озовала се е там малко преди смъртта му.

— Виждам — кимна Кроукър, продължавайки да чете написаните на машина редове. — Нервнопаралитична отрова с леко изменен състав, забавя мускулната реакция до степен, която...

— Бих казал, че е бил съвсем безпомощен по време на... по времето, когато е станало всичко.

— Не е била инжектирана.

— Не би имала ефект. Става дума за органично съединение, за синтетичен продукт, създаден по лабораторен способ. Единствен начин на администриране е посредством пръскане, и то от съвсем близко разстояние. Вероятно е видял и познал своя убиец...

— Или просто не е подозирал нищо. Всеки би могъл да го напръска, дори случаен минувач, изскочил за миг от тълпата... Виж какво, скоро пак ще ти се обадя!

— Добре. Дано наистина е скоро.

Кроукър замислено оставил слушалката. Все още нямаше вест от своя информатор. Какво го бави толкова, по дяволите?

— Влизай — обърна се той към Вегас. — Къде се моташ?

Вегас беше облечен в яркосин костюм с широки ревери и разявящи се крачоли на панталоните. Ризата му беше болезнено розова, с висока яка.

— Ровех се из лайната! — отвърна той с все същата широка усмивка. — Лайна до гуша, мой човек, най-малко три месеца ще ни трябват да ги чистим!

— Все същата история — изръмжа Кроукър. Съзнанието му все още беше заето със съдебномедицинската експертиза.

— Тоя път е по-друго, мой човек — отвърна Вегас и се облегна на касата на вратата, пренебрегвайки поканата да седне. — Тоя път успях да спипам една лисичка, дето я гоня отдавна!

Кроукър млясна с език:

— Само не ми казвай, че се готовиш да комбинираш работата с удоволствието!

Вегас поклати глава и усмивката му стана още по-широка.

— Тц, мой човек... Не и с тая лисичка! Тя е специална!

— Да бе! Още ли не си разбрал, че всички са еднакви като две капки вода, приятел?

Очевидно очаквал това, Вегас насочи пръст като кренвиш в лицето на Кроукър и доволно рече:

— Не и тая! Защото е твоя лисичка, приятел! Бях ѝ просто ангел-пазител, докато я докарам дотук!

— Какви ги дрънкаш? — озадачено го погледна Кроукър.

Вегас добродушно се засмя:

— Долу в клетката съм заключил нещо изключително ценно — рече той. — Хайде, идвай!

Кроукър смъкна сакото си от облегалката на стола и тръгна подире му.

— Гледай да си струва разкарването! — предупреди го той. — Нямам време за глупости!

— Какви глупости, мой човек! — ухили се Вегас и натисна копчето на асансьора. — Това, което съм замразил долу, ще ти оправи настроението за цял ден! Можеш да бъдеш сигурен! — Вратата на асансьора се отвори, едрият негър се засмя и го плесна приятелски по гърба. Слизаха надолу заедно с uniformен полицай, който мъкнеше някакъв пуерториканец за снемане на отпечатъци и обичайната полицейска регистрация. По тази причина мълчаха, докато свърнаха в един от страничните коридори.

Излязоха на покритата с бетон алея и спряха пред полицейската камионетка. В тясното пространство фигурата на Вегас стана още по-огромна, той заприлича на великан. Прегърна го през рамо с огромната си лапа и в съзнанието на Кроукър изведнъж изплува един от последните случаи, които разследваха заедно. Случаят Атертън. Господи, каква гадост беше, помисли са Кроукър. Беше сигурен, че ще се удавят в море от кръв и никога вече няма да видят шибания свят! Картината изплува пред очите му толкова ясно, сякаш бе беше случила вчера — той е проснат на земята с раздробено от куршум 45-и калибръ рамо, а Вегас се надига от развалините на взривената кола като ангел-отмъстител. Кроукър стреля срещу своя нападател, но онзи отскочи встрани и другите два изстрела бяха плод на безполезен рефлекс, просто към звездите... Беше мъж-планина онзи негър, надвесил се над него! В ръцете му проблясваше велосипедна верига, а револверът с къса цев имаше такъв калибръ, че спокойно можеше да пробие дупка като чиния в тухлена стена! А Вегас му видя сметката с голи ръце, никога дотогава Кроукър не беше виждал такава грамада да се съмква

на земята с такава бързина, от един-единствен удар! Същата нощ имаше още три трупа, беше ужасна нощ! Кроукър усети натиска върху рамото си.

— Няма да се косиш! — меко продума големият мъж. — Грижим се един за друг, нали? Пет пари не давам за никой друг тук, всички са гадни копелета! Върша си работата и толкоз. Другите могат да се извъртят колкото щат. Някои са достатъчно умни да изкарват по нещо от проклетата битка, но те нямат съвест, нямат и чувства... Тревожат се единствено от това пред кого да въртят опашка, за да могат да бъркат на спокойствие в лайната и да си вземат тяхното... — Той мълкна, усетил, че хватката му причинява болка на Кроукър. Тръсна глава като ранено животно и виновно добави: — Извинявай, Боец, денят ми беше доста тежък...

— Всичко е наред, Шпионин — отвърна Кроукър. Бяха си лепнали тези прякори отдавна, малко след първата си среща. Чрез тях изпитваха някаква облекчаваща интимност, особено силна по време на патрулните им обиколки, ден и нощ... От време на време Кроукър беше сигурен, че това е най-измамното чувство на света, особено когато работата го поглъщаше до гуша.

— Ние сме двамашибани герои, убедени, че разравянето на лайната е геройство! — засмя се той. — Но не падай духом, може да бъде и по-лошо! Представяш ли си, че можехме да бъдем и от тези, които серат тези лайна?

Вегас отметна глава и тясното пространство се разтърси от гръмогласния му смях.

— Гледай, тук е кукличката — рече той. — Три месеца откак се ровим в оня взлом при Скардайл... Светнаха ни да тичаме и сварихме толкоз хапчета, че биха могли да държат будна в продължение на година цялата китайска армия! Без малко половин тон кока и цял камион други гадости. Всичко това беше отзад, а отпред кипеше една оргия, да не ти разправям! Всички бяха мотани... Точно тогаз я зърнах и си рекох, че не е зле да я прибера, ей тъй, за всеки случай. Мисля, че е чиста, но знаеш как става... — Той сви рамене: — Както и да е... Ако я искаш — твоя е! А аз ще се позанимавам с другите горе!

— Откъде да знам дали я искам? — учудено го погледна Кроукър. — Все още не съм и видял физиономията!

Вегас свали ръката си от рамото му и хвана дръжката на вратата.

— Тук вътре кротичко си седи Гелда Томкин Одайл, най-голямата дъщеря на Рафаел, човече! — тържествен съобщи той.

Кроукър потръпна, сякаш изведнъж го бяха облели с ледена струя.

Вегас се усмихна и натисна ръчката. Тежката врата от закалена стомана се отвори и Кроукър влезе в камионетката. Вратата се затръшна зад гърба му.

За миг остана неподвижен, изчаквайки очите му да свикнат с бледата светлина, която се процеждаше през предното стъкло и тънката метална решетка, разделяща обречените от богоизбраните.

Тя седеше на една от голите железни скамейки по протежение на фургона, главата ѝ беше отметната назад и опираше в стената. Профилът ѝ ясно се очертаваше — високо чело, прав патрициански нос, чувствени устни, издължена, сякаш мраморна шия. Без да ги вижда, Кроукър беше сигурен, че очите ѝ са тъмни и искрящи. Фигурата ѝ беше малко по-едра от нормалното, с тежки гърди и добре оформлен торс. Той беше сигурен и в друго — дългите, безупречно оформлени бедра превръщаха леко едрата фигура на жената в нещо толкова привлекателно, че едва ли някой мъж можеше да му устои.

Усети, че му е трудно да отвори уста, никаква непонятна тежест легна върху плещите му. Прокашля се и с усилие рече:

— Е, Гелда, в какво си се забъркала този път? Релефно очертаният профил светкавично, се разтвори в здрача и тя обърна глава към него:

— Кой си ти, по дяволите? — Дори ядосан, гласът ѝ тежеше от чувственост, стори му се близък и приятелски, макар че не беше разговарял с нея от няколко месеца насам.

— Кроукър — отвърна той и пристъпи към нея. — Лейтенант Кроукър. Помниш ли ме?

— А трябва ли да те помня? — тонът се смени, гласът ѝ прозвучава саркастично, дори въздухът потрепна от презрителната ирония.

— Може би. Вече сме се виждали. — Той се изправи над нея и макар че виждаше само бялото на очите ѝ, изпита удоволствие и непонятна възбуда. — Разпитвах те в началото на лятото във връзка със случая Анжела Дидион, после си поговорихме и за баща ти...

— Тоя задник! — изфуча тя, но дори и сега гласът ѝ не беше лишен от елегантност. Пое си дъх и добави: — Да, помня те. Едър

нехранимайко с лице като на Робърт Мичъм...

Смехът му беше по-скоро късо излайване:

— Какво ласкателство! Благодаря...

— Не си вирвай носа! Лицето му изглежда така, сякаш сам е водил Третата световна война! И твоето е същото...

Той изчака за момент, после тихо попита:

— Нали може да седна?

— Искаш да кажеш, че имам избор? — презрително подхвърли тя, после в здрава се усети свиването на раменете му: — Сядай, не съм у дома си.

— А твойт дом е на Сътън плейс, нали? — подхвърли той и се отпусна до нея.

Главата ѝ рязко напусна стената.

— Какво става, по дяволите? — рязко попита тя. — Обвинение ли ще ми предявите?

— Зависи.

— В какво?

Ръката му се стрелна като светкавица, сграбчи китките ѝ, другата щракна със запалката и освети вътрешната част на лактите ѝ. Едновременно с това съзнанието му се опитваше да се изключи от удоволствието, предизвикано от докосването до нежната ѝ кожа.

Пусна я така бързо, както я беше сграбчил. Когато проговори, гласът му беше мек и приятелски.

— Бих могъл да проверя и вътрешната страна на бедрата ти... затова е по-добре сама да ми кажеш. — Беше употребил доста сила при светканичната проверка, китките положително я заболяха, но тя не направи опит да ги разтърка. Това му хареса — момичето очевидно притежаваше гордост.

— Боцкам се направо в очите! — ледено съобщи тя. — Положително си чувал за тоя способ, при него не остават следи! — Извърна се към него. Прорязано от светлини и сенки, лицето ѝ изведнъж заприлича на лицето на изстрадала героиня от черните филми на петдесетте години. — Не правя дори това, което правят повечето от вас, например да смъркам кокаин...

Той замълча, усещайки с цялото си тяло аромата на косата ѝ. Тя отново се извърна встрани и лицето ѝ изчезна в мрака. Той се

почувства като слепец, обзет от безнадеждното желание да вижда отново.

— Вярваш ли ми?

Въпросът беше зададен тихо и някак интимно. Колко ли престореност крие, запита се той.

Реши да бъде откровен е нея — всичко друго би било безполезно и потенциално опасно.

— Да —бавно отвърна той. — Вярвам ти.

— Значи мога да си вървя?

— След минутка — кимна той, без да съзнава колко нежен е станал гласът му. — Защо си се забъркала във всичко това, по дяволите?

— Да не би да се грижиш за чувствата на бедния ми баща? — иронично се изсмя тя. — Хайде, казвай защо ти трябвам!

— Просто да си поприказваме — почти умолително отвърна той.

— В полицейска камионетка, минути след като съм била арестувана?

— Изборът е бил твой.

За миг тя остана мълчалива. Той не виждаше лицето ѝ, но беше сигурен, че тя го наблюдава. Всичко може да иде по дяволите, съзна той и затай дъх.

В тясното пространство отново се разнесе смехът ѝ, звънлив като камбанка сред металните стени.

— Добре — рече тя. — Ще ти кажа защо върша всичко това. Харесва ми, затова! Страшно е забавно да ти плащат, за да ти вдигнат краката! Аз съм актриса-манекен... Продавам си хубостите също като Анжела Дидион... Всичко става спонтанно, никой нищо не урежда...

— Никога?

Косата ѝ се метна встрани, той за миг зърна блъсъка на очите ѝ.

— Понякога го върша и с жени — промълви тя, спомняйки си за Деър. — Това шокира ли те?

— Не съвсем — поклати глава той. — А трябва ли?

— Не зная що за човек си...

— Просто един обикновен нюйоркски кретен, както вероятно предполагаш...

— Виждам, виждам — проточи тя с ясното съзнание, че го наранява.

— Как върви къркането? — попита Кроукър.

— Какво искаш да кажеш? — Гласът ѝ отново стана твърд, предпазливостта ѝ просто можеше да се пипне с ръка.

— Питам още ли не се отлепяш от шишето?

Тя изпита странното, почти перверзно желание да му каже истината, но благоразумието ѝ надделя:

— Напоследък рядко го правя — рече. — Работата ме стопля достатъчно.

— Без мъже?

— Ти какво, по въпросника ли караш?

— И тъй може да се каже...

— Не желая да отговарям на никакви въпроси — рязко отвърна тя. — Искам да се махна оттук!

— Не смея да те задържам...

— Искаш да кажеш, че мога да си вървя?

— Срещу теб няма повдигнати обвинения.

— И вероятно очакваш благодарности, нали?

Той съзнаваше, че всичко вече е свършено и изпита съжаление, че изобщо се е заловил с нея. Обзе го умора и безразличие.

— Нямаш никакви нарушения, можеш да си вървиш...

Тя обаче остана на мястото си.

Той седеше вдървено, опрял гръб на стената и проточил крака под отсрещната пейка. Ръцете му бяха отпуснати на коленете, очите му едва долавяха белотата на ноктите.

— Какво искаш от мен?

Гласът ѝ прозвуча толкова меко ѝ приятелски, че той за момент се зачуди дали въпросът не е прошепнат от собственото му съзнание.

— Нищо — отвърна безжизнено той. — Нищо не искам от теб.

— Кофти ти е, а?

Той рязко извърна глава и срещна блестящите ѝ очи само на сантиметри от лицето си. Клепките ѝ бавно примигваха, сякаш тяхното движение ѝ струваше върховно усилие.

— Мога да ти помогна, Гелда — промълви той.

— Това пък какво означава?

Той знаеше, че означава точно това, което е — желание да ѝ помогне, а не да се опитва да измъкне от нея нещо, свързано с Рафаел Томкин. Даде си сметка, че поне от две седмици насам непрекъснато

мисли за нея. Странно електричество прониза тялото му, обърна се и отново потъна в погледа на блестящите ѝ очи, които го изучаваха внимателно.

— Това, което чу.

— Не бих ти се доверила дори ако се давя, а ти ми подаваш въже!

— Ти наистина се давиши — меко рече той, помълча и добави: — Не би трябвало да е така... Къркачка, хапчета... специфичната ти работа... Би могла да заминеш някъде...

— Да замина ли?! — изведнъж избухна тя. — Няма къде да избягам от самата себе си! — Главата ѝ отново се опря в металната стена, той пак видя нежната извивка на шията ѝ. — Искаш ли да чуеш как получих името си? Гелда... — каза то така, сякаш беше лапнала нещо горчиво и противно. — Получих го заради омразата на мама! — От устата ѝ се изтръгна грозен смях — първото неприятно нещо, което Кроукър усети у нея. — Не, не мразеше лично мен, това беше прекалено слаба утеха... Тя мразеше целия си живот, усукал се около, нея като ревнив любовник... Цял живот беше мечтала да бъде богата, това е била главната цел в живота ѝ... Постигнала я чрез брака с баща ми, но скоро открила, че не за това е мечтала... Разбира се, притежавала цялата власт, която ѝ давали парите, но съвместният живот с баща ми бил истински ад, той бавно и методично я унищожавал като личност. — Въздъхна и добави: — Мисля, че в крайна сметка всичко се е превърнало в нещо като игра... за него, разбира се. Просто се е забавлявал, като я ограбва. Не материално, разбира се... Той е от хората, които искат на всяка цена да доминират над духа на околните... Ако мама се беше опитала да се бори с него в тази област, може би щеше да спечели... Да се измъкне ранена и окървавена, но победителка... Нали така се казваше?

— Но тя не е сторила нищо подобно. Толкова отчаяно се е борила да съхрани мечтата си, че се е лишила от всякакъв кураж. Тя беше роб на баща ми, по-скоро роб на богатството му. Беше слабоволна жена, която вероятно е изпитвала удоволствие от болката, причинявана ѝ от баща ми. Просто се е примирila с нея... Дори и след... — изведнъж мълкна, прикри уста с длан и промърмори: — Но какви ги дрънкам, за бога? И то пред някакво ченге! — Разсмя се нервно и добави: — Май съм си изгубила ума!

Кроукър усети как сърцето му ускорява ритъма си.

— Но какво общо има всичко това с името ти? — попита той.

— Какво? — разсеяно го погледна тя.

— Готовеше се да ми разкажеш за името си...

— А, да — кимна тя, спусна длани върху дългите си бедра и започна да ги поглажда в бавен, сякаш хипнотичен ритъм. — Убедена съм, че последното нещо на този свят, което майка ми би искала, е да роди дете. Но баща ми настоявал, както настоявал за всичко останало. Странно или не, но не му пукало дали ще има синове или дъщери — просто искал деца. В това отношение е малко старомоден — и до днес счита, че бащинството го прави по-мъжествен.

Майка ми обаче го разбрала погрешно. Мислела, че иска синове, които да продължат рода Томкин, всичко друго би приел като провал. Това доказва колко малко го е познавала...

Когато ме родила, изпитала съвсем законна гордост. И ме нарекла Гелда... От гелдинг, нещо като божия благословия, нали разбираш? Това бил нейният начин да се извини на баща ми...

— Би могла да го смениш — промълвя той и тя за пръв път се засмя от сърце. Колко красиво се смее, неволно си помисли той.

— Предполагам, че просто съм перверзна — отвърна тя. — Оставих си го за спомен!

— Спомен от какво?

— Какво ти влиза в работата? — сопна се изведнъж тя. В гласа ѝ нямаше и следа от доскорошната топлина.

— Знаеш ли — промълви тихо той. — Ще ти кажа истината. — Рискът беше страхoten, той искрено се беше надявал да не се стига до него. Но вече нямаше избор. — Имам нужда от помощта ти за едно разследване.

— За какво? Край, няма спиране!

— Мисля, че баща ти е убил Анжела Дидион.

— Е, и?

Не очакваше подобна реакция и за миг се обърка. Гелда изглеждаше доволна.

— Виждам, че ти се губи дар слово — засмя се язвително тя. — Добре, добре. А сега мислиш, че ще кажа нещо от сорта на „Мразя този мръсник от дъното на душата си, но той все пак ми е баща“, нали?

Нищо подобно. Няма да съм изненадана, ако се окаже, че наистина и е видял сметката!

— Искаш да кажеш... Мислиш, че той е способен на убийство?

— Сърцето лудо бълскаше в гърдите му това беше дар направо от небето!

— Мисля ли? — засмя се тя. — Да, мисля, че е напълно способен на убийство! Доколкото си спомним, никога не се е спирал пред такива дребни подробности като законите!

Незабелязано се беше преместила и сега го гледаше почти право в лицето, дълбоко в очите ѝ се таеше някаква непонятна мъка.

— Ти знаеше ли за връзката му с Анжела Дидион? — тихо попита Кроукър.

— Искаш да кажеш, за това, че ходеше да я чука от време на време? Разбира се. Веднъж бях при него и тя дойде... Направи го така, сякаш апартаментът е неин, съвсем по женски... Разбираш ли?

— Говори ли с нея?

— Не изпитахме кой знае какви топли чувства една към друга — усмихна се тя. — По-скоро изпитахме друго — взаимно отблъскване, като два магнита с еднаква полярност...

— Мислех, че не се разбиращ с твоя старец...

— Така е — отвърна тя. Той не беше забелязал никакво движение от нейна страна, но въпреки това лицето ѝ беше още по-близо до неговото. — Но той понякога се държи така, че просто е невъзможно да не му обърнеш внимание... Става най-много два пъти в годината — сви рамене тя. — Знае ли човек? Може би пробва дали не съм се променила?

— В каква посока?

— Не е твоя ра... — Огънят в очите ѝ бързо угасна и тя тихо добави: — Дали не съм се отказала от момичетата... Това не може да понася, а аз си мисля, че точно неговите чувства са причината да ги харесвам повече от мъжете...

— Как Томкин е разbral това?

— За мен и момичетата ли? Веднъж ме завари в лятното ни имение в Джин лейн, край Саутхамптън... Вече бяхме продали имението в Кънектикът, това стана преди... преди смъртта на мама.

— Какво направи той?

— Мама се самоуби. Тя...

— Имам предвид, когато ви е заварил с другото момиче.

— Знаеш ли, дори сестра ми Джъстин не знае нищо за това, баща ми никога не би й го казал... Той се отнася с нея така, както го правеше мама... сякаш е инвалид. Малкото момиченце, нали разбиращ? Аз бях дебеланка, но тя беше слаба и атлетична. Прилагаха ми какви ли не диети, но не отслабвах нито грам... Мама правеше така, че никога да не забравям този свой недостатък, караше ме да се срамувам от него...

— Мълкна, после продължи тихо, очевидно изключила се от присъствието на Кроукър: — Не знам как стана така, че го преодолях... Както и да е, баща ми ме спипа с онова момиче... Беше около седмица преди смъртта на мама, в разгара на лятото. Запознах се с Лиза на плажа, тяхното имение беше оттатък залива... Мразеше втората жена на баща си, много я мразеше. Сближи ни именно омразата. Но това не означава, че не обичахме телата си. Никога повече не успях да намеря толкова чиста любов!

— През този ден беше страхотна жега, дори в близост до водата. Нищичко не помръдваше. Лежахме на нашия плаж, по бански. Така беше дори по-добре, отколкото голи... Не можехме да откъснем ръце една от друга... После свалихме банските и се любихме. Беше страхотно!

— Лежахме в прегръдките си, влажни и отпуснати, когато видях баща си. Предполагам, че ни е наблюдавал известно време, може би още от самото начало...

— Срецна погледа ми. Лицето му беше зачервено, имаше трудност с дишането. Клекна на четири крака и се насочи към нас с проклятия на уста. Лиза изпадна в ужас, грабна банския си и хукна по пясъка. Баща ми дори не я погледна.

— Лежах на земята, парализирана от ужас. Но сега си давам сметка, че не е било само ужас... В момента, в който срецнах погледа му, разбрах какво е правил докато ни гледа — беше запечатано върху него като знака на Каин. Ужасът ме напусна, представата ме накара да се задъхам от вълнение — той беше гледал как правя любов и това го беше възбудило!

— Гледах го как се приближава. Нещо засенчващо погледа му, нещо, което тогава не успях да определя. Никога не бях го виждала такъв, а вече бях на седемнадесет години. Изглеждаше съвсем различен от бащата, когото познавах. Беше извън себе си...

— Облада ме там, където лежах. Гледах го безпомощно и не можех да се померъдна. Проникна в мен с такава груба сила, че извиках от болка, сложи пръст на устните ми да не вдигам шум. Захапах го и засмуках кръвта. Скоро имах чувството, че съм препълнена с нея до гърлото.

— Всичко свърши толкова бързо, че за миг се попитах дали изобщо се е случило. Но в устата си усещах соления вкус на кръвта, между краката ми пареше и беше влажно. Два дни едва ходех от болка...

Тя млъкна, главата ѝ се извърна към него, съзнанието ѝ отново регистрира неговото присъствие.

— Ето, изплюх го, изплюх всичко! Сега би трябало да ми олекне. Но не се получава... Все още вътре в мен си стои нещо гадно и хълзгаво, все още продължавам да се проклиnam... Не защото го е направил с мен, не! По-скоро защото не се съпротивлявах, защото дълбоко в себе си не исках това да престане! Огромно удоволствие ми достави усещането, че се празни дълбоко в мен, горещата струйка просто ме подлуди! Господи, о Господи! — разплака се тя, тялото ѝ се разтърси от нервни конвулсии.

После политна напред и той скочи да я подхване. Пъхна ръце под мишниците ѝ и се изправи заедно с нея. Краката не я държаха, отпусна се в ръцете му с цялата тежест на тялото си. Той усети как тръпките ѝ се предават и на неговото тяло, като мощнни земетръсни трусове. Дългата ѝ копринена коса леко докосваше скулата му, в ноздрите му нахлу ароматът, на фин парфюм, усети топлината на тялото ѝ под тънката елегантна дреха.

Плака дълго. Дори след като хълцането ѝ престана, тя продължи да се притиска до него, ръцете ѝ здраво стискаха врата му.

— Сигурно съм луда! — прошепна едваоловимо тя.

— Хайде — промълви той с огромно усилие на волята. — Хайде да се пръждосваме оттук!

Докато се изкачваше към кабинета на Томкин с безшумния асансьор, Никъльс не можеше да се освободи от трите имена. Хидейоши, Йодогими, Мицунари. Какво е имал предвид Тери, по дяволите? Познаваше го толкова добре, колкото и самата Айлин, но все

пак не можеше да разбере какво иска да каже с тези имена. Добре. Започващ отначало. Хидейоши е нинджата. О кей, но това е ясно и без да правиш предположения. Кои са тогава Йодогими и Мицунари? Трима ли са замесени? Това не може да се изключи напълно, макар че е против всички правила на нинджуцу. В литературата дедукцията е най-лесното нещо. Елементарно, драги Уотсън... Изведнъж му се прииска Холмс да е някъде наблизо, за да може да разчита на помощта му.

Въпреки всичко имаше чувството, че тези имена са му познати. Знаеше всичко за историческите персонажи, разбира се, всяка важна дата от живота им плуваше като жива в съзнанието му. Но миналото си е минало, то е напълно отделено от настоящето.

Вдигна поглед към неоновите лампички, които подскачаха неуморно отляво надясно, индикирайки отминалите етажи. Сякаш бяха знаците на вечното Време — секунди, минути... години дори!

Но какво мисля, Господи? Вече прекалено дълго живея на Запад, отдавна съм се превърнал в един от тях. Изпита непонятно чувство на срам от този факт — срам от самия себе си.

Нима не са ме учили, че настоящето никога не е откъснато от бъдещето? Защо постоянно отричам пред себе си този факт? Защо изведнъж, на трийсет и три години, бях изхвърлен от нормалните релси на живота? Зарязах работата си, напуснах града, заспах зимен сън (да, точно това е думата) на брега — сякаш се намирам в Малибу, далечната приказна земя, в която няма тревога и отговорност?

Изведнъж почувства, че вътре в него се надига, нещо тъмно, грозно и непредотвратимо. Цунами — всепогълщащата приливна вълна! Спотайвала се е някъде дълбоко в душата му и сега поема напред, готова да го погълне. Но защо нищо не го предупреди за нейното съществуване?

Предупреждения имаше много. Но той беше твърде разтревожен или просто напрегнат, за да им обърне внимание. А може би и прекалено близо до тях, за да ги съзре.

Усети, че се задушава и протегна длан към покритата с изкуствена тъкан стена на кабината. Беше хълзгава от пот. Представи си, че е Амелия Еърхарт^[2], която лети сред небе от памук и бонбони... Накъде лети? Не помнеше... Няма значение... Важното е, че пътува, че натиска уредите за управление... И изведнъж, нищо.

Няма небе, няма облаци, няма земя под краката, няма звезди над главата.

И нея ли погълна миналото?

Вратите на асансьора се отвориха с тиха въздишка и той пристъпи в коридора с натежали крака. Приближи се до най-отдалечения прозорец и хвърли поглед към града, който се стелеше долу. Стъклото беше току-що поставено, още не бяха измили големия бял кръст, в средата.

Вече всичко изглеждаше просто и ясно. Юкио го беше подсетила. Споменът за нея стоеше между него и Джъстин като призрачен страж с оголени зъби, именно той нараняваше толкова душата му. Несъзнателно стисна юмруци. Въпреки изминалите години Юкио продължаваше да бъде част от него. Признавайки това пред себе си, той съзнаваше, че голото признание е кухо и празно, само по себе си не означава нищо...

Силата на чувствата му към Джъстин изведнъж изскочи на повърхността — така гейзерът пробива огледалното планинско езеро. Господи, какъв глупак се показа!

Миг по-късно започна да диша спокойно, душата му се отвори за нов живот. Вече знаеше какво трябва да направи. Прекоси с бързи крачки коридора и рязко, дръпна металната врата, която водеше в кабинета на Рафаел Томкин.

Франк беше на сантиметри от нея. Очите му проблеснаха, юмруците му неволно се свиха. Никълъс мина покрай него, без да му обръща внимание.

— Хей, не можеш да...

Но Томкин вече беше успял да разпознае неканения си гост и махна с ръка, за да го накара да мъкне.

— Всичко е наред, Франк — приятелски се усмихна той. — Никълъс вече е в нашите ведомости, нали така? — Погледът му се прехвърли върху лицето на приближаващия се мъж.

Кабинетът беше огромен, почти с размерите на салон за танци. На пръв поглед площта изглеждаше ирационално голяма, но всъщност тя беше разделена така, че създаваше илюзията за нещо като малък апартамент. Разделянето беше постигнато не със стени, а с умно разположени групи мебели.

Вляво беше всекидневната, подът й беше с десетина сантиметра по-нисък и покрит с лъскав паркет. В средата ѝ имаше масичка за кафе от стомана и пушено стъкло, над нея висеше полумесецът на дълъг лампион, край малкото пространство се извиваше скъп велурен диван.

Вдясно, непосредствено до дългата редица прозорци, беше разположено помещение, което спокойно можеше да се нарече кабинет на инженер професионалист. Имаше удобна чертожна дъска, подвижно осветление и малка спартанска табуретка. До нея се издигаше висок метален шкаф за съхраняване на чертежи, отгоре му стоеше точно копие на небостъргача — такъв, какъвто трябваше да изглежда след окончателното завършване на строителството. В макета не липсваше дори вътрешната градина и покритата галерия с живи дървета, която трябваше да свърже западната с източната част.

Далеч в дъното, въпреки сумрака, Никълъс успя да различи малка кухничка с нисък хладилник, мивка от неръждаема стомана и електрическа фурна. До нея беше полуотворената врата на банята. В левия вътрешен ъгъл на помещението беше библиотеката, лавиците за книги се издигаха чак до тавана. Над високите облегалки на стари, но добре запазени кожени кресла за четене висяха силни лампи с метални абажури. Липсваше само огромният стъклен пепелник в подставката от естествен минерал.

И накрая, право насреща му, беше същинският кабинет, в който се беше разположил Томкин. Отдалеч личеше, че массивното буково писалище е правено по поръчка. От сам изглеждаше съвсем гладко, но беше достатъчно да го заобиколи човек, за да види, че от вътрешната му страна беше вграден сложен команден център. Според Никълъс приличаше твърде много на пилотската кабина на джъмбо джет. Телефоните бяха четири, всички с различен цвят, отделно имаше телекс, факс, комплект телевизионни монитори на задължителното вътрешно наблюдение, както и още няколко апарати с неизвестно предназначение.

Томкин говореше по телефона. Махна с ръка по посока на едно от плюшените кресла пред бюрото и Никълъс погледна надолу. На облегалката беше вграден телефон и той без колебание вдигна слушалката. Натисна един уgasен бутон за свободна линия и набра номера на Джъстин в Уест Бей Бридж. Изчака шест позвънвания,

преди да остави слушалката. Може би е на плажа. Импулсивно набра и градския ѝ телефон. Никой не вдигна.

Освободи линията, поиска от Франк вътрешния номер на Ейб Русо и го набра. Когато извика началника на строежа на телефона, поиска списък на всички азиатци, които работят в момента на строежа.

— Ще ми трябва време — късо отвърна Русо. — Имам куп работа, не зная дали...

— Ще ви поставя въпроса в друга светлина —бавно и отчетливо изрече Никъльс. — Ако веднага не получим тези имена, обектът ще бъде затворен... Завинаги!

— Окей, лично ще ги кача.

— Оценявам готовността ви за сътрудничество, Ейб. Ще ви помоля да извадите имената сам, без да казвате на никого... А когато сте готов, ще искам да видя всички по този списък. Помислете как можете да ги съберете, без да събудите подозрението им. Не искам никакви пропуски, ясно ли е? Добре. — Остави слушалката на мястото ѝ, потискайки желанието си да потърси още веднъж Джъстин.

Томкин говори по телефона още десет минути, през това време никой от присъстващите не помръдна. В кратките паузи Никъльс чуваше тихото съскане на централната климатична инсталация. Франк стоеше до вратата.

Никъльс стана и се приближи до библиотеката. В ъгъла имаше старомодно бюро с рулетка, което не беше забелязал в първия момент. Върху него имаше няколко картини в сребърни рамки, по всяка вероятност мексикански. До тях бяха наредени известен брой снимки на едни и същи млади момичета, снимани на различна възраст — може би от седемнайсет до към двайсет години. Едната беше Джъстин, другата по всяка вероятност беше Гелда. Бяха хубави по свой начин, но нещо невидимо ги свързваше. Само на една от снимките сестрите бяха заедно. Беше черно-бяла фотография, скъсана в единия край. Момичетата стояха на някаква полянка, зад която се виждаше част от сграда — по-скоро тухлена стена, покрита с бръшлян. Бяха на около седем и съответно десет годинки. Джъстин държеше в ръка боядисано яйце, в краката ѝ имаше малка плетена кошничка. Усмихваше се към камерата. Гелда беше на крачка зад нея, по-висока и далеч по-едра, камерата я беше хванала как гледа някъде встрани. Дори на тази

възраст си личеше някакво странно отчуждение между тях, сякаш никоя не даваше пет пари за другата...

— Никълъс?

Обърна се и се върна при бюрото. Томкин се изправи и го доближи. Беше облечен в ръждив копринен костюм, риза на бели и яркожълти райета, твърда яка и ръкавели. Връзката му беше от кафява коприна. Протегна ръка — солидна лапа с тъмни косъмчета по нея. На безименния пръст проблесна пръстен от бяло злато или платина, на лявата му ръка нямаше никакви бижута.

— Радвам се да те видя — рече той. Сините му очи днес бяха някак сивкави. — Тъкмо се питах кога ще се появиш. Откри ли нещо?

— Моля?

— Информация, Никълъс —бавно и отчетливо изрече той, сякаш се опитваше да привлече вниманието на палаво дете. — Замина за Уест Бей Бридж, защото мислеше, че нинджата е там. Поне така ми каза по телефона...

— Нямаше го.

— Джъстин добре ли е?

— Напълно.

— Не харесвам тона, с който ми говориш.

— Не ми плаща за гласа, а за да те пазя!

— Чудех се как го правиш чак от Лонг Айлънд... С дистанционно управление, нали?

Никълъс късо се изсмя, но очите му проблеснаха със стоманен блъсък.

— Хайде да си спестим глупостите, Томкин! Не е нужно да ме харесваш, достатъчно е само да ми помогаш. Иначе няма да мога да ти свърша работа!

— Но аз те харесвам, Никълъс. Кое те кара да мислиш противното? — Той направи приятелски жест и поведе Никълъс към всекидневната. Настаниха се върху дивана с шоколадов цвят.

— Безспорно не си изненадан от това, че... как да кажа... проявявам любопитство относно твоята методология... Франк никога не се отделя от мен и това ме прави по-спокоен.

— От Франк полза няма — отвърна Никълъс. — Ако нинджата стигне дотук, ще мине през Франк като през празно пространство.

— Може и да го стори — усмихна се тънко Томкин. — Но преди това ще трябва да глътне поне два куршума 45-и калибр!

— Ако мислиш, че трябва да се отнасяш лекомислено към това...

— Никълъс млъкна и сви рамене.

— Мога да те уверя, че съвсем не съм лекомислен. Ама съвсем! Защо иначе бих те наел? А сега — той се шляпна по тълстото бедро, — сега ми кажи какво си намислил.

— Очаквам Ейб Русо, всеки момент ще бъде тук.

— Той пък за какво ни е, по дяволите? И без това се е побъркал от работа, за да спази пусковия срок!

— Основният способ на нинджата е способът на промъкването, на инфильтрацията... — тихо каза Никълъс. — Няма да те убие с дистанционно, както си мислиш. Ще иска да се добере до теб, на една ръка разстояние... И тогава можеш да си прочетеш молитвата. Когато дойде Ейб, ще разберем дали се намира в тази сграда.

— Тук? Но как?

— Най-вероятно като работник. Трябва да познава мястото, а това е най-незабележимият начин.

В същия момент на вратата се почука и Франк пропусна вътре Ейб Русо. В ръката си държеше лист компютърна разпечатка. Дрехите му бяха прашни, кичур пясъчноруса коса беше надвиснала над челото му.

— Ето, това е рече той и пусна листа върху масичката за кафе пред тях. — Оградил съм всички азиатци, общо трийсет и един души.

Двамата се надвесиха над списъка, Томкин вдигна глава и попита:

— Какво търсиш? Да не би да знаеш името му?

Никълъс поклати глава.

— Дори и да го знаех, тук той никога не би го използвал.

Едва ли можеше да се надява да открие в списъка името. Хидейоши, но би било глупаво да не опита.

— Това са всички, така ли? — обърна се към Русо той.

— Да — кимна инженерът. — Двайсет и пет са дневна смяна, останалите — нощна.

— Днес всички ли са на работа? Има ли някой да отсъства, например по болест?

— Няма болни. Доколкото зная, всички са тук.

— И никой не знае за списъка, нали?

— Никой. Направих го сам.

— Окей, да тръгваме — изправи се Никълъс.

— Какво става? — попита озадачено Томкин.

Никълъс нави списъка на тръбичка и поясни:

— Отивам да видя всеки от тези хора, лице в лице. Всеки от тях може да се окаже нашият нинджа.

Русо го поведе из лабиринта на огромния строеж. Един по един хората от списъка бяха разпитвани и отмятани.

Тринадесетият беше мъж на име Ричард Яо. Русо не можеше да каже къде точно работи в момента, ето защо се обърнаха за помощ към майстора на бригадата. Откриха го да инспектира заварките в дъното на входния вестибиул. Беше едър, напълно плешив човек с близко разположени очи.

— Изпусна го за малко, Ейб — рече той и извади дебелата пура от устата си. — Ей сега изчезна!

— Къде? — попита Русо.

— Рече, че е болен и наистина не изглеждаше добре — отвърна майсторът и натика обратно в устата си угасналия фас.

— Преди колко време стана това? — попита Никълъс.

— Петнайсет, най-много двайсет минути... — очите му се преместиха върху Русо. — Нещо не е наред ли? — Той е добър работник...

Русо хвърли къс поглед към Никълъс и поклати глава:

— Няма нищо, Майк. Да ти пратя ли друг човек?

— Не бих го върнал...

— Добре, ще имам грижата.

В асансьора попита:

— Какво мислите, господин Линеър?

— Мисля, че това е нашият човек — отвърна Никълъс.

— Така ли? Чакайте малко... — Пресегна се и взе от Никълъс списъка с имената. — Тук имаме и адреса му... Ето го. Не, не може да бъде истински... намира се твърде далеч!

— Не съм изненадан.

Братите се отвориха и Никълъс хукна, по коридора, Ейб Русо озадачено гледаше в гърба му. Прелетя покрай Франк и се насочи към Томкин, който отново говореше по телефона.

— Е, какво стана? — прикри мем branата с длан той. — Откри ли: не...

Никълъс вече беше при бюрото и пръстите му бързо опипваха долната част на плота.

— Какво, по дяволите...

— Остави слушалката! — кратко му нареди Никълъс и продължи да опипва гладката дървена повърхност. Върховете на пръстите му не пропускаха нито милиметър.

Томкин гледаше ръцете му така, сякаш са някакви непознати животинки. После вдигна слушалката до ухото си, промърмори няколко думи в нея и затвори.

— Добре — похвали го Никълъс, без да прекъсва работата си. — Сега искам да поговорим...

— За това, което е станало долу, нали? — Сините очи на богаташа бяха широко разтворени. В другия край на помещението се появи Русо, застана до Франк и двамата мълчаливо загледаха развоя на събитията.

— Точно така — отвърна Никълъс и се отпусна на колене. — Мисля, че открихме нашия човек. — Пръстите му сръчно опипваха жиците и компютърните модеми под бюрото. — Тринайсети номер в списъка, нарича се Ричард Яо... Преместен неотдавна тук от друг строеж на „Рубин Брос“... — Железни решетки, вероятно за охлаждане на компютъра, още жици. — Бил е добър работник според майстора...

И какво от това? — попита Томкин, без да изпуска от поглед ръцете на Никълъс. — Какво, общо има той с мен?

— Той е нашият човек. Напуснал веднага, след като се обадих на Русо да направи списък на работниците чужденци. — Пръстите му напипаха някаква издутина и леко я подръпнаха. — Русо не е казал на никого за задачата си, а времето беше твърде кратко, за да надникне някой в неговия списък... — Измъкна изпод плота някаква малка кутийка, дебела само няколко милиметра и увита в пластмасово фолио. Постави я върху бюрото и добави: — Телефонът, разбира се...

Лицето на Томкин почервена и главата му започна да прави слаби, едва забележими тикове. Протегна ръка и колебливо докосна кутийката, сякаш се опасяваше, че ще го ухапе.

— По дяволите! — ревна той. — Точно под носа ми! — Удари с длан по бюрото и вдигна глава: — Франк, мръсник такъв! Как си допуснал онзи тип да се промъкне тук? Ще те убия!

Франк стоеше като вкопан на мястото си, неспособен да каже дори дума.

— Грешката не е негова — спокойно промълви Никъльс. — Не е знаел от какво да се пази...

Но Томкин не беше в състояние да слуша успокоителни думи. Изскочи иззад бюрото и насочи пръста, с който беше докоснал електронното устройство, в лицето на своята горила:

— За това ли ти плащам, задник такъв? Онова... онова лайно е било тук и се е ровило из нещата ми! Ти къде си бил, майната ти скапана?! Отговаряй! Къде беше?

— Не съм мърдал никъде, мистър Томкин — колебливо отвърна Франк. — Дори когато излизахте да хапнете, аз не съм мърдал оттук! Този тип сигурно е проникнал през нощта, след като и двамата сме си отишли... Повярвайте ми, аз...

Томкин се стрелна напред и тежкият му пестник се стовари върху бузата на Франк с оглушителен плясък.

— Никой не може да проникне тук, нещастнико! — ревна той. — Още на следващата сутрин бих разбрал това! — Очите му гледаха как върху бузата на горилата набъбва червено петно, усещаше почти физически топлината на кожата му. — Промъкнал се е тук под носа ни, това е истината! А ти, глупако, си твърде тъп, за да го видиш!

— Но аз не зная дали кого трябва да търся — възрази Франк.

— Мълк! Не искам да чувам гласа ти! — Томкин се извърна от него с отвращение. — Сякаш слушам наакано бебе!

Никъльс се отпусна на колене и лакти и започна да изследва пода, постепенно разширявайки кръга. Десет минути по-късно откри и второто устройство, монтирано в единния край на шоколадовия диван. Привърши претърсването в пълна тишина.

— Мисля, че при тези обстоятелства трябва да се преместим долу — рече той и изтупа ръцете си от праха.

— Защо? — озадачено го погледна Томкин. — Помещението е сигурно, нали?

Никъльс кимна и се насочи към вратата.

— Ще ти обясня, докато слизаме — рече той.

Известно време в асансьора се чуваше само лекото свистене на електродвигателите. После Томкин не издържа:

— Ще ти го кажа направо, Ник: това, което свърши горе, беше една превъзходна работа! Наистина превъзходна, благодаря ти! — После въздъхна и добави: — На всеки шест месеца ми проверяват къщата и офиса с електронна апаратура срещу подслушване... Тук не съм го сторил, просто защото все още не съм се нанесъл окончателно! — Прокара пръсти през стоманеносивата си грива: — Господи Исусе! Направо ми призлява, като си помисля какво е чул по тези линии! Иска ми се да му прегриза гърлото!

Вратите изсъскаха и се разтвориха. Двамата пристъпиха в просторния вестибюл.

— Мръсното копеле не се крие някъде наоколо, нали? — попита Томкин и нервно се озърна.

— Изключено — отвърна Никъльс и го насочи към изхода. — В момента, в който е чул моя разговор с Русо, е разбрал, че тук става опасно за него. Засега е изчезнал...

Излязоха на Парк авеню и се потопиха в ярките лъчи на лятното слънце. Въздухът беше толкова тежък и неподвижен, че сякаш човек можеше да го пипне с ръка. И двамата изпитаха чувството, че се намират в барокамера.

Насочиха се към колата, слабичкият шофьор изскочи от мястото си зад волана и застана до задната врата с ръка върху дръжката. По средата на дървеното мостче Никъльс вдигна ръка и Томкин се спря. Пронизителният вой на пневматичните чукове изпълваше въздуха, сякаш хиляда зъболекарски бормашини бяха включени едновременно. Томкин се наведе, за да чуе думите му. После кимна с глава и двамата хълтнаха в хладното и затъмнено купе на лимузината.

Потеглиха рязко и бързо се включиха в оживеното движение. Никъльс се залови за работа: Започна с телефона. Разви и двете части на слушалката, но не откри нищо. Трябва да е някое лесно място, започна да съобразява той. Нинджата може би е имал достатъчно време в офиса на Томкин, но тук това е било изключено. Погледна към нишата, в която стоеше телефонът, и поклати глава. Мястото беше прекалено тясно. Въпреки това прокара пръст по вътрешността му и напира малкото копче. Натисна бутона за сваляне на стъклото и

мълчаливо изхвърли копчето навън. Стъклото се върна на мястото си с тихо съскане.

— Вече чисто ли е? — попита Томкин.

Никълъс вдигна ръка и продължи претърсването. Минута покъсно се облегна назад и въздъхна с облекчение:

— Всичко е наред, вече не ни подслушват.

— Прекрасно! — Лицето на Томкин видимо се отпусна. — От цялата тая работа ме побиха тръпки, знаеш... Случи се в най-неподходящия момент! — Приведе се напред и натисна някакъв скрит в тапицерията бутона. Преградата от опушено стъкло бавно се вдигна и ги изолира от предната част на колата. — В момента водя преговори за най-голямата сделка в живота си — добави той. — В нея участват корпорации от три континента, а сумата... сумата просто не може да се изчисли! Господи, сега имам нужда от спокойствие, а не да мисля за някакъв задник, който ми се е увесил на врата! — Настроението му бързо се подобри и той изпусна къс смях: — Всъщност не трябва да се оплаквам, защото идеята ми дадоха именно японците! Само дето се оказаха прекалено свенливи и отказаха да се включат докрай в проекта, макар да им предлагам перфектна методология! Шубе ги е, това е цялата работа! — Нов къс смях: — Да, ама аз им откраднах идеята и се заех с нейната реализация! Кой знае колко време щяха да се мотат и да „проучват“ мострите, с които ги снабдих! — Изсумтя презрително и добави: — Никой не може да заботате по този начин! Когато видяха, че съм започнал да я осъществявам, отново дойдоха да се молят да ги включат. Представяш ли си? Казах им да вървят на майната си. Вероятно са се почувствали силно унизени и затова са ми пратили тоя нинджа!

Томкин се настани по-удобно върху меката плюшена седалка.

— Тъй и тъй излязохме, дай да идем да похапнем — предложи той, после натисна някакъв бутона и даде на шофьора един адрес в Уест Сайд. — Аз съм гладен, а ти?

— Бих хапнал нещо.

— Добре, чудесно. — Затвори за миг очи, после прошепна: — Не искам на момичетата да им се случи нещо, ясно ли е?

Никълъс не отговори. Мислеше за това, което му разказа Кроукър за този човек и се питаше дали е истина.

Томкин рязко извърна глава и заприлича на ловджийско гонче, надушило дивеч.

— Убеден съм, че зная какво мислиш в момента! Мислиш, че пет пари не давам за дъщерите си, нали? Мога да си представя какви ти ги е на дрънкала Джъстин!

— Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че почти не говори за теб?
— отвърна с въпрос Никъльс.

— Не се дръж нагло с мен! — студено отвърна Томкин. — Това няма да те доведе доникъде! — После добави с леко смекчен тон: — Ще ти призная, че наистина съм изненадан от това! — Махна с ръка: — Всъщност това няма значение. Все още ги обичам и двете... Зная, че не съм най-добрият баща на света, но и те едва ли са най-хрисимите дъщерички! Най-справедливо би било, ако кажем, че всички имаме вина...

— Ако не беше се опитвал да им налагаш волята си, може би...

— Аха, значи все пак ти е разказала нещичко за мен!

— Да... Само веднъж, и то съвсем бегло...

— Скъпо мое момче — започна Томкин. — Не искам да ти се надувам, но парите наистина дават власт, а и обратното също е вярно... Тук е моята сила, моята дарба, ако щеш... Да вземам решения, да увеличавам властта си, да гледам как парите се стичат като пълноводна река... — Докосна с пръст върха, на носа си и изведенъж заприлича на някакъв добродушен вуйчо, изскочил сякаш направо от дикенсов роман: — Това е смисълът на живота ми. Без него още утре бих умрял... Затова не мога да го отстъпя на никого, дори на дъщерите си!

— А мислил ли си някога да го сториш?

— Честно казано, не знам — сви рамене Томкин. — Но каква е разликата? Въпросът е без значение, тъй като не променя отношението ми към тях. Просто някои неща са ми забранени...

— На тях също.

— Жivotът не е лесен, а? Радвам се, че сам стигаш до това заключение... — Изви глава встрани и тихо добави: — Радвам се и за друго — че не сбърках в преценката си за теб. Харесвам начина, по който работиш.

Отминаха пресечката на Пето авеню с Петдесет и седма улица и поеха на запад. Стотина метра по-нататък бяха блокирани от тежкия

трафик. От нагорещения, асфалт се вдигаха изпарения, смесваха се с газовете на хилядите коли и надвисваха като тежък смог над града.

— Парите са странно нещо, знаеш — проговори отново Томкин.
— Хората, които ги нямат, правят всичко възможно да се сдобият с тях. Но онези, които ги имат, а освен това имат поне мъничко мозък в главата, ясно съзнават каква тежест са те. Въпреки вълнението, за което ти говорих, и аз имам сутрини, в които не ми се става и не ми се ходи в офиса... Тялото ми тежи тонове, поемам си въздух с цената на върховни и болезнени усилия...

Далеч пред тях светофарът на Шесто авеню светна зелено, но никоя от колите не помръдна. В резултат се разнесе пронизителен вой на стотици клаксони.

— Но някой трябва да взема решения — продължи Томкин. — Решения за милиони долари, решения за съдбата на хиляди мои работници по всички части на света. Никой друг, освен мен не може да ги вземе! — Гласът му се промени: — Възбуджащо е, нали? Да знаеш, че вършиш нещо, което никой друг на този свят ще може да свърши! Познаваш това чувство не по-зле от мен, нали? Защото това, което вършиш ти, също не може да бъде свършено от друг.

— И какво е то?

Очите на Томкин се присвиха, сякаш гледаха през пълтен облак цигарен дим.

— Ти си изключително опасен човек, Ник — промълви той. — Не мисли, че не го усещам. Знаех го далеч преди да те видя какво правиш с Франк и Уисъл. Разбира се, беше ми приятно да видя, че впечатленията ми са верни, бях сигурен в тях. Ще ти кажа нещо съвсем откровено — радвам се, че Джъстин те харесва, според мен си съвсем подходящ за нея. Най-сетне ще разбере какво е истинският мъж!

Светофарът светна червено, но воят на клаксоните не преставаше.

— Какъв е проблемът, Том! — наведе се към процепа Томкин.

— Някакъв автобус се е повредил, сър — долетя металическият, пречупен през електронните филтри отговор. — Скоро ще се измъкнем.

— Автобуси! — поклати глава Томкин и се облегна назад. — Поне трийсет години не съм се возил в такова нещо!

— То е заради парите — подметна Никъльс.

— Парите корумпират и с това се изчерпва цялата им функция!
— отсече Томкин.

— И себе си ли включваш? — обърна се към него Никълъс.

— В това отношение всички сме податливи, всички без изключение! Парите са лостът, който ни прави на глупаци! — Късият му смях приличаше по-скоро на лай: — Всички задници, които твърдят, че парите не са ги променили, дрънкат врели-некипели! Променили са ги, и още как! А те просто обичат да зяпат по посока на илюзиите, които сами са си изградили. Но аз съм реалист, приемам живота такъв, какъвто е. Всичко на този свят си има цена, въпросът е дали имаш пари да я заплатиш!

Вземи покойната ми жена например. Бог ми е свидетел, че знаеше какво иска на този свят, но така и не успя да приеме онези неща, които вървят заедно с властта и парите. Хора като нея направо ме подлудяват, защото искат само едно — по цял ден да клечат във вадата, а някой друг да им бърше задника три пъти дневно! А ако си въобразяваш, че някога са чували думата „отговорност“, значи дълбоко се заблуждаваш!

Лимузината помръдна, измина няколко метра и спря в близост до деликатесния магазин „Уолф“ на ъгъла.

— Хайде! — подкани го Томкин. — Не зная ти какво мислиш, но аз изгарям от нетърпение да опитам „Комбинация номер едно“ насреща!

Зад гърба им, скрит на сигурно място под мокета, вторият електронен микрофон продължаваше да върши своята работа.

— Май не си много впечатлен, а?

— Струва ми се, че е прекалено просторно за сам човек.

— Аз страдам от клаустрофобия.

— Ясно — засмя се Кроукър и се отдръпна от широкия прозорец, разкриващ великолепна гледка към Куинс и Ист Ривър. Пръстите му натиснаха меката като масло кожа на широкия диван, устните му одобрително промърмориха: — Това е прекрасно!

— Този диван се радва на постоянно внимание — закачливо го погледна тя. — Хей, лейтенант, ти май взе да се изчервяваш? Само не

ми казвай, че никога досега не си контактувал с жени от моята професия! Няма да мога да го преглътна!

— Винаги ли говориш така? — попита той, наистина леко смутен.

— О, само когато съм... само от време на време...

Какво ли щеше да каже, запита се той, после бодро подвикна:

— Хей, умирам от глад!

Забеляза как помръкна лицето й.

— Но тук няма нищо за...

— Няма проблеми, аз ще...

— Моля те, не си отивай! Постой малко... — Тя прекоси стаята и се насочи към телефона: — Заслужил си малка почивка, поне колкото да се нахраниш. Освен това знаят къде да те намерят, ако се случи нещо непредвидено...

Така е, мислено се съгласи той. Знаят също и адреса на дамата, която ще закове своя старец на стената на банята. Изпита непонятно притеснение, никога досега не беше се чувствал по този начин.

Гелда притисна слушалката до ухото си и каза:

— Ще поръчам нещо за ядене. Обичаш ли италианска кухия? Аз умирам за нея.

— Да, нямам нищо против.

Тя кимна и набра някакъв номер.

— Филип? Здравей, обажда се Г. Добре съм, благодаря. А ти? Сигурен ли си? Окей... Искам да ми пратиш малко кльопачка. Да, от Марио... За двама. Знаеш какво... Добре, чао.

— Кой е Филип? — попита Кроукър. — Не е сутенъор или нещо от сорта, нали?

— Не се беспокой — отвърна Гелда. — Просто едно момче, което се навърта наоколо и ни върши дребни услуги... — Видя изражението на лицето му и рязко смени тона: — Стига, моля те! Ние сме единственото му семейство, обичаме го и той знае това. Нима е толкова чудовищно?

— Всичко е наред — усмихна й се той, после пристъпи към дивана и се отпусна върху меката седалка. — Ох, прекрасен е...

Тя пристъпи до него, надвеси се над главата му и тихо прошепна:

— Би трябвало да го опиташ без дрехи...

Той пусна смутена усмивка, а Гелда се насочи към вратата на спалнята. Още преди да се скрие зад нея започна да съблича копринената си блузка, за миг Кроукър зърна безупречните очертания на голяия гръб. Въпреки едрите си гърди тя не носеше сутиен.

— Какво правиш? — попита той, изправи се и натика ръце в джобовете.

— Само се преобличам — долетя от спалнята приглушеният ѝ глас. — Не се страхувай, няма да те нападна!

— Не мислех за това — отвърна той не съвсем откровено.

— Добре.

До слуха му достигна чувственото шумолене на коприна върху стегната плът.

— Ако искаш, влез тук — предложи тя. — Предпочитам да те виждам, докато разговаряме.

— И тук ми е добре — отвърна той и изпита чувството, че е ученик на първата си истинска среща.

— Хей, ти вече видя съзнанието ми — извика тя. — Не виждам какво ти пречи да видиш и тялото ми!

— Нищо — механично отвърна той.

— Тогава ела.

За миг той остана на мястото си, чувствайки се чужденец сред тоя плюшен разкош. Опита се да си представи какво е вършила тук, но въображението отказа да му се подчини. Странно, той имаше живо въображение и то винаги му беше служило добре.

Пристигна през прага и погледна навътре. Имаше чувството, че е хлапак, който наднича през ключалката на кака си.

Тя беше качила крак на леглото и си обуваше чорап. Странно, помисли си той, обува чорапи, а не обичайните чорапогащи. Безупречно оформеният крак беше тъмен през тънката коприна на чорапа, блясъкът му беше странен и същевременно познат. Пръстите ѝ бяха разперени, сякаш се готвеше да ходи по пясъчни дюни. Бедрата над тях — безкрайно дълги...

Носеше плитки бикини с цвят на тялото, над тях се поклащаше ластичен колан за чорапите в същия цвят. И нищо друго. Ефектът беше опустошителен.

Изви глава да го погледне, топазовите ѝ очи бяха спокойни и ясни.

— Ето — усмихна се тя. — Не е толкова страшно, нали?

— Бих предпочел да облечеш нещо — преглътна той.

Тя прекоси спалнята, а той се опита да не гледа меко полюшващите се едри гърди — една наистина непосилна задача. Пред гардероба тя вдигна ръце, а заедно с тях и температурата му. Извади от рафта една отровнозелена копринена роба и се насочи към него.

— Тази добра ли е, Лю? След всичко, което избълвах пред теб в онази камионетка, смятам, че мога да те наричам така.

Хълзна се край него с едваоловима усмивка на уста и се върна в просторния хол.

Той с мъка отдръпна длан от бравата, питайки се какво още прави тук. Вечно на бачкане, това съм аз, мрачно си помисли той. Но всъщност си мислеше за своя тъмен апартамент, празен и пуст като Уолстрийт по празник. Не искаше да се прибира там, независимо от факта, че Алисън вече я нямаше.

— Сега ли ще си лягаме или първо ще изчакаме храната? — ядосано попита той, усещайки как мрачните мисли бяха отвлекли вниманието му.

Гелда спря в средата на помещението и се обърна.

Коприненият халат леко се разтвори и отдолу проблесна гладкото й бедро.

— За това ли си мислиш? — попита тя с все същата едва забележима усмивка, която стопляше чертите й като светлината на нощен лампион.

— Не е ли очевидно?

— Нима? — извиха се в дъга веждите ѝ. — Но ти знаеш моите сексуални предпочитания.

Да, разбира се, беше ги забравил напълно! Дали не беше нарочно? Почувства се пълен идиот. Отново натика ръце в джобовете си и ѝ обърна гръб, неспособен да се извини. Умствени капани, яростно стисна устни той. Не е ли странно? Очите виждат едно, а умът — този чудовищно сложен механизъм, предпочита да прави странны и нелогични заключения! Изведнъж изпита усещането, че отново е в онази душна кухня, в която не помагаха дори пуснатите докрай кранове със студена вода, а майка му го обвива с влажни чаршафи, без да е сигурна, че ще успее да свали температурата от треската, която го

изгаряше. Всички бяха изнервени, готови да избухнат по най-незначителен повод, сякаш ги сърбеше и не можеха да се почешат...

Викът долетя през широко отворения прозорец, в следващия миг той тичаше като луд надолу по тъмното стълбище, срещу ярките и парещи слънчеви лъчи. Лежеше две крачки по-нататък, униформата му беше потъмняла от пот и кръв. Край него се търкаляха кофи за боклук, от които се проточваше гадна воняща луга. Сивите му очи бяха широко отворени и вече се изцъкляха. Очите, които винаги бяха напомняли на Лю за небе след лятна буря... Добри очи.

Така приключи животът на Мартин Кроукър, униформен полицай в Ню Йорк Сити в продължение на цели двайсет и девет години. Проснат сред боклука и вонята, в които пробягваха безстрашни пътхове и невъзмутими хлебарки, с нарастващ вой на сирени в далечината. Застрелян с четири куршума на петнайсет метра от собствения си дом.

Стоеше и гледаше трупа на баща си, светът наоколо опасно се завъртя, поклащайки се върху нестабилната си ос. Чувстваше, че всеки миг това въртене ще го погълне навеки...

Разбира се, че искаше да избяга от всичко това. Да се махне далеч от вонящата дупка и никога да не се връща. Никога!

Но това беше разрешение за страховци, а Лю Кроукър съвсем не беше такъв. Баща му го беше научил. Остана. Когато завърши полицейската академия, майка му, посивяла и сбръчкана, не издържа и се разплака насреща тържеството.

Никога не успя да открие человека, отговорен за смъртта на баща му, но с течение на времето и болката притъпя.

Усети докосване по ръката и едва сега си даде сметка, че тази стара рана все още не е зараснала. Въпреки годините, а може би и точно заради тях...

— Извинявай — промълви тя. — Не трябваше да те измъчвам.
Просто бях...

— Какво? Беше просто какво?

Очите ѝ се спуснаха надолу.

— Просто бях щастлива, че съм с теб. — Опита се да пусне закачливата си усмивка и да обърне всичко на шега, но не успя: — Караж ме да се чувствам...

— Как?

— Просто да чувствам — вдигна очи тя.
Той се усещаше напълно разнебитен.

— Бас слагам, че можеш да вършиш всичко, без да чувстваш каквото и да било!

— Мога, разбира се — кимна тя. — Нали съм актриса? А ти можеш ли да изпитваш недоверие към мен?

— Не можеш! Не след това, което ми каза в камионетката... Изложи се на огромен риск, като ми каза в какво подозираш баща ми. Постъпката ти беше идиотска...

— Това съм аз — отчаяно въздъхна той. — Винаги ще си остана момче-идиотче!

— Така е — кимна тя. Гласът ѝ беше мек като коприна.

— Знаеш ли, че си в състояние да ми пробуташ каквото поискаш? — попита той. Зададе въпроса си някак като самозащита — чувстваше се притеснен от близостта ѝ, искаше тя да усети това.

— Не — поклати глава тя. — Поне не сега. — Пръстите ѝ, топли и чувствени, докоснаха ръката му. — За мен предизвикателството е да си остана честна с теб. Това би ме направило щастлива...

В този момент се разнесе приглушен звън и Гелда се насочи към старомодното анtre.

— Здравей, миличък — звънна гласът ѝ. — Влизай. Миг по-късно се появи на прага, прегърнала през рамо височко момче с тъмна коса и бадемови очи. Филип. Кроукър се обърна с гръб и отправи поглед към водите на реката. Срещу течението бавно пълзеше баржа, натоварена с боклук, теглеше я малко корабче. Някакъв мъж в спортен екип на бели и червени ивици тичаше за здраве по брега. Размина се с баржата и скоро изчезна. В съзнанието на Кроукър проблясваха кратки светковици, сякаш от високоскоростна камера. Той и Гелда в леглото, плътно притиснати...

— Какво се е случило с теб, скъпи? — прозвуча зад него гласът ѝ, далечен като пуснат у съседите телевизор. — Лицето ти изглежда ужасно! — Страшно много му се искаше да проведе очаквания телефонен разговор, просто физически усещаше удоволствието да пъхне за двайсет години зад решетката мръсник като Томкин!

— Но какво е станало, миличък? — отново попита Гелда. — Сякаш си се бил с някого!

— Не съм се бил.

— Какво тогава?

— Нищо, паднах...

В далечината се появи платното на яхта. Представяте ли си? Яхта в средата на седмицата! Платното се белееше на фона на патинираните постройки оттатък водната ивица, хълзгаше се леко и без усилия, като облак по небето... Никакви усилия, само придържащ руля по посока на вятъра, сам си си господар. Гърдите ѝ тежат в ръцете му, устните ѝ леко се разтварят...

— Паднах на тротоара... Спънах се в кофите за боклук...

— Не ме лъжи, Филип! По-добре кажи какво се е случило... Ела да ти сложа малко лед... Така...

Като тикна Томкин в пандиза, ще си дам малко почивка. Ще ида на море, както направи Мелвил, когато изпитваше сърдечни мъки и крещеше срещу всеки... Да, на море, но без никакви рибарски истории... Той не обичаше да лови риба. Може би ще покара яхта... Никога не беше го правил, може би е време да опита... Да опита нея!

— Стана при А Ма... Снощи работих за нея.

— Никога не те е докарвала по този начин.

— Не беше тя. Беше един мъж.

— Мръсно копеле е бил този мъж! Дръж леда известно време така. Забранявам ти да ходиш повече там!

— Но довечера мъжът отново ще е там и тя ме вика...

— Хич не ме интересува какво иска А Ма, няма да ходиш, и толкоз! Ще се оправи и без теб!

— Без мен няма да стане.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъжът иска мен. Само така може... може да се изпразни.

Нали правилно го казах?

— Господи! Но кой е този мъж?!

— Не зная. Някакъв японец. Много странен... очите му са като камъни... Сякаш е от друг свят...

Кроукър рязко се извърна и лицето му потъмня от притока на кръв.

— Разкажи ми всичко, Филип — бавно и отчетливо продума той, стараейки се да прикрие обзелата го възбуда. — Разкажи ми за този японец с очи като безжизнени камъни.

Кроукър ги чакаше пред недовършения небостъргач, откъм страната на Парк авеню. Едрата му фигура беше небрежно облегната на вратата на колата без отличителни белези; подвижната червена светлина лениво се въртеше на покрива и хвърляше кървави отблъсъци в здрава, натежал от влажни изпарения.

Никълъс скочи от лимузината в момента, в който тя се долепи до тротоара. Тръгна с едри крачки към Кроукър, усещайки с гърба си присъствието на Томкин, който изчака шофьорът Том да му отвори тежката врата на колата.

Усещаше ясно и присъствието на живия град наоколо, потънал в синкав здравец. Слънцето беше вече само спомен, но горещината му все още се усещаше по асфалта. Въздухът тежеше от автомобилния смог, дългата редица от бледожълти таксита от двете страни на булеварда приличаше на странен керван, промушващ се под тунела, над който се издигаше островърхата кула на Хелмоли Билдинг.

— Как е твоят шеф? — попита Кроукър. Гласът му беше груб и остьр, погледът му беше втренчен някъде зад дясното рамо на Никълъс.

— Стига, Лю — рече Никълъс, чувствайки как напрежението му се засилва. — Забрави за...

— Късно е, приятел, твърде късно — поклати глава Кроукър.

— Виждам, че все още патрулирате из улиците, лейтенант — разнесе се зад гърба му гласът на Томкин. — Пазите Ню Йорк, а? — Саркастичната нотка в гласа му се долавяше съвсем ясно.

— Този град продължава да е опасен за някои хора — натъртено отвърна Кроукър.

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Можете сам да си отговорите, Томкин.

— Не обичам прикритите заплахи, лейтенант. Може би трябва пак да си поговоря с началника на полицията...

— Знаех си, че това сте вие, мръсен...

— Ще видим още колко време ще бъдете лейтенант! — прекъсна го остро богаташът.

— Аз пък си мисля, че честичко ще се срещаме, тъй като случаят, за който сте наел Никълъс, е възложен именно на мен!

— Какво?

По лицето на Кроукър подскачаха светлините и сенките на преминаващите коли, но въпреки това ясно пролича злорадата му усмивка. Томкин пък беше покрит целият в червено от стоповете на някакъв автобус.

— Господи! Няма да позволя отново да ми виснете на врата! — изпъшка той.

— Нищо не можете да направите. Страхувам се, че заповедта дойде директно от комисаря... а дори и вие не сте в състояние да я промените! Би станал за смях, ако ви се подчини!

— Господи, нима още трябва да ви търпя? Достатъчно дълго висяхте...

— Дължен съм да ви осигура закрила и да спипам нинджата, преди да ви е видял сметката! — изтъкна Кроукър.

Очите на Томкин се присвиха. Особената монохромна светлина сякаш ги лиши от всякакъв цвят и те изглеждаха странно бледи.

— А не можете ли просто да си седнете на задника и да оставите Никъльс да вади кестените от огъня? — саркастично попита той. — После спокойно можете да кажете на капитана: „Е, сър, направих каквото мога, просто ме надиграха“...

— Слушай, мръсник такъв! — скочи Кроукър и се опита да заобиколи изпречилия се насреща му Никъльс: — Върша си работата по-добре от много тъпаци в този вонящ град и мога да те уверя, че когато те спипам, мърдане няма!

— Какви ги дрънкаш? — изръмжа Томкин. — Няма никакви доказателства за...

— Ще ги имам, скоро ще ги имам! — извика Кроукър. — И когато дойда да те арестувам, никой от прехвалените ти адвокати няма да те отърве!

— Нищо няма да имаш — презрително го изгледа Томкин. — Когато Анжела Дицион е намерила смъртта си, аз съм бил на другия край на града. Няма нищо, което да ме свързва с...

Двамата вече се бяха вкопчили един в друг. По асфалта се разнесоха забързани стъпки. Никъльс се извърна и видя шофьора Том, който тичаше към тях. Реши, че е време да се намеси и се вряза между двамата с рамото напред.

— Хайде, стига — тихо, но отчетливо изрече той. Том хвана шефа си и го дръпна настррана. Томкин се оставил в ръцете му, но

показалецът му се стрелна по посока на Кроукър:

— Предупреждавам те, че не искам да те виждам около себе си!

После се извърна към Никълъс и вече по-спокойно добави:

— Тоя тип ме преследва. Не зная защо го прави, но ми прилича на лично отмъщение...

После рязко се обърна и тръгна към лимузината. Том подтичваше край него и час по час се обръщаше назад. Въртящата се червена светлина се отразяваше в гърбовете им.

— Това си беше чиста глупост от твоя страна — извърна се Никълъс.

— Хич не ми пука! — изрева Кроукър. — А ти какво? Да не би да си ми бавачка? — След тези думи се извъртя и хълтна в колата си.

Никълъс бавно заобиколи и се настани на дясната седалка. Очите на Кроукър бяха вперени неподвижно напред.

— Извинявай — промърмори след известно време той — Но от тоя мръсник кръвта ми наистина кипва!

— Враждата няма да ти помогне...

Кроукър извърна глава и впери поглед в очите на Никълъс:

— Безпокоя се за теб, много се безпокоя — тихо промълви той. Профилите им се отразяваха в предното стъкло, светлините на минаващите коли ги правеха да приличат на участници в някаква странна и безмълвна реклама. — Какъв човек си ти? Никога не губиш самообладание! Никога ли не се ядосваш? Никога ли не си тъжен?

Никълъс мислеше за Джъстин. Повече от всичко на света искаше да е до него, да може да й говори...

— Аз те съжалявам, макар че ти не можеш да го сториш... — добави Кроукър.

— Не се тревожи — меко отвърна Никълъс. — Аз съм човек като всички останали, дори по-слаб...

— Бих се заклел, че това ми прозвуча като извинение! — стрелна го Кроукър. — Но всички ние сме родени слаби, приятелче...

— Израснах и възмъжах с убеждението, че никога не трябва да допускам грешки — продължи Никълъс. — Имах чувството, че всяка грешка е окончателен провал...

— Но си правил грешки, нали?

— О, да — засмя се тъжно Никълъс. — Правил съм куп грешки, особено в отношенията си с жените... Вярвал съм им, когато не

трябва... И вече имам чувството, че ме е страх да опитам още веднъж.

— Джъстин?

— Да... Скарахме се здравата... Сега разбирам, че грешката е била моя.

— Знаеш ли какво си мисля, приятел? — попита Кроукър и включи двигателя.

— Какво?

— Мисля си, че проблемът не е в теб и Джъстин, а в миналото... Какво лошо има в това да се довериш на някого? Всички го правим. Понякога си струва, но понякога... — Той сви рамене. — По дяволите? Все пак е гадно никога на никого да не се довериш! — Включи на скорост, заобиколи колата на Томкин и се преустрои за ляв завой към центъра на града.

Приливът идва, помисли си Никълъс. Разноцветните светлинни на града продължаваха да тичат по лицето му. Зад гърба му с оглушителен тътен се надига неговото лично цунами и погълща целия свят. Миналото никога няма да умре! Прониза го нетърпима болка, усети как въпреки всички предпазни мерки агонията на миналото го обгръща отвсякъде... Като река от олово, от чиито тежки струи вече нямаше сила да се отърси... Ела, ожесточено я повика той. Ето ме, готов съм!

Миг преди цунамито да се стовари отгоре му, ушите муоловиха тържествуващите думи на Кроукър:

— Не увестай нос! Може и да не знаем кой точно е този нинджа, но в замяна на това аз зная къде ще бъде той, точно в единайсет довечера! Ние двамата ще сме там, приятел. Кротко ще го чакаме, а някъде зад ъгъла ще има още две синьо-бели коли с необходимото подкрепление. Ще заковем този копелдак, преди да е успял да види сметката на Рафаел Томкин!

---

[1] Трихлоретан. — Б.пр. ↑

[2] Амелия М. Еърхарт (1898–1937) — известен американски летец, прочула се с рекордните си полети над Атлантическия и Тихия океан. — Б.ред. ↑

ОСАКА | ШИМОНОСЕКИ | КУМАМОТО | ОКОЛНОСТИТЕ НА ТОКИО ЗИМАТА НА 1963 Г.

По това време на годината природата беше бледа и мрачна. Есенните листа с живописната си окраска в тъмночервено и оранжево отдавна бяха отлетели със студения вятър и се бяха превърнали в тъмнокафява каша, стъпкана от животински копита. Първият сняг упорито отказваше да покрие мрачната земя и да скрие под призрачното си синкавобяло покривало грозотата на природата.

Влакът фучеше под ниското, натежало от дъждовни облаци небе. То му напомняше за детско лице, светнало от неосъзната емоция. Едновременно с това изпитваше тъга при гледката на голите дървета, които надничаха между столетните вечнозелени борове като никакви небрежно нахвърляни скици, които щяха да получат плът и кръв едва през следващата година. Всичко изглеждаше мрачно и изоставено, сякаш Бог се беше изморил от усилията си да съживи тази част на света и беше забравил за нея.

Никълъс фокусира поглед върху далечния хоризонт, изоставяйки близкия пейзаж, който се променяше бързо и неочеквано. Полулегнала в скута му, за да вижда по-добре, Юкио притискаше твърдите си гърди в тялото му. Разперила пръсти, за да противостои на клатушкането, тя здраво стискаше бедрото му. Той усещаше ноктите ѝ върху кожата си, в slabините му бавно пропълзя топлина. Дали ръката ѝ ще се придвижи по-нагоре, със страх и очакване се запита той.

На отсрещната седалка се беше настанил японски бизнесмен в тъмен раиран костюм и със старательно избръснато лице. Компания му правеше кафяво куфарче от телешки бокс, внимателно положено върху съседната седалка. Над него беше поставено грижливо сгънато кашмирено палто в пепеляв цвят, а най-отгоре, подобно на глазурата върху сватбена торта, се мъдреше черна шапка с тясна периферия. Човекът четеше вестник, но от време на време им хвърляше по някой поглед през очилата си с рогови рамки. Диоптрите им бяха толкова силни, че очите му зад кръглите стъкла изглеждаха неестествено

големи и изпъкнали. Примигваше често-често, като риба, натъкната се на непознат предмет. Дали не спря поглед върху пръстите й, които бавно се повдигаха към чаталя му, преди отново да се задълбочи във вестника, запита се Никъльс. Хартията леко прошумоля и се препречи като тухлена стена между тях.

На пръста си човекът носеше масивен златен пръстен и Никъльс си представи, че е някой влиятелен член на дзайбацу. Но на кое от тях? На „Мицубиши“? На „Сумитомо“ или „Мицуи“? Едва ли е към някой от седемте по-малки концерна, като „Нипон Стийл“, „Тойота“ или „Нисан“... Най-вероятно принадлежи към някоя от проспериращите корпорации в електронния бизнес — „Тошиба“, „Мацушита“ или „Хитачи“... Не, към „Хитачи“ едва ли... По-скоро към „Токио“... Дали „Токио“ произвежда електроника? Не беше съвсем сигурен.

Може би семейството на този човек е основало „Мицубиши“ — добре знаеше, че семействата, основали преди години част от най-влиятелните дзайбацу, продължават да ги управляват и до днес. Американските закони, целящи насилиствена промяна на това положение, просъществуваха кратко и бяха отменени.

Никъльс гледаше през вестника, сякаш той беше рентгенов екран. Съвсем ясно си представяше кръглото жълтеникаво лице, покрито с едва видими капчици пот, безупречната снежнобяла яка под него — твърда и колосана, тънката копринена вратовръзка с цвят на нощно небе. Пред него беше живият символ на съвременна Япония, изпълзял с цената на неимоверни усилия от изолацията на каменния век... Странно, но тази изолация хората помнеха много по-ярко от последната война... Колко избирателна и потискащо селективна може да бъде човешката памет! Възприемането на европейското облекло е само една от демонстрациите на стремежа на съвременния японец да преодолее културната бездна, разделяща го от Запада.

Япония вече беше настигнала страните, които ѝ послужиха за следвоенен модел, в момента набираше сили за решителния скок, с който щеше да ги остави далеч зад себе си. Никъльс беше убеден, че не е далеч денят, в който Япония, вече доказала своето икономическо могъщество, ще захвърли западните атрибути и ще се върне към сигурността на традиционното кимоно.

Пътуваха с експреса Токио — Осака. През прозореца вдясно се виждаше просторната равнина на Хоншу, един от главните острови на

страната. Вляво беше морето, отблъсъците му час по час хвърляха бели зайчета по тавана на вагона. Скоростта почти не се усещаше, аеродинамичната сребърно синя стрела се хълзгаше безшумно по релсите, вътрешността ѝ беше просторна, чиста и тиха.

Юкио се изправи и главата ѝ се отпусна на удобната облегалка.

— Защо не пренощуваме в Осака? — попита тя, а после извинително добави: — Мразя влаковете.

Идеята не е чак толкова лоша, помисли си Никъльс. Този град се слави с оживен и блъскав нощен живот, а той има огромна нужда от малка почивка.

Вече не помнеше кой от двамата предложи плана по отношение на Сайго, но той се оказа ненужен. Още преди Юкио да тръгне за вечерята в неговия дом и да се опита да надникне в билета му, Никъльс получи официалната покана. Беше написана лично от Сайго и му предлагаше да посети през следващите седмици град на име Кумамото, разположен на остров Кюшю. Както всичко около Сайго, и тази покана трябваше да бъде запазена в тайна.

Никъльс прочете бележката с нарастващо чувство на неприязън, имаше странното усещане, че Сайго някак е успял да проникне в мислите му, едновременно с това не можеше да се отърве от чувството на нетърпеливо очакване, заливащо го като звън на далечни камбани, скрити зад потънали в мъгла хълмове.

„За теб това ще бъде напълно непозната територия, каза му Канзацу. Решението трябва да вземеш сам, Никъльс. Аз не мога да те насоча... Мога само да повторя това, което вече ти казах — тук вече не можеш да се развиваши. Ако търсиш съвършенството, това трябва да стане другаде... В мрак или на светлина, но другаде.“

Смазан от факта, че плановете му се оказаха момчешки фантазии, Никъльс се отдаде на чувството за нещастие и поражение, забравяйки да си зададе въпроса защо го канят на юг. А като капак на всичко Юкио не се отказа от вечерята у Сацугай.

В панорамното стъкло бавно се настани планинската верига, синкавосиня, прорязана от бели потоци сняг, спускащи се от високите върхове като разтопен крем.

Най-южната от трите планински вериги — тази, над която доминираше връх Ширан, опасваше целия огромен остров Хоншу.

Къде отивам, запита се Никъльс. Към светлината или в мрака? И има ли това някакво значение?

— А най-много мразя този — продължи Юкио така, сякаш между тях никога не бе съществувал дебелият пласт мълчание. — Широките седалки, блестящият хром на панорамните прозорци — всичко това не означава нищо за мен! Даже е по-лошо, защото е тихо. Не мога да понасям тази тишина! — После направи муцунка и прошепна: — Krakata mi изтръпнаха... — До този момент беше седяла върху тях, кръстосала ги на седалката по традиционния начин. Но сега се надигна и ги изпъна насред купето. Вестникът на бизнесмена предупредително прошумоля.

— Добре, съгласен съм — рече Никъльс. Нямаше особени причини да бърза за Кумамото, освен това беше ходил в Осака само веднъж, като дете. Беше му любопитно да види доколко се е променил. Дали ще го позная, запита се той, после бавно поклати глава. Едвали...

С цялото си тяло усещаше присъствието на Юкио — топла и плътно притисната до него. Не беше сигурен, че постъпва разумно, като я взема със себе си. На практика изобщо не я покани, но след като веднъж реши да приеме предложението на Сайго, вече беше невъзможно да я отпрати. „Нали ти беше този, който ме забърка в цялата каша“, обвинително рече тя, а той изобщо не можеше да си спомни дали това наистина е така. „Няма да е честно, ако не ме вземеш“, тръсна глава тя, решително и едновременно с това — безкрайно чувствено. Дори ядосана, тя продължаваше да изльчва своята магнетична чувственост. „Освен това ще дойда, независимо дали ще пътувам с теб или сама, добави решително тя. Нима си въобразяваш, че можеш да ми се скриеш?“ Едва ли, призна пред себе си той. После, вече отстъпил пред настояванията ѝ, мрачно се замисли. Никой японец не постъпва така. А нима и полковникът се предава по този начин пред Чонг?

В близост до нея той често потръпваше, определени мускули на тялото му се свиваха и разпускаха сами, без неговия контрол. Понякога тайно наблюдаваше това странно явление отстрани, като чужд човек. По този начин успяваше да потисне чувството на ужас, което се надигаше от стомаха му, припляскващо с крила като кръвожаден прилеп и се насочваше към главата му. Знаеше, че не трябва да го

пуска на свобода, в противен случай го чакаше лудост. Тя прокара ръка по тялото му и развълнува дълбоко скритото в същността му черно блато. Наистина беше дълбоко в него... толкова дълбоко, че от време на време сам си вярваше, че никой не може да го достигне. А сега се оказа, че не може да го достигне просто той самият...

Господин. Мицубиши свали вестника и го сгъна по дължина. Лицето му блестеше като конски задник след надбягване. Зае се да разрушава, пирамидата, която беше издигнал до себе си. Отвори куфарчето, после отново го затвори. Върху идеално излъскания капак се появи пилешки сандвич, увит във восьчна хартия. Започна да се храни, от време на време лупите на очилата му ослепително проблясваха и напълно скриваха изпъкналите зеници зад тях. Някъде из багажа му положително се крие пликче с пържени картофи или блокче шоколад, помисли си Никъльс.

Зад гърба му имаше друга група японски бизнесмени, които си приличаха като две капки вода с господин Мицубиши. Размърдаха се в своите официални костюми, в скотовете им се появиха черни чаши за чай от дебел порцелан, гласовете им оживено започнаха обсъждането на двамата Джек — Раби и Кенеди.

Човек не ходи в Осака за културни развлечения — такива обикновено се намират в Киото, древната столица на Япония. Сред жителите на Токио отдавна е залегнало убеждението, че всички в Осака са хукнали да правят пари и нищо друго не ги интересува. В цялата страна е известен начинът, по който се поздравяват: „Мо кари мака?“ — Правиш ли мангизи?

Никъльс не познаваше лично такива хора, но знаеше със сигурност, че малките улички около търговския център са пълни с тайни храмове на Фадомийо — божеството, което взема под своя закрила всички всеотдайни търговци, и тези храмове рядко остават празни.

Ангажираха две стаи с вътрешна врата в един малък, но модерен хотел непосредствено до Дотомбори. Все още беше рано за вечеря и те излязоха да разгледат града.

Юкио настоя да видят замъка Осака — последно убежище на фамилията Тойотоми, превзет От Йеасу Токугава през 1603 година,

вече облякъл мантията на шогун. Подобно на по-голямата част от Осака, и замъкът бил изграден от Хидейоши Тойотоми. При това само за три години, бил е окончателно завършен през 1586 година.

— По едно време уважаемата дама Йодогими беше моят идеал — промълви Юкио, докато се разхождаха в просторния парк. Зад гърба им се издигаше модерната панорама на Осака, а замъкът пред тях извисяваше внушителна грамада на фона на потъмняващото небе. Изглеждаше вечен и непоклатим, като солидна пагода. Йеасу никога не би построил подобна сграда, помисли си Никъльс.

Наблизиха външните крепостни стени и тълпата около тях видимо се сгъсти.

— Мислех си... Мислех си, че е изключителна жена! Как само е изпълнявала последната воля на Хидейоши, като истински самурай! Отдала се е без остатък на една-единствена цел — да запази живота на престолонаследника...

— Точно така — кимна Никъльс и вдигна поглед към високата стена от массивни каменни блокове. — С цената на тотално унищожение на цялата страна! Тя и Мицунари са заговорничили да...

— Заговорничили са, както се изразяваш, единствено да запазят живота на сина на шогуна! Сторили са това, което им е диктувало чувството за чест!

Никъльс поклати глава.

— Юкио, Йодогими е била любовница на шогуна, а не негова законна съпруга. По тази причина аспирациите ѝ са били доста преувеличени. — Махна с ръка и добави: — Във всеки случай Йеасу се е оказал твърде силен враг за тях...

— Говориш така, сякаш Йодогими е била някакъв злодей от детските приказки!

— Едва ли е мислила как да запази по най-добрая начин интересите на Япония, това поне трябва да признаеш...

— Може би това дете щеше да стане най-добрият владетел на страната!

Никъльс погледна край нея. Вляво от тях се издигаше някаква подобна на навес постройка. Оръжейната. Именно тук Йодогими е довела сина си и малцината, останали ѝ верни бойци, когато краят е бил неизбежен. Тук е убила сина си, а после си е направила сепуку.

— Всичко това е много относително — промълви той. — С течение на годините, без подкрепата на силно даймийо, той едва ли би успял да стане шогун и истински владетел на Япония. По-вероятно е другото — страната отново да бъде разкъсана от гражданска война, от която временно я беше спасил Хидейоши. Без мощта на Йеасу Япония би била обречена на гибел.

— Все пак е била страхотно смела жена! Смела и вярна! — гласът на Юкио се превърна в едва доловим шепот: — Обожавам я!

Скритото зад дебелия слой облаци зимно слънце изведнъж се спусна зад хоризонта, сякаш уморено от собствената си тежест. Небето заприлича на сиви панделки, които потрепват върху гърдите на младо момиче, развълнувано от предстоящата среща с любимия. Кратко проблесна тънък златен лъч, хълзна се по каменните стени, после изчезна.

— Хайде — взе ръката ѝ той. — Напред и нагоре! През 1615 година замъкът Осака е бил възстановен в първоначалния му вид от победителя Токугава — непревземаема според тогавашните представи крепост. Съвсем като представите на Никъльс за собствената му неуязвимост. Но този, по който се разхождаха в момента, беше изграден почти изцяло от стоманобетон и това беше станало още през 1931 година.

Нощ. Цялата улица Дотомбори сияеше. Набълскана с ресторани, магазини, кина, вестникарски сергии, нощи клубове и тълпи от хора, тя сякаш беше забранила на мрака да се появява тук. Над всичко доминираха огромни реклами, сменяха се цветове, светваха, угасваха, хвърляха ярки отблъсъци по покривите на бавно пълзящите коли. Времето сякаш не съществуваше — ослепителната феерия от цветове и суета не му позволяваше да встъпи в правата си.

Над тях висеше огромен розово-бял омар, под светлината на умело насочените прожектори щипките му изглеждаха страшно съблазнителни, на човек просто му се приискваше да влезе вътре и да се отдаде на кулинарен разгул през цялата нощ.

Вечеряха в ресторантче с блестящо лакирани зелени масички с хромирани ръбове, в които спокойно можеха да се оглеждат. Поискаха сепаре с татами, събуха обувките си и започнаха да се тъпчат със сашими и sake. Господи, толкова възрастни ли изглеждаха? По време

на вечерята тя продължи прекъснатата тема за крепостта и нейните обитатели.

— Предполагам, че я обожавам, защото никак не приличам на нея — рече Юкио и с нетрепваща ръка напълни чашите им с оризово вино.

— Какво искаш да кажеш?

Очите ѝ за момент отвърнаха на погледа му, после леко се плъзнаха встрани.

— Не съм вярна, не съм и смела. Аз съм една обикновена японка.

— Сви рамене и добави: — Обикновена японска страховивка. Без семейство, без необходимостта да бъде вярна.

— Забравяш чично си.

— Не — тръсна глава тя и черната ѝ коса мътно проблесна. — Не го забравям и едва ли някога ще мога да го забравя.

— Той е твоето семейство.

— Всичко ли трябва да ти се разяснява? — блеснаха гневно очите ѝ. — Аз мразя Сацугай! Как би се чувствал с чично, който не те приема, а гледа да те пробута в ръцете на... — мъркна и конвултивно преглътна сакето в устата си.

Очите му останаха сведени към чинията.

— Един ден ще намериш някого и ще се влюбиш.

— Не притежавам вярност, забрави ли? — промълви тя с лека горчивина. — Родена съм без нея, точно както съм родена и лишена от способността да общам. За мен това са непознати чувства.

— Защото си въобразяваш, че разполагаш единствено съсекса.

— Не разполагам — поправи го тя. — Но това е единственото нещо, което ме прави щастлива.

— А не мислиш ли, че това е така просто, защото не се оценяваш? — вдигна глава той, пресегна се през масата и хвана ръката ѝ. — Не можеш да си представиш, че някой може да те обича... Да те обича като човек, а не заради това, което може да му предложи тялото ти...

— Ти си ненормален! — отвърна тя, но този път не отмести поглед от очите му и ръката ѝ остана в неговата.

— След като предпочиташ това определение...

— Точно така, предпочитам го! Защото не притежавам вярност, наистина не притежавам. Не можеш ли да ме приемеш такава, каквато

съм? Няма да успееш да ме промениш.

— Не става въпрос за това. Искам това, което усещам вътре в теб, да излезе на повърхността...

— О, Никълъс! — въздъхна тя и погали с пръст бузата му. — Защо се тормозиш за някакво бъдеще, което никога няма да настъпи? Знае ли човек? След година може да съм мъртва...

— Млъквай! — рязко я прекъсна той. — Не искам да слушам подобни думи от устата ти! Ясно ли е?

— Да — изненадващо покорно отвърна тя, наведе глава и косата ѝ заприлича на черен блестящ водопад. Беше се превърнала в образцова японска съпруга, която се прекланя пред железния авторитет на съпруга си.

— Между другото, кой ти каза, че не си смела? — попита въпреки волята си той. Повече от всичко на света му се искаше да не я разпитва за нищо, а просто да се наведе напред и да целуне полуутворените ѝ устни. Но вече не можеше да се спре: — Помисли какво си преживяла при онези чужди хора... То изисква доста кураж.

— Така ли мислиш? — невинно го погледна тя, изведнъж превърнала се в малко неопитно момиченце.

Завесата прошумоля, в стаята влезе келнерката и коленичи край масата да остави още храна и вино. Никълъс я изчака да излезе и ядосано просъска:

— Просто ти дадох един пример. Какво става с теб?

— Не зная — сведе очи тя. — Не зная...

Той се пресегна и напълни порцелановата ѝ чашка за саке — крехка и снежнобяла.

После продължиха разходката си. Юкио бъбреше оживено, сякаш нищо не се беше случило. Стискаше ръката му и скачаше от тема на тема.

Нощта се отдръпваше и се криеше в тесните странични улички, животът продължаваше да тече — весел и оживен както винаги. Въздухът тежеше от миризмата на тамян и изгорели автомобилни газове, на всяка крачка им се изпречваха набързо построени пазарчета, обслужвани от кресливи търговци — една нова класа, която еднакво ненавиждаха както благородните самурайски фамилии, така и неуките селяни.

Мушнаха се под огромна арка, на която висяха кукли с лица на мъдреци, след няколко крачки в ушите им загърмя модерен американски рок, леещ се от изваден пред музикалното магазинче високоговорител. На витрината му имаше широк черно-бял плакат, на който се виждаха четирима рошави младежи. Приближиха се с танцуваща стъпка и прочетоха имената им: Джон, Пол, Джордж, Ринго.

*... Затвори очи и аз ще те целуна!...
А утре ще ми липсваš...
Помни, че винаги ще ти бъда верен!
Когато съм далеч, ще пиша всеки ден...*

Музиката волно се лееше, Юкио щастливо подскачаше между Никъльс и продавача, по лицето й тичаха разноцветни светлини, за миг се беше превърнала в запален почитател на рокендрола.

... И ще ти пратя цялата си любов!...

— Кои са те? — попита задъхано Юкио.

— Бийтълс — отвърна продавачът. — Нова английска група. Никъльс й купи плочата — вносна и на безбожна цена.

На другия ъгъл до слуха им долетя гръмливата и насечена музика на шамисен. Истински културен шок! Отидоха да проверят откъде идва тя.

Оказа се бунраку — традиционният японски театър, с който Осака се славеше така, както древното градче Едо се славеше с кабуки. Юкио беше във възторг. Запляска с ръце като дете и поискава да влязат. Никъльс зарови ръце в джобовете си, измъкна няколко монети и купи билетите.

Театърът беше почти пълен и те с труд намериха местата си. Пиесата вече беше започната, но от афиша отпред те знаеха коя е — прочутата „Шушингура — верният четиридесет и седми ронин“.

Куклите бяха великолепни, тези, които изпълняваха главните роли — облечени блестящо, и толкова сложни, че изискваха напрегнатата работа на трима кукловоди едновременно.

Местата им бяха доста назад. Малко след като се настаниха, в театъра влязоха двама американски моряци, единият бял, другият черен. Защо прекарват отпуската си в бунраку, учуди се Никъльс. Вероятно чакат гаджета или още приятели. Белият се настани на един стол, но черният остана прав насред редовете.

Никъльс видя как очите на Юкио напускат крещящите цветове на сцената. Видя и накъде се насочват — към внушително издущия чатал на негъра. Светлините пробягваха по лицата им, Никъльс изведнъж си спомни за шарения аквариум, който му купиха родителите му в Токио. Всичко беше нереално. Устните ѝ бяха леко разтворени, гърдите ѝ развълнувано се повдигаха и спускаха, очите ѝ не се отделяха от чатала на негъра.

Изведнъж усети ръката ѝ между краката си, ципът на панталоните му се хълзна надолу, ръката ѝ, гореща и влажна, здраво обхвана члена му. Лицето ѝ продължаваше да гледа напред, очите ѝ бяха широко отворени и влажно проблясваха. Слабините му започнаха да се подмокрят. Прииска му се да ѝ изкреши да престане, но нямаше сила. През цялото време дори не беше примигнала! Искаше да махне ръката ѝ, но и за това не му достигна сила. Седеше и гледаше към сцената, в периферията на погледа му знаменателно се издуваше мъжествеността на войника негър. Колко ли му е голям? Колко може да бъде голям членът на един мъж? Беше ли това критерий за сексуално привличане — такъв, какъвто американците откриват в големите женски гърди? Дали жените подлудяват от голям член?

Наоколо продължаваше да звуци музиката на шамисен. Ронинът се сражаваше с неподражаемо достойнство. Ох... Да, да... Сега!

— Знаеш ли защо понякога съжалявам, че съм японка? — попита тя. През капациите на прозорците проникваща синкавобялата светлина на уличната лампа и очертаваше правоъгълници по далечния край на тавана.

— Защо? — обърна се в леглото той.

— Защото не мога да имам светли очи — отвърна с въздишка тя и леко нацупи чувствените си устни. — В Киото съм виждала френски и американски момичета с къси коси и сини очи. Странно, но аз винаги съм мечтала да имам не сини, а зелени очи... като изумруди.

— Защо мислиш за това?

— Именно по този начин разбирам колко малко се харесвам — отвърна тя, взе ръката му и я насочи към топлата хралупа между краката си. — Ей това е единственото нещо, което има значение. Това и нищо друго.

— Не — възрази той и отдръпна пръстите си. — Това изобщо няма значение.

Тя се обърна на една страна и дяволито се усмихна?

— Никак?

— Е, добре — засмя се той. — Има известно значение. — Надигна се леко и се надвеси над нея. В полумрака кожата ѝ изглеждаше съвсем бледа, а гъстата ѝ коса приличаше на тъмна гора. — Виж какво ще ти кажа, Юкио... Беше ми интересна още преди да танцуваме оная вечер...

— Преди да...

— Преди да се отъркаш в тялото ми.

Тя протегна ръка и леко погали гърдите му. Едно мускулче потрепна и той усети познатото стягане в стомаха си. Сякаш ръката ѝ мачкаше дробовете му и не им позволяваше да дишат. Почувства се така, както вероятно се чувства астматик в мъгливо време.

— Какво има? — попита тя в секундата, в която той рязко се надигна и седна на ръба на леглото. — От какво се страхуваш? — Надигна се и погледът ѝ го прониза: — От мен ли се страхуваш, Никъльс?

— Не зная — отчаяно промълви той. Именно това беше проблемът.

Напуснаха Осака със стар предвоенен влак, който, макар и безупречно чист, беше далеч от експреса, с които бяха пристигнали.

Вагонът трракаше и поскърцваше, на места заплашително се накланяше и подскачаше, но всичко това му действаше успокоително. Мислите му постоянно се връщаха към театралното представление, по-

скоро към представлението на Юкио. Нима е нимфоманка, запита се той. И как би могъл да го установи? Не познаваше клиничните описания на подобно състояние. Нима всяка ненаситна жена е нимфоманка? Толкова ли е лесно да се дефинира подобно състояние? Той не беше в състояние да каже дали Юкио е ненаситна. Можеше да утоли нейния сексуален глад, макар и с цената на много усилия. Но какво от това, дали е нимфоманка? Има ли никакво значение за него?

Изключи присъствието й и се загледа през прозореца. Трак-трак... Някакъв пътник, който се придвижваше по коридора, почти се стовари отгоре ѝ при едно по-рязко полюшване. Тук планинските склонове се спускаха стръмно надолу, отстъпвайки място на равното поле, осеяно с полунаводнени оризища. Стори му се, че в далечината вижда стадо добитък, замръзнало неподвижно на място. След по-малко от час железният път ще се извие на югоизток и ще се насочи към морето.

Денят беше хубав, ярките слънчеви лъчи изсушаваха последните бели парцали на сутрешната мъгла, стелеща се ниско над земята.

Далеч назад беше останал Кобе — най-оживеното японско пристанище след Йокохама. Морето около него беше задръстено от кораби, а чужденците вече надхвърляха една четвърт от населението му.

Достатъчно далеч сме оттам, помисли си Никъльс. Не обичаше тези стриктно делови райони, които, подобно на част от токийския център, го караха да се чувства нервен. Такива бяха и летищата — навсякъде по света те са едни и същи, в тях езикът, а дали и националната принадлежност престават да имат значение. Винаги се чувстваше загубен на подобни места — не можеше да се отърве от усещането, че не знае къде, в коя част на света се намира... Железопътните гари са нещо друго. Много рядко си приличат помежду си и този старовремски индивидуализъм му действаше успокоително. Освен това през прозорците на влака човек вижда далеч повече неща от сивите облаци, които се точат като космите от брадата на старец и в един момент се стопяват без следа... Какво крепи проклетият сандък там горе, да го вземат дяволите?

Откъсна поглед от прорязаната със синори земя и огледа вътрешността на вагона. И пътниците в този влак бяха по-различни.

Последният бизнесмен беше слязъл в Кобе, вече всички наоколо бяха хора на земята. Мъж със сини дрехи и груби обуща беше кръстосал върху корема мазолестите си ръце, краката му бяха изпружени напред и кръстосани в глезените, брадичката му опираше в гърдите. Косата му беше бяла и късо подстригана, мустаците му — твърди и черни. Вероятно ратай, който се прибира у дома. Отсреща кротко спеше дебелана в розово-бяло кимоно, от отворената ѝ уста излизаше равномерно подсвиркане. До нея бяха струпани пакети, увити в кафява амбалажна хартия, отвъд тях две хлапета с европейски дрехи клечаха с лакти върху седалката и правеха муциунки на преминаващите през вагона пътници.

— ... отзад.
— Какво?
— Не чуваш ли какво ти говоря, Никъльс?
— Не, извинявай. Мислех си за театъра бунраку.
— А може би за начина, по който те изразних, а? — засмя се тя.
— Не разбирам какво те кара да говориш като моряк! — рече той. — Защо например казваш „ебане“ вместо „любов“?
— Защото „ебане“ е точно това, което имам предвид — сериозно отвърна тя. — Нима някога си „правил любов“, Никъльс? Разкажи ми как изглежда това.
— Правя любов с теб.
— Какви ги дрънкаш? Ние двамата се ебем като зайци!
— И през ум не ми минава, че точно това правиш с мен!
— Така ли? — леко повиши глас тя. — Виж какво ще ти кажа, Никъльс — еба се с теб точно както се еба с всеки друг! Например със Сайго и още куп мъже... Възбуждам се от пръстите му, езика му...

— Стига! — кресна той. — Какво, по дяволите, целиш с всичко това?

Тя се притисна в него и замърка като голяма котка:

— Аз ли? Просто се опитвам да ти развлнувам душицата. Не ми обръщаше внимание и...

— Господи! — изправи се той. — Това ли е начинът? — Мина край нея и е бързи крачки се насочи към края на вагона. Застана на площадката и загледа как следващият вагон подскача и се извива отвъд двете остьклени врати. Господи, нима си въобразява, че ще го възбуди, като му дрънка за предишните си похождения? Каква извратеност.

Стана му студено, усети как започва да му се гади. Протегна ръка и се хвани за студеното желязо до вратата.

Вдясно профучи някакво градче и бързо се смили в далечината. Той погледна часовника си и се зае да изчислява скоростта. Трябва да е бил град Курашики. Добре. Всеки момент пред очите му ще се покаже северният край на Сето Найкай, Вътрешното море, което познаваше и обичаше още от дете.

Профучаха през тъмна борова гора, вагонът изведнъж стана мрачен и отблъскващ. После със същата внезапност слънчевите лъчи отново го заляха, гората вдясно рязко свърши и влакът се понесе по висок гол насип. Далеч долу проблясваха водите на Сето Найкай — истинско море от скъпоценни камъни, сред което сякаш танцуваха десет хиляди златни ятагана.

Никълъс гледаше като омагьосан. Стоеше съвсем неподвижен, чувстваше, че част от съзнанието му гледа някакъв непознат филм. Това беше моментът, в който Юкио би могла да го приближи безшумно изотзад, да го прегърне и да каже, че съжалява. Но това не беше кино, в живота рядко стават подобни неща. Защо трябва да ги очаква? Очакваше ги, въпреки всичко... Отчаян романтик, това беше той.

Острови, безброй плоски и лишени от растителност острови бяха пръснати сред водите на Вътрешното море, стигаха чак до далечния хоризонт. Като дете му обясняваха, че тук земята е повече от водата, дали наистина е така? Не можеше да каже, пък и едва ли имаше значение. Терасирани, за да се използва толкова ценната в Япония обработваема земя, те приличаха на сложна плетеница.

Някой ден ще зарежа всичко, ще дойда тук и ще ги обиколя всичките, помисли си той. Ще помогам на хората в тежката им работа, ще се храня и разговарям с тях, никога няма да пренощувам два пъти на един и същи остров. Ако действително сторя това, положително ще умра от старост, преди да съм изпълнил набелязаната цел. Каква прекрасна идея! Да вървиш само напред и никога да не се връщаш! Всеки ден различен от предишния, също и от следващия! Никога няма да се отегча, няма да чувствам умора като сега... Ох, още съм твърде млад, за да се чувствам по този начин, въздъхна вътрешно той. Дълбоко в себе си обаче знаеше, че не е нито уморен, нито отегчен. Това просто бяха симптоми, с които прикриваше истинските си чувства, по-скоро само едно от тях.

Страхът.

В Хирошима беше съвсем различно. В залива, над който профучаха като едва забележима струйка дим, лежеше Мияджима, маркирана от величествената оранжево-черна „торий“ — входната арка на храма Ицукушима. Това беше една от най-забележителните гледки на всички острови. Никълъс за пръв път я виждаше на живо, макар че я познаваше отлично от картички и албуми.

Сякаш висеше във въздуха, сякаш се издигаше направо от вълните на прилива като огромен клинообразен йероглиф — символ на древна Япония, предупреждение срещу забравата на миналото.

Влакът остана дълго време на гарата на Хирошима. Около нея се издигаха грозни промишлени сгради, въздухът тежеше от неестествена тишина, готова да се разпадне всеки миг.

Насрещното място, останало празно през целия дълъг следобед, сега се зае от изпит възрастен мъж със сиво-кафяво кимоно. Главата му беше напълно гола, само няколко дълги бели косми висяха от заострената му брадичка. Кожата му, болезнено опъната по скулите, изглеждаше суха и прозрачна като стар пергамент. Под очите и край устата му се беше събрала на сухи торбички, по многобройните ѝ сгъвки и бръчки човек можеше да гадае за годините му така, както се броят пръстените на столетно дърво.

Погледна ги с блестящите си ясни очи и леко кимна за поздрав, ръцете му останаха скрити в дългите ръкави на официалната роба.

Малко по-късно влакът се разклати и бавно потегли. С напускането на гарата се засили и чувството им за потиснатост. Сякаш въздухът навън беше изсмукан от гигантски компресор и отвореха ли прозореца, щеше да ги обгърне вакуум. Вероятно такова би било усещането на човек, попаднал на чужда планета.

Никълъс усети как кожата му настръхва, а очите му неволно се насочиха нагоре, към ясното порцеланово небе. Беше сигурен, че чува тежкия тътен на самолетни двигатели.

Влакът бавно се промъкваше през града. За миг на хоризонта се мярна оголенияят скелет на старата обсерватория, оставена непокътната от 1945 година насам. Над него летяха чайки, но нито една не кацаше върху обгорената и отдавна изстинала конструкция. Може би, въпреки годините те все още усещаха невъобразимата жега, излъчвана от разтопения метал, все още чувстваха как ги обгръща радиацията,

отдавна отложила се в костите им и оставила своя отпечатък в рода им за десетилетия напред.

— Искаш ли да ме опознаеш истински? — прошепна в ухoto му Юкио, докато очите им се хълзгаха по единствения паметник, напомнящ за трагедията, разиграла се тук преди толкова малко и едновременно с това толкова много години. — Ето, всичко е пред очите ти... Това съм аз, ако можеш да ме видиш отвътре. Една огромна пустош, оградена от гол обгорял скелет...

Колко лесно става сълзливо-сантиментална и се извърта на сто и осемдесет градуса от обичайното си нагло поведение, помисли си Никъльс. После си даде сметка, че именно тази двойственост най-много го привлича у нея, че нито за миг не е успял да приеме преднамерената ѝ простовата прозрачност. Чувстваше, че прави това за самозащита, вероятно последната ѝ преграда срещу враждебния свят... И едновременно с това продължаваше да се пита каква е тази непозната територия, която лежи отвъд високия каменен зид, издиган толкова вещо от младата жена.

Хирошима остана далеч назад, по небето заплуваха странни продълговати облаци, извиращи сякаш направо от земните недра.

— Моля за извинение — проговори старецът насреща им. — Извинете ме за нахалството, но не мога да не се запитам...

Мълкна и това принуди Никъльс любезно да подхвърли:

— Какво, моля?

— Дали някога сте били в Хирошима...

— Не — отвърна Никъльс, а Юкио мълчаливо поклати глава.

— И аз така си помислих — продължи старецът. — При всички случаи сте твърде млади, за да помните стария град, за да сте го виждали такъв, какъвто беше преди унищожението...

— А вие виждали ли сте го? — попита Юкио.

— О, да — усмихна се старецът и бръчките му изведнъж се разпръснаха. — Хирошима беше мойт дом. Някога, много отдавна... Сякаш в предишния ми живот. — Усмивката му стана още по-ширака:

— И в голяма степен това наистина е така...

— Къде бяхте по време на нещастието? — попита Никъльс.

— Далеч в планината — отвърна възрастният мъж и замислено кимна с глава: — Да, далеч и в пълна безопасност от огненото кълбо... На километри от него дърветата се разтресоха, а земята тръпнеше в

конвулсии. Никога не бях виждал подобно нещо... Рана, дълбока рана в снагата на вселената... Рана, отиваща далеч отвъд смъртта на хора и животни, а дори и на цялата цивилизация...

Никълъс искаше да научи повече за тази страшна рана, но с изненада откри, че му е трудно да говори. Устата му изведнъж пресъхна. Очите му не се отделяха от лицето на стареца.

— Имали сте късмет, че не сте бил в града, когато е паднала бомбата — рече Юкио.

— Късмет ли? — погледна я той така, сякаш му предлагаха да опита месото на непозната птица. — Не зная. Може би късмет е модерният еквивалент на онова състояние, макар че едва ли е най-подходящият... Според мен това беше карма. Знаете ли, в навечерието на войната бях в чужбина... През онези години бях търговец и често пътувах до континента. Най-вече до Шанхай, където въртях поголямата част от бизнеса си. — За пръв път ръцете му се подадоха от ръковите и Никълъс веднага забеляза необичайно дългите му нокти. Бяха безупречно поддържани, блестящи от безцветен лак. Старецът забеляза погледа му и поясни: — Превземка, която наследих от китайските мандарини... Търгувах предимно с тях, мнозина ми бяха добри приятели... Вече не ги забелязвам, отдавна съм им свикнал... Има и далеч по-дълги... — Настани се удобно върху седалката и започна да говори така, сякаш разказваше приказка на внучетата си. Гласът му беше забележителен — властен и едновременно с това топъл, обработен и приковаващ вниманието, като на щатен лектор. — Един уикенд, след като приключихме с деловите разговори, решихме да отидем в провинцията за малка почивка. Не знаех какво да очаквам, тъй като тези хора, освен че бяха китайци, бяха и мандарини — а те са известни с доста особените си вкусове. Но в бизнеса човек е длъжен да проявява космополитично мислене, особено когато става въпрос за личните вкусове и предпочитания на клиента. Да, аз мисля, че при подобни контакти няма място за традиционализъм. Стотици култури имат място под слънцето, нима някой може да каже коя от тях е наистина всеобхватна? — Той сви крехките си раменна: — Аз поне не мога.

Навън следобедът си отиваше, сивите облаци проблясваха в розово и златно. Слънцето вече беше потънало зад хоризонта, небето на изток беше чисто и ясно като огромна изящна ваза от прозрачен

кобалт. Високо над главите им проблеснаха първите звезди, сякаш пръснати от ръката на великан. Природата беше замряла неподвижно. Сякаш беше лято, безкраен зноен следобед, в който времето губеше своето значение. Онзи фантастичен миг, в който се срещат всички елементи на нереалното, беззвукното потрепване на сетивата, което театралният зрител усеща при вдигането на завесата.

— Моите приятели мандарини ме заведоха на разходка. В едно градче близо до Шанхай, както вече казах. Беше... извинете за израза, истински бордей. Не само сградата, в която влязохме, не... Целият град беше бордей. Да, един град бордей на удоволствията... Ще ми простите за част от тази история, млада госпожице. Но когато един мъж приема делово пътуване за седмици наред, той не взема със себе си своята съпруга. По редица причини, една от които са именно подобни почивки.

— Мандарините ценят високоекса, о, да, твърде високо... И не бих ги обвинил за това. — От устата на стареца се откъсна къс, едва доловим смях. — В крайна сметка той е както необходима, така и важна част от живота ни, защо пък да не му се отдава дължимото внимание?

Във всеки случай това беше най-разкошното и огромно място за удоволствия, което бях виждал през живота си. Клиентелата се състоеше изключително от мандарини, а по-късно разбрах, че това са мандарини от строго определени фамилии. От най-могъщите и най-изтънчените... — Очите му бяха широко отворени и замечтани: — Бих казал, че човек лесно би могъл да прекара остатъка от живота си там. Разбира се, това не е възможно — подобни места се посещават само за кратко време, един по-продължителен престой в такава обстановка вероятно би омръзнал... Във всеки случай аз самият не бих рискувал да опитам, тъй като избледняването на подобна блестяща илюзия би превърнала живота ми по-нататък в низ от скучни делници. А всеки се нуждае от временно откъсване от действителността, нали?

Влакът потракваше и се носеше напред. Профуча по мост с дървени подпори и навлезе в мрачна рядка горичка. Оголените стволове на дърветата наподобяваха одърпани войници от разбита армия. Светлината гаснеше, облаците вече бяха черни, краищата им се багреха в бледи и неясни отблъсъци ниско над хоризонта. Нощта ги погълъща решително и безцеремонно като строг пастир.

— И тъй, отидохме там. Нямам целта да ви разказвам пикантни подробности, вие сте достатъчно млади, за да си ги представите сами.

— Върху лицето на стареца се появи победоносна усмивка: — Вместо това ще ви разкажа за един човек, с когото се запознах там. — Пръстът му — тънък, но съвършено прав, се насочи към тях. Под изкуственото осветление във вагона нокътят му заблести като пътен знак: — Имаше нещо любопитно около него. Не беше клиент, в това съм абсолютно сигурен. Но не беше и от обслужващия персонал, тъй като в нито един момент не го видях да работи.

Късно през нощта или по-скоро рано сутринта, за да бъда точен, човек можеше да го открие в големия салон на първия етаж (сградата беше двуетажна, строена за съвсем други цели, вероятно от англичаните), където, настанил се удобно върху някой от меките столове, играеше някаква непозната игра с червени и черни площици, надписани отгоре... Аз поне не бях се сблъсквал с нея...

— Ма джонг? — попита Никъльс.

— Не, не беше ма джонг, беше нещо съвсем различно, не можах да схвана правилата й. Стоеше съвсем неподвижен и тих, докато момичетата разчистваха, изчакваше ги да излязат и започваше: щрак-щрак...

Старецът извади цигара и я запали със стоманена запалка „Ронсън“, като преди това доста я премяташе между пръстите си, за да избегне неудобството на дългите си нокти. Едното му око се насълзи от дима и той извинително се усмихна. Лицето му беше живо и изразително, на младини може би е бил нещо като източен вариант на Хъмфри Богарт... Завъртя запалката така, че да я видят младите му спътници и поясни:

— Спомен от онези далечни дни. Принадлежеше на един английски дипломат, на когото помогнах да се отърве от... от известни неприятности. Много държеше да ми я подари и нямаше как да откажа, без това да прозвучи невъзпитано...

Пусна запалката в джоба си, от устата му излетя облаче дим и лицето му се замъгли като пейзажа, който тичаше край прозореца.

— На онова място не можех да спя, дори и след като бях задоволил всичките си желания... Надявам се, че се изразявам достатъчно деликатно, млада госпожице.

— Абсолютно — кимна Юкио, а Никълъс се запита как ли би реагирал спътникът им, ако можеше да чуе нейния речник.

— Имах навика да чета до късно, цял живот си останах запален читател... Но през онази нощ бях толкова възбуден, че оставил книгата настрана... Четях „Моби Дик“, В оригинал, разбира се, никога не съм се доверявал на преводите — при тях се губят толкова много неща! Та, оставил книгата, станах и се разходих из първия етаж.

Щрак-щрак-щрак... Чух потракването на плочките, седнах до него и започнах да го наблюдавам. По онова време бях доста отракан младеж, без да съм нахален, разбира се. Бях получил твърде добро възпитание от родителите си. Но у мен съществуваше... как да кажа... съществуваше младежки жар...

Онзи човек беше доста по-възрастен от мен, какъвто ме виждате сега... Не мога да определям с точност възрастта на хората, но той несъмнено беше стар. Всеки, който го е виждал, би се съгласил е това.

Най-стрannото нещо около него беше, че имаше изключително дълги нокти — толкова дълги, че им беше поставил специални предпазители, за да не ги счупи. Бях чел някъде за подобни предпазители, но за пръв път ги виждах. В началото на века мандарините са ги носели с особена гордост. Но годината беше 1930. Кой в тогавашен Китай можеше да си позволи подобна странност? Бях сигурен, че такива хора няма, но ето че се наложи да променя мнението си. Обикновено тези предпазители са от лакиран бамбук, но върху пръстите на онзи мъж проблясваха предпазители от солидно злато. Нима е възможно, запитах се аз, трудно повярвал на очите си. Нима е възможно ноктите да издържат подобна тежест? Но аз добре познавам златото и че се съмнявах в това, което виждат очите ми.

„Защо дойдохте?“ — запита ме мъжът, без да вдига очи от масата. Плочките продължаваха да щракат под пръстите му. Така се стреснах, че за миг изгубих гласа си, но той ми помогна: „Хайде, кажете, не се притеснявайте.“ Плочките продължаваха да щракат.

„Не мога да спя“ — отвърнах с все още стегнат език.

„Аз никога не спя — рече той, — но това се дължи на напредналата ми възраст.“ — Погледна ме и добави: — „На вашите години не пропусках нито една нощ, вероятно затова и сега съм такъв.“

Говореше на доста странен диалект. Несъмнено мандаринско наречие, но с особено предъвкване на съгласните. Не можех да

определя произхода му.

„Това не ми се случва много често — оправдах се аз и продължих да го гледам с интерес: — Но вие съвсем не изглеждате толкова стар.“

„Достатъчно стар, за да зная, че скоро ще умра.“

„О, съмнявам се.“

Хвърли ми къс критичен поглед и рече:

„Чувствата, особено съмнението, никога не могат да бъдат точни. — После започна да нарежда плочките си на купчинки по девет. — В случая няма място за беспокойство, тъй като не се страхувам от смъртта. Обратното — с радост бих умрял още сега. Не искам да съм свидетел на това, което предстои.“

„Какво предстои?“ — попитах го със свито сърце аз.

„Нешо ужасно — отвърна той, а ръцете му върху малката лакирана масичка приличаха на странни предмети, току-що изкопани от земните недра. — Нов тип бомба с невъобразима мощ, която може да изtrieе цял град от лицето на Земята.“

— Никога няма да забравя този миг. Седях вцепенен, едва дишах. Спомням си, че чух потракването на някаква цикада толкова ясно и отчетливо, сякаш насекомото беше направо в къщата. Изпитах странното желание да стана, да го открия и да го пусна на свобода в огромната пустош на мрака, който ни заобикаляше.

Но не бях в състояние да се помръдна. Сякаш думите му бяха пронизали сърцето ми и ме бяха приковали към стола?

„Не ви разбирам“, промълвих замаяно и същевременно озадачено аз.

„Обратното би ме учудило“, отвърна той и прибра плочките в страничния джоб на халата си.

После се изправи и на мен ми се стори, че го познавам. Или поне, че някъде съм го виждал. Сега вече си мисля, че това се дължеше единствено на светлината в онази зала.

— И какво стана после? — попита Юкио.

— Какво стана ли? — малко стреснато я погледна старецът. — Нищо, абсолютно нищо. „Лека нощ, господине“, някак официално рече той. „Желая ви приятни сънища.“ Не мога да си представя защо ми пожела приятни сънища след това, което каза. После си отиде и в помещението стана тихо. Толкова тихо, че отпуснат върху стола, аз имах чувството, че чувам как расте тревата, в която спят дървесните

жаби. Облаче комари свиреше и се бълскаше в предпазната мрежа на прозореца...

По някое време съм се качил в стаята си, макар че не помня точно кога и как съм го сторил. Прибрах се при своите любимци Ишмаел, Ахаб и Пеко, но вече не бях в състояние да се концентрирам дори в чудесния свят на Мелвил... Думите му не напускаха съзнанието ми — сякаш ги беше гравиран в мозъка ми с чудотворен скалпел.

— Но откъде е можел да знае това? — попита Никъльс. — По онова време дори американците не са имали никаква представа за последиците от своя проект „Манхатън“.

— И аз често си задавах този въпрос — бавно кимна старецът. — Задавам си го непрекъснато след онзи кошмарен ден през август, когато стоях на планинския връх, земята под краката ми се тресеше, небето пламна в ярък пожар, а горещият вятър брулеши лицето ми... Откъде е можел да знае това?

— И какъв е отговорът?

Старецът ги погледна и по лицето му се появи бледа усмивка:

— Няма отговор, приятелю.

Влакът се спускаше по стръмен наклон, спирачките пронизително заскърцаха. Сред течението, предизвикано от скоростта, се въртяха сажди. Старецът се изправи, прибра дългите си ръце към корема, ноктите им проблясваха като полупрозрачни пръчици за хранене. Направи им дълбок поклон, после тихо промърмори:

— Наближава моята гара, време е да се пригответя.

— Хей, почакайте! — извика Никъльс, Желанието му да научи нещо повече за тази странна история беше толкова силно, че той неволно пренебрегна почтителния тон, задължителен за всеки добре възпитан младеж при отношенията му по-възрастен човек. Но това се оказа без значение, тъй като старецът вече беше далеч, кимоното му за миг се мярна в дъното на вагона, после влакът забави ход и спря и всичко потъна в облак бяла пара.

Никъльс се върна на мястото си до Юкио и огорчено поклати глава:

— Закъснях.

Влакът скоро потегли и набра скорост към крайната цел на пътуването им — град Шимоносеки. Във вагона беше тихо, дори

Юкио мълчеше. Гледаше в ръцете си, докато погледът на Никъльс се рееше навън.

Нощта пламтеше. Минаваха в близост до някой от южните градове — не можеше да определи точно кой, — които бяха превърнати в сателити на огромната петролна рафинерия. Пламъците се издигаха към небето, после изчезваха само за да се появят миг покъсно отново. Сякаш наблюдаваше отблизо короната на слънцето, около която огънят играеше своя дяволски танц. Това място трудно можеше да бъде възприето като място за работа и живот на хора — толкова опустошено и нечовешко изглеждаше. Като пещера, от която няма изход. Влакът се движеше през него в продължение на километри, най-сетне сред призрачните пожари на запалените газове изникна главната сграда на рафинерията — черна грамада на фона на прорязваното от пушек и пурпурни кинжали небе.

— Какво мислиш за разказа на стареца? — попита Юкио.

— Какво? — стреснато се обърна той.

— Старецът... Появра ли му?

По неизвестни причини в съзнанието му изплува споменът за Со Пенг.

— Да — отвърна той. — Появрах му.

— А аз не — отсече тя и кръстоса крак върху крак, съвсем по американски. — Такова нещо не може да се случи. Животът никога не предлага подобна ситуация.

Пренощуваха в Шимоносеки — толкова близо до водата, че можеха да я чуват, макар и да не я виждаха от гъстата мъгла, разстлала се ниско по земята. Тъжно виеха корабни сирени, някак тайнствено усилени от нощния въздух.

Тя беше положила глава върху голите му гърди, гарвановата ѝ коса се беше пръснала върху бледата му кожа. Той не можеше да заспи, върховете на пръстите му усещаха ритмичното ѝ дишане, гръденяят му кош — тежестта на тялото ѝ. Продължаваше да се пита какво е това у нея, което толкова силно го привлича. Не можеше да разбере дори защо толкова много иска да го узнае.

Юкио се размърда — една неразделна частица от него.

— Какво има? — попита я той.

— Нищо — тихо промърмори тя. — Просто си спомних една приказка, която ми разказваше мама. Само нея си опомням... Искаш ли да я чуеш?

— Да.

— Добре, слушай. Имало едно време една жена. Тя живеела в един замък в Року Но Мия. И до днес никой не знае къде се намира тази страна... поне така казваше мама. Както и да е, след като родителите ѝ умрели, момичето било отгледано от дойка, всичко ѝ било осигурено и след време се превърнала в красива млада жена.

Един ден я представили на някакъв мъж, който започнал да посещава замъка всяка вечер. Тя се стараела да го забавлява постепенно сред стените на дома ѝ се установила празнична атмосфера. Но по време на дългите следобеди жената била сама. Разхождала се из градините на замъка и мислела за силата на съдбата, съзнавала, че щастietо ѝ зависи от онзи мъж. Свивала рамене и леко се усмихвала срещу слънцето.

Нощем лежала будна до своя любовник, без да изпитва нито радост, нито мъка. Задоволството ѝ постепенно отлитало.

Един ден се оказало, че трябва да се лиши дори и от това. Любовникът тържествено ѝ съобщил, че трябва да напусне областта, тъй като заминава надалеч с баща си, за да подпомогне политическата му кариера. „Това ще трае само пет години — съобщил ѝ той, — после ще се върна при теб. Моля те за честта да ме чакаш.“

Жената открыто се разплакала, вероятно не заради самата любов, а заради дългата раздяла.

След шест години тя вече била съвсем друг човек, замъкът в Року Но Мия — също. Мъжът не се завърнал, слугите напуснали един по един, тъй като е времето отлетели и парите. Жената и старата ѝ дойка били принудени да живеят в една стара самурайска къщичка, изоставена преди години.

Хранели се само с ориз, през дупките в покрива на дървената колиба нахлувал дъжд и студ. Положението ставало нетърпимо, накрая дойката не издържала и казала: „Моля за извинение, но твойт любовник те е забравил... Един друг мъж се интересува от теб, а ние нямаме пари...“

Но жената не пожелала дори да я изслуша, „Не ми трябват нови приключения — рекла. — Желая единствено утехата на смъртта.“

В същия този миг, далеч от замъка, някогашният ѝ любовник подскочил в леглото и попитал новата си съпруга: „Чу ли това?“

„Спи спокойно, господарю мой — отвърнала съпругата му. — Това беше просто един отронен вишнев цвят.“

Година по-късно мъжът се върнал в Року Но Мия, придружен от съпругата си и свита прислужници. Отседнал в една крайпътна странноприемница да изчака отминаването на лошото време, оттам изпратил няколко бележки на бившата си любима. Не получил отговор, разтревожил се. Изпратил жена си в дома на баща ѝ и тръгнал да търси замъка.

Когато стигнал на мястото, едва не го подминал — толкова променено било всичко. От голямата обкована с желязо порта, която толкова добре помнел, били останали само голи колове; красивите градини, сред които двамата обичали да се разхождат през пролетта и лятото, били изчезнали.

Самият замък бил напълно необитаем. Източното му крило било отнесено от буря, а останалата част представлявала голи руини.

В старата самурайска къщичка открил някаква възрастна жена, оказала се дъщеря, на някогашния прислужник. Попитал я за своята любима, но тя разперила ръце и отвърнала: „Никой нищо не знае за нея, господарю.“ Продължил да я търси в цялата област. Хората поклащали глава.

През една ужасна нощ, бурна и дъждовна, той се озовал на кръстопътя край някакъв манастир. Отвътре долетял глас, който му бил познат. Надникнал и видял някогашната си любима на пода, увита в дрипи. Втурнал се вътре, избутал монаха до нея и се взроял в лицето ѝ. Жената умирала и той помолил монаха да произнесе някаква молитва за упокой на душата ѝ. „Спомни си името на Амида Буда“, рекъл монахът, а тя отвърнала: „Виждам блестяща карета... не, това е златен лотос.“ „Моля те, жено — извикал монахът. — Трябва да произнесеш името на Амида Буда, за да ти се яви! Трябва да го повикаш с цялото си сърце, иначе няма да отидеш на небето!“

„Нищо не виждам — разплакала се жената. — Само мрак!“

„Жено...“

„Мрак и студен вятър... Черен вятър, ужасно студен...“

Монахът направил каквото може да ѝ помогне, а мъжът отправял молитви към Амида Буда. Хлиповете на жената постепенно затихвали

и накрая потънали във воя на вятера, който свистял сред дърветата отвън.

Юкио мъкна.

— Това ли е краят на приказката?

— Не съвсем. Няколко дни по-късно настъпило пълнолуние, старият монах седял на кръстопътя и се опитвал да обвие с дрипите голите си колене, за да се предпази от студа.

По пътя вървял самурай и тихичко си пеел. Видял монаха и клекнал до него.

„Вярно ли е, че на това място нощем се чуват женски вопли?“ — попитал той.

„Слушай“ — кратко отвърнал монахът. Самураят наострил слух, но не чул нищо, освен обичайните нощи шумове. После внезапно му се сторило, че наистина долавя протяжен женски вопъл.

„Какво е това?“ — учудил се той.

„Моли се — отвърнал монахът. — Моли се за един дух, който не познава нито рия, нито ада.“

Но самураят, по рождение безбожник, само свил рамене и си тръгнал.

Закусиха в хотела и излязоха. Беше влажно и студено, мъглата продължаваше да се влачи ниско над земята. Видяха, че влакът, с който бяха пристигнали, все още е на гарата. Това беше по-скоро спирка, отколкото истинска гара — просто един дървен — перон между двата коловоза, над който се издигаше върху грубо издялани подпори нещо като покрив на пагода, лакиран, за да се предпазва от разяждащия ефект на влажния солен въздух. Наоколо се носеше миризмата на кедър.

Появиха се няколко души, очевидно обслужващият персонал на влака, качиха се вътре и композицията бавно се размърда. Придвижи се на стотина метра по-нататък и спря върху някакъв огромен метален диск. Той се завъртя с посърцване на сто и осемдесет градуса, влакът слезе от него и спря в противоположния край на перона, обърнат на север и готов да поеме обратния път към Осака.

Нямаше какво повече да гледат и се отдалечиха. Небето беше съвсем бяло, слънчевите лъчи се разсейваха във влажния въздух далеч

преди да стигнат до земята. Бяха съвсем близо до пристанището, Никълъс успя да долови силуетите на няколко бели платна — рибарски лодки внимателно маневрираха и се отдалечаваха от пристана. Срещу тях, скрити далеч в мъглата, се простираха безкрайните низини на азиатското крайбрежие — Никълъс знаеше това.

Стигнаха брега и на него му се стори, че долавя очертанията на кафеникавите хълмове, с които в южна посока се простираше провинцията Бунзен, оттатък тесния пролив, на остров Кюшю.

— Колко е спокойно тук — рече Юкио и се протегна като котка.
— Колко е различно от Токио, Осака, а дори и от Киото... Сякаш войната никога не е стигала дотук, да не говорим за индустриализация... Сигурно сме обратно в седемнайсети век!

— И наоколо е пълно със самураи и техните любими, а?

— Имам чувството, че се намирам накрая на света — пое си дълбоко въздух тя. — Или в самото му начало... — После се обърна към него и тънките и пръсти обвиха китката му. Той остана изненадан от това докосване, напълно лишен от сексуално привличане. Въздухът тежеше от острата миризма на сушена риба, която покриваше ноздрите им като дебел пласт боя. Сред навъсеното, почти невидимо от мъглата небе, кръжаха огромни сиви гларуси с розови коремчета и надаваха тъжни крясъци.

— Защо не останем тук, Никълъс?

— Тук?

Тя кимна с глава, съвсем по детски.

— Да, точно тук. И защо не? Сред тази идилия забравяш за света, можем да обърнем гръб на всичко, да бъдем свободни, да започнем нов живот! Сякаш сме се родили отново — без болка и без грях... — Той я погледна, чувствайки как се стягат тънките й пръсти около китката, му. — Моля те! Хайде да останем тук! Какво в Кумамото може да се сравни с това? Имаш мен, край нас е морето... Можем да вземем платноходка и да отплаваме в океана, да стигнем дори до континента отсреща. Не е чак толкова далеч, няма да пътуваме дълго. А после...

— Престани, Юкио — прекъсна я той. — Не можеш да мислиш по този начин, трябва да си реалистка...

— Реалистка ли? — извика тя. — А каква мислиш, че съм в момента? — Ръката й се стрелна на север, към посоката, от която бяха

дошли: — Там нищо не ме задържа! Там няма любов, няма живот! А какво ме чака на юг, в Кумамото? Сайго и проклетите му тайни! Не искам да имам нищо общо с това, изпитвам ужас от него!

Минаха край уличен продавач, полускрит в мъглата. Никълъс се откъсна от кея, върна се няколко крачки назад и купи две малки чашки с тофу, покрито с лепкава кафеникова глазура. Подаде ѝ едната, в средата ѝ беше забодена малка дървена лъжичка.

Тя изгледа сладкиша, после очите ѝ се вдигнаха към лицето му.

— Какво ти става? — попита го учудено. Внезапен порив на вятъра, натежал от влажното плодородие на морето, разроши дългата ѝ коса. Тя рязко я отметна от лицето си, няколко косъмчета останаха залепени за влажните краища на устата ѝ, останалото се вееше зад нея като тъмен зимен шал. — Отнасяш се е мен като с дете, купуваш ми сладко, сякаш току-що съм се събудила от кошмарен сън! — Перна хартиената чашка от протегнатата му длан и тя шльопна на земята — една безформена купчинка в кафяво и бяло. — Това, което изпитвам в момента няма да отмине, независимо от твоите предположения! Вечер си лягам, а сутрин се събуждам с надеждата, че наистина всичко е било сън. Но не е, нима не виждаш това? — Той отново тръгна и тя го последва: — Моля те, Никълъс! — Тялото ѝ беше леко приведено, срещу вятъра или срещу чувствата, които я вълнуваха. А може би и срещу двете. — Моля те от сърце! Нека останем тук, не искам да се прехвърляме оттук, в Кюшю!

— Но защо? Когато настояваше да дойдеш с мен, ти знаеше къде отиваме. Какво си въобразяваше, че ще се случи?

— Не зная — призна си тя е немощен глас. — Не можех да предвиждам всичко, в това отношение не съм като теб. Не мога да кроя планове, никога не зная какво ще направя и как ще се чувствам... Не съм обмислила в подробности това пътуване, просто исках да бъда с теб... — Ръката ѝ се стрелна по посока на устата, очите ѝ се изцъклиха, тялото ѝ рязко се извъртя по-далеч от него и се прегъна на две.

— Юкио!

— Остави ме на мира! Днес не зная какво приказвам!

Той захвърли втората хартиена чашка и обгърна раменете ѝ с ръце:

— Не разбирам... Говори, моля те!

— Много добре знаеш, че не мога! — отвърна тя, все още с гръб към него.

— Юкио — притисна я до себе си той. — Трябва да ми кажеш!

— Не мога!

— Можеш! — завъртя я рязко към себе си той. — Зная, че можеш! — Погледът му потъна в уплашените ѝ очи, наслъзени и широко отворени. — Искаш ли да ти помогна?

— Да... Не... Не знам... — Беше разбрала отлично за каква помощ става въпрос.

— Обичам те — каза той. — Не зная откога изпитвам това чувство и защо не съм ти го принал, но аз...

Нима това беше причината за ужаса, който го обземаше напоследък?

— Не, не... Не го казвай, моля те! — Ръцете ѝ уплашено се повдигнаха: — Не мога да го понеса, не мога!

— Но защо?

— Защото ти вярвам! — просъска ожесточено тя, а лицето ѝ се изкриви в болезнена гримаса.

Той почти се разсмя от облекчение.

— Нима е толкова лошо?

— Още ли не разбиращ? — попита тя и лицето ѝ се приближи толкова близо до неговото, че очите ѝ се замъглиха: — Изпитвам усещането, че умирам, не съм създадена за...

— Напротив! — викна той и я разтърси толкова здраво, че косата ѝ отново се спусна върху лицето, а устните ѝ започнаха да потрепват. — Всеки е създаден за това чувство! А ти просто не знаеш това и не желаеш да го узнаеш!

— Не мога да се справя с него — почти проплака тя. Зад гърба им засвири моторница, ритмичното потракване на дизела прехвърли вибрациите си в краката им, миг по-късно малката рубка, боядисана в зелено и златно, се разтопи в мъглата. Никълъс се извърна назад, но не можа да види дори сергията на уличния продавач на няколко метра от брега.

— Вече съм обещал — нарочно промени темата той. — Обещах, че ще ида.

— Винаги можеш да си премениш решението. Никой не те е оковал в него... — В гласа ѝ прозвуча умолителна нотка, но той не

беше сигурен дали тя е предназначена за него или за самата нея.

— Обещанието дадох пред себе си — меко поясни той. — Трябва да разбера с какво се занимава Сайго в Кумамото.

— Защо? Толкова ли е важно? На кого му пука с какво се занимава той? Чии интереси ще засегне? Не нашите — можеш да бъдеш сигурен в това! Защо не го зарежеш? Та това е просто дреболия!

— Не е така — отчаяно промълви той. — Съвсем не е дреболия!

— Запита ос дали има начин да й обясни всичко, после реши, че едва ли ще успее, тъй като не можеше да го обясни дори на себе си.

— Май всичко опира до онзи ваш двубой в салона! — язвително подхвърли тя. — Имам чувството, че сте се стиснали за гушите — никой не иска да отстъпи! Но нима не виждаш, че по този начин ще се унищожите взаимно? Един от двамата трябва да отстъпи, иначе... Защо това да не си ти?

— Това е въпрос на чест — промълви той, усещайки как нещата започват да заемат местата си, мъглата в главата му се разпръсва така, както изгряващото слънце прогонва нощния хлад.

— О, недей да говориш глупости! — отряза го тя. — Тази чест, която имаш предвид, е изчезнала преди векове!

Господи, колко малко познава живота, възкликна вътрешно той, а на глас каза:

— За някои от нас тя никога няма да изчезне!

— За самураите! — натърти тя. — Елитната каста на Япония! Бойците, които се хвърлят в бой без капчица колебание! Но кой живее с единствената цел да загине в бой? — Смехът й беше остьр и неприятен, натежал от сарказъм: — Май ти си този, който се нуждае от една добра порция реалност, а не аз! И двамата сте еднакви! Бесни кучета, готови да се разкъсат!

— Не е вярно, никак не сме еднакви! Сайго мрази всичко в мен — смесената ми кръв, любовта ми към Япония, комбинирана с противните ми европейски черти! Не може да понесе мисълта, че човек с подобен външен вид може да го превъзхожда в нещо, особено пък в такова важно нещо като бдигуцу!

— Важно ли? Какво му е толкова важното на това проклето бдигуцу? Какво общо има то с живота, с чувствата?

— Ти най-малко имаш правото да говориш за тези неща! — сряза я той и веднага съжали за думите си. Видял как се промени изразът на

лицето ѝ, той протегна ръце и промълви: — Извинявай, знаеш, че не исках да...

— Искаше, Никълъс, искаше! Сигурна съм в това! И мисля, че си прав. През последните няколко дни изпитвам страх и вече знаеш каква съм в подобно състояние... Ти ме накара, да почувствам нещо... нещо, което считах за невъзможно. Признавам, че и до този момент не съм се освободила напълно от него, все ми се струва, че трябва да избягам някъде и да не виждам жив човек до края на дните си. Правилно ли постъпвам, като ти се доверявам — това е въпросът, който не преставам да си задавам. Не търсиш ли в мен единствено устни и тяло? Но после си отговарям сама — той вече ги има, защо тогава си прави толкова труд? Трябва да е истина, макар че всичките ми инстинкти, които все още функционират, твърдят обратното. Миналото бавно умира, все още долавям ехото му наоколо. Когато говориш, аз отлично чувам думите ти, но някъде вътре в съзнанието ми започват да отекват другите им значения, скрити и тайнствени като невидими йероглифи, които пробождат мозъка ми. Започвам да чувам две неща едновременно и съответно се питам кое от тях представлява верния сигнал — онзи, който ми изпращаш ти. — Вдигна глава към лицето му и попита: — Има ли някакъв смисъл за теб всичко това?

— Мисля, че да.

— Аз пък мисля обратното. — Очите ѝ бяха блестящи и просто грееха, въпреки липсата на директна светлина в тях. — Мисля, че просто правя опит да ти кажа, че те обичам.

Ръцете ѝ се оказаха обвити около врата му, макар че той беше готов да се закълне, че не е усетил никакво движение от нейна страна. Нима не бяха отпуснати край тялото ѝ само преди миг? Какво става, господи?

Целувката им беше мигновение, което не можеше да се вмести нито във времето, нито в пространството. Устните им се разделиха едва когато и двамата почувстваха, че са останали без дъх, а същият този дъх висеше между тях като малко облаче кондензирана пара в студеното зимно утро.

После понесоха саковете си към паянтовата дървена кабинка, в която продаваха билети за ферибота. Беше истинска кутийка, над извятото като дъга гише липсващо стъклото, отвътре лъхаше мъртвешки студ.

Едно петнайсет-шестнайсет годишно момче пое железопътните билети от ръката на Никълъс, продупчи ги на няколко места, удари им по един печат и им ги върна.

— Следващият ферибот тръгва след седем минути — предупреди ги то. Дори тук, в това забравено от бога градче, хората притежаваха характерната за цяла Япония акуратност.

Докато се отделяха от пристана, Юкио се държеше необичайно, кратко. Но с излизането в открито море се върна и нейната жизненост.

— Може би в градския театър ще има някое ново представление — весело подхвърли тя. — Или пък ездитни коне. Можем да яздим цял следобед и някъде да си направим пикник...

Но в душата на Никълъс продължаваше да се гнезди беспокойство.

Шимоносеки бавно се стопяваше в далечината, бялата пенеста следа на ферибота сякаш изтриваше контурите му от пейзажа. Подредени като ескадрила в боен полет, над главите им грациозно се носеха гларуси, въздухът ехтеше от загриженото им грачене.

Минаха край две рибарски лодки, които дрейфуваха сред вълните. По мачтите им бяха окочени черни мрежи — сякаш някой побъркан беше решил, че може да замести с тях платната. На борда на едната изскочи момче и развлънувано замаха е ръка по посока на огромния ферибот, но никой от хората на палубата не си направи труда да му отвърне.

Очите на Никълъс леко се извърнаха по посока на Юкио и тайно започнаха да я наблюдават. Главата беше отметната силно назад, сякаш искаше да улови бледите лъчи на слънцето с цялото си лице. Косата ѝ — черно гарваново, крило, се вееше волно встриани. Вирнатата ѝ брадичка подчертаваше още повече нежната линия на дългата ѝ шия. Гърдите и изглеждаха твърди дори и под, дрехите. Не знаеше дали това е плод на въображението му или действително го вижда, но той имаше чувството, че меко очертаните ѝ зърна са, изскочили от сутиена.

— Защо Сацугай се страхува от полковника? — изведнъж попита тя, а вятърът поде думите ѝ и ги захвърли извън борда на ферибота, към рибарските лодки, превърнали се вече в черни и едва забележими точкици. За миг той си помисли, че не е чул добре, после поклати глава:

— Никога не съм знал за това.

Тя се извърна към него и изпитателно го погледна:

— Ами да, разбира се... Сега ще кажеш, че не си го забелязал, нали? Предполагам, че не би трябвало да съм изненадана... Все пак аз съм живяла покрай него доста повече от теб...

— Те постоянно спорят — рече Никълъс, облегна се на парапета и се надвеси навън.

— Не прави това — рече тя и постави ръка на дрехата му. — Ако паднеш, ще трябва да скачам след теб! — Засмя се и добави: — Мразя водата...

— Мразиш я като влаковете, така ли?

— Повече. Нямам нищо против да съм близо до нея, дори ми харесва. Но изпитвам ужас от вълните и подводните течения...

— Що се отнася до Сацугай — започна Никълъс, — зная само това, че двамата с баща ми са от двете страни на барикадата. В политически смисъл, разбира се. И именно поради това спорят. Но нищо повече.

— Мислиш ли, че биха поддържали контакти помежду си, ако не бяха Итами и майка ти?

Той сведе поглед към водата, по която пробягваха тъмни и светли отблъсъци.

— Не, едва ли...

— Точно така. Аз познавам добре Сацугай и мога да ти кажа, че омразата му е породена единствено от страх. А той не е човек, който се плаши лесно... С каквото и да го държи полковникът, то трябва да е наистина страшно!

— Мисля, че не е нищо особено — като член на дзайбацу Сацугай е бил заподозрян във военни престъпления... Това е станало непосредствено след войната, когато американците са се заели да разбият традиционните семейни структури на всички по-влиятелни дзайбацу... Баща ми се е застъпил за Сацугай. Не зная подробности, но мисля, че това е тежко бреме за човек като него.

— Точно така. Сацугай се гордее, че никому нищо не дължи, а сега е далеч по-могъщ, отколкото по време на войната. — Тя тръсна глава и добави: — Едва сега разбирам, че това се дължи отчасти и на полковника...

— Кръвната връзка, семейните отношения — майка ми е луда за тях... Политиката е нещо второстепенно за нея. Като изключим баща ми и мен, Итами е единствената ѝ роднина, двете с нея биха направили всичко една за друга...

Навлязоха в облак влажна мъгла и изведнъж стана студено. Басовата сирена: на ферибота започна да свири: на равни интервали, тъжна и прегракнала. Гларусите бяха изчезнали, трудно се виждаше дори водата край борда. Сякаш се пълзгаха сред облаците, отвсякъде ги обгръщащ пълтен слой белота. Мъглата погълна, дори и вятъра, нищо наоколо не помръдваш. Приглушени и странни, от другата страна на палубата полетяха сподавени човешки гласове. Никълъс имаше чувството, че те се носят направо от водата на широкия и неизмеримо дълбок пролив.

Сушата изведнъж изскочи от пълтната бяла пелена, която ги обгръщаше. С лек тласък фериботът се долепи до пристана. Как ли е намерил пътя този капитан, зачуди се Никълъс. До слуха му долита посокърцването на коловете из пристана, после всички шумове бяха погълнати, от истеричен кучешки лай.

Имаше чувството, че пътуването с влак до Кумамото никога няма да свърши, макар на практика то да беше съвсем малка част от цялото им пътешествие. Вероятно и мъглата допринасяше за това, но душата му се изпълни с нетърпение. Искаше час по-скоро да разбере какво е привлякло Сайго чак дотук. Канзацу беше сериозно разтревожен от този факт, но Никълъс едва сега си даде сметка за това. Сенсейт никога не би заговорил на тази тема, ако няма сериозно основание да го стори. Но какво толкова тревожно има в посещенията на Сайго тук? И защо от това трябва да се беспокои именно Канзацу? Докато пресичаха остров Кюшю, тези въпроси не преставаха да се бълскат в съзнанието му, с цялата си душа искаше да намери отговорите им — едно съвсем неосъществимо желание, разбира се. „На практика всяко желание е безполезно, повтаряше му Чонг. Ако искаш нещо достатъчно силно, просто трябва да го направиш. Онези, които седят и си мечтаят, нищо не постигат.“

Изведнъж усети как в душата му се надига отвращение към европейската половина на собствената му природа. Въпреки това чувство, знаеше че именно това е половината, изпълнена с вълнения, енергия и мечти, към които неизбежно трябва да се добави и известно

количество нетърпение и непостоянство. Накратко казано, именно тя го правеше различен от хората наоколо.

Както обикновено, Юкио бе обхваната от сладострастна тръпка, за която несъмнено допринесе и съвсем празният вагон. Тя вдигна пола и се настани в ската му, постигайки с лекота, горещата тръпка на възбудата. Вагонът подскачаше я се друсаше толкова силно, че не им беше необходимо да правят никакви допълнителни движения.

Без съмнение, през средновековието град Кумамото е бил доминиран от внушителната каменна крепост, издигаща се на кафеникавия хълм, който пролетно време положително се покриви с буйна зеленина. Но в днешните модерни времена, макар и все още внушителна, тя изглеждаше някак засенчена от големия, завод, проснал снага в долината. Дузината му високи комини пронизваха, небето като грозни пръсти. През следобеда, в който Никъльс и Юкио слязоха от обвития в пара влак, техните върхове се губеха в мъглата и те изглеждаха така, сякаш някой им беше надянал ръкавици.

Самият град обаче съвсем не изглеждаше толкова модерен, колкото своята нова придобивка. Почти никъде не личеше европейската ерозия, двамата видяха повече традиционни японски носии откъдето и да било другаде. Дори през мъглата, която най-сетне беше започнала да се разрежда, ясно личеше планинският профил на местността. Тъмни грамади се извисяваха от всички страни и долината се прорязваше от онези рязко разграничени потоци на светлината и сянката, които човек наблюдава от самолет, летящ високо над облаците.

Ангажираха стаи в един хотел, разположен на Улицата на борците.

— Оттук — рече широко усмихнатият собственик, отворил вратите на стаите им — ще имате великолепна гледка към планината Асол. — Остави саковете им на пода и се приближи до прозореца: — За тази цел ще ви трябва ясен ден, разбира се, но мисля, че още утре ще можете да видите ако не всичките пет върха, то поне Накадаке. — Обърна се е лице към тях и добави, като потриваше ръце: — Той е действащ вулкан, и над него винаги се извива дим... А време като днешното имаме, когато вятърът духа по посока на града... —

Приближи вратата и посегна към бравата: — Когато изригне, всичко наоколо се покрива с пепел и пемза, небето е толкова тъмно, сякаш е настъпила вечна нощ... Представяте ли си? — Езикът му млясна в горната част на небцето: — Но аз не се оплаквам. Благодарение на планината Асо тук всяка година е пълно е туристи... а какво съм аз без туристите? — Никълъс му даде бакшиш и той вдървено се поклони: — Ще направя всичко възможно престоят ви да бъде приятен.

Преди да излезе, съдържателят не забрави да отвори широко вратата, която свързваше стаите им.

Никълъс набра номера на Сайго, но него го нямаше. Поръча да му предадат телефона на хотела и затвори.

Известно време се лутаха из града да търсят конюшня, но скоро стана ясно, че поне в чертите на града такова удоволствие няма да намерят, Юкио не можеше да скрие разочарованието си.

Закусиха в малка чайна, разположена на площад, около който се издигаха високи дървета. В клоните писукаха птички, храната беше превъзходна, но Никълъс не беше в състояние да ѝ се наслаждава. Стомахът му се свиваше и той изпитваше нужда от движение.

Продължиха безцелната си разходка по широки булеварди и малки шумни улички, задръстени с магазинчета.

Късно следобед се прибраха в хотела, денят бързо гаснеше. Мъглата се беше вдигнала и стоманеносивото небе се издигаше високо над главите им.

Там го чакаше послание от Сайго. Канеше го на вечеря, лично щеше да го вземе от хотела.

— Колко време ще останем тук? — попита Юкио, докато се преобличаха. Вратата между стаите им продължаваше да бъде отворена.

— Не знам, още не съм мислил за това. Защо?

— Просто ми се иска да си тръгваме.

— Но ние току-що пристигнахме!

— Зная, но вече имам чувството, че сме тук цяла година. Странен град е този...

— Просто не искаш да си тук — засмя се той и закопча панталоните си. — Слушай, тук сме доста далеч от водата... Няма начин да падна през борда!

Нейната усмивка беше малко по-бледа от неговата.

— Да, да, зная... Но нима не забелязваш как мирише въздухът тук? На нещо изгоряло...

— Това е от рафинерията — отвърна той. — А може би е от планината... Никога не съм бил в подножието на вулкан. Нямаше ли никакъв вулкан и на Хокайдо?

Сайго пристигна малко след шест и Никъльс отвори на почукването му.

— Е, Никъльс, не очаквай, че... — Мъкна, тъмните му очи се пълзнаха зад рамото на Никъльс: — Какво прави тя тук?

Въпросът се процеди през стиснатите му устни, в тона му не остана нищо от първоначалната любезнот.

— Юкио ли? — извърна глава Никъльс. — Просто реши да ме придружи, мислех, че знаеш...

— Откъде можеше да знам, по дяволите? — Разгневените очи на Сайго скочиха обратно на лицето му, погледът им беше мрачен и студен: — Направил си го нарочно, нали?

— За какво говориш?

— Много добре знаеш за какво, Никъльс. Не се опитвай да ме лъжеш! Тя всичко ти е разказала!

Никъльс усети топлината на тялото ѝ зад себе си.

— Нищо не съм му разказала! — процеди тя със смразяващ кръвта глас. — Но след като вече го изплю като истеричен хлапак, можеш и сам да му кажеш!

— Какво да ми каже? — озадачено попита Никъльс, после пъргаво застана на пътя на Сайго, устремил се към Юкио: — Хей, я задръж малко!

Рамото му докосна касата на вратата, усети с гърба си как Юкио се отдръпва навътре в стаята.

— Я по-добре ми обясни за какво става въпрос!

Сайго безпогрешноолови предупредителната нотка в гласа на Никъльс и усети как кръвта му завира. Привел напред лявата част на тялото си, той се опита да прикрие светковичното движение на дясната си китка.

Ръката на Никъльс се стрелна надолу и влезе в съприкосновение с костите над китката на противника си, останали неприкрити за частица от секундата. Физическите последици от този удар бяха

незначителни, но за сметка на това пострадаха нервните възли и ръката на Сайго безпомощно увисна.

Бяха съвсем близо един до друг и Сайго замахна с крак към коляното на Никъльс. За опора използва касата на вратата и ударът беше толкова силен, че ако беше стигнал целта си, коляното на Никъльс несъмнено би се строшило като крехка кристална ваза. Но той успя навреме да се дръпне и кракът на Сайго се стовари върху дървото. Разнесе се такъв тътен, сякаш цялата къща се готвеше да се срути.

Сайго възстанови равновесието си достатъчно бързо, за да се завърти и изчезне по коридора още преди Никъльс да реагира. Той стисна зъби и го последва. Юкио изтича до вратата.

— Никъльс!

Не получи отговор и забърза след двамата.

Покрита с блестящо сиви люспи, декоративната акула се поклащаше малко над дъното, устата ѝ ритмично се отваряше и затваряше. Може би се опитваше да закуси с водораслите, проточили се край стената на аквариума. Край нея се стрелна двойка гурами^[1] и спокойствието ѝ беше нарушено. Тя плесна с опашка и се скри зад стеблата на водните растения, които лека потрепваха от мехурчетата на кислородната помпичка.

Стояха неподвижно, скрити в сянката на някакъв вход. Улицата беше тиха, по настилката ѝ нарядко отекваха стъпките на самотни минувачи.

— Какво чакаш?

— Тихо! — просьска Никъльс и продължи да брои: дванайсет, тринайсет, четиринайсет...

Иззад ъгъла се появи млада двойка, Никъльс хвърли един къс, но изпитателен поглед към мъжа, после отново насочи вниманието си към вратата на рибарския магазин, зад която преди миг беше изчезнал Сайго, Двайсет и едно, двайсет и две, двайсет и три... Когато стигна до Трийсет и всичко остана непроменено, той хвана Юкио за ръката и двамата пресякоха улицата.

Някъде във вътрешността на магазинчето звънна камбанка. Беше тясно, с гол дъсчен под, край стените бяха наредени стъклени

аквариуми е различни размери и форми. Само един-два бяха празни, с потъмнели от прах стени.

Слаб, съсухрен от годините мъж с кожа, по-сива от вчерашната мъгла, беше седнал на висок дървен стол пред рафт, претъпкан е филтри, навити на руло найлонови пликчета и кутии е храна за рибки. В магазинчето нямаше никого.

— Имате ли заден изход? — попита го Никълъс.

— А? — стреснато вдигна глава мъжът. Имаме, но...

Следван на крачка от Юкио, Никълъс вече го беше отминал, прекоси някакво тъмно коридорче и изскочи навън през незаключената задна врата. Озоваха се на мрачна и тясна пътечка, покрита с тухли. Тя водеше в една-единствена посока, всички останали бяха препречени от високи влажни стени.

Ускориха крачка и скоро зърнаха гърба на Сайго, вече на цяла пресечка разстояние. Един-два пъти се обърна и двамата е Юкио се залепяха за стените. После изчезна и Никълъс се изпоти при мисълта, че го е изгубил окончателно. Добре съзнаваше, че втори шанс няма да има. Все пак извадиха късмет — видяха високата му фигура сред тълпата около някаква будка за вестници. Стърчеше сред хората без никакъв опит за прикриване. Или е случайно, или е част от никакъв сложен маньовър, помисли си Никълъс. Нямаше как да разбере това, но въпросът си стоеше с цялата си тежест: Защо Сайго изобщо приема предпазни мерки? Защо не иска да бъде проследен?

Над главите им блестеше синкавият диск на луната, огромен като книжен фенер, предвестник на първия сняг. Облаците бяха плоски и релефни. Светлината постоянно се променяше и Никълъс беше принуден час по час да спира, за да определя разстоянието, което ги делеше от тъмната фигура, забързана в далечината пред тях.

В един миг Сайго отново се обърна, белотата и лицето му проблесна под лунните лъчи. Никълъс рязко дръпна Юкио в никакъв вход. До слуха му долиташе ускореното ѝ дишане, примесено с тежките удари на собственото му сърце.

Силуетът на Сайго бързо се смаляваше в далечината, Никълъс грабна ръката на Юкио и я задърпа след себе си. В резултат успя да зърне фигурата на Сайго точно в момента, в който тя се шмутгаше във входа на някаква порутена дървена постройка със стръмен покрив и без никакви прозорци. Стопи се в нея без следа като нощен звяр.

Дишайки тежко, Никълъс задържа Юкио в сянката на някакъв вход, изчака няколко секунди и промърмори:

— Сега!

Двамата хукнаха да пресичат платното на улицата.

Нищо по фасадата не подсказваше за предназначението на тази сграда, нямаше дори звънец. Вратата беше желязна, боядисана е яркочервена боя. Той сграбчи месинговата топка на бравата, сигурен че ще е заключено, но тя се завъртя и вратата се отвори.

Озоваха се в просторно голо помещение, лишено от таван в обикновения смисъл на думата. Широка желязна стълба от заводски тип водеше някъде нагоре, на партерния етаж нямаше никакви врати. Скоро откриха, че положението е същото и на първия етаж — отвсякъде ги обграждаше празно пространство.

Сградата беше тиха, с изключение на някаква странна вибрация, излъчваща се сякаш направо от гредите, с които беше покрит подът на отделните етажи.

Едва на третия откриха врата, заключена с тежък катинар. Въздухът беше прашен и Юкио не успя да задържи кашлянето си.

Странно чувство ги обземаше сред тези стени. То не беше само обичайното неудобство от нахлуване в чуждо място. Не, беше далеч по-неприятно и свързано с онази противна празнота в stomаха, която вероятно се появява, когато човек се озове посред нощ в къща, обитавана от духове.

— Искам да се махам оттук! — прошепна в ухото му Юкио и го подръпна за ръката.

— Тихо! — отвърна едва доловимо той и бавно се насочи към затворената врата. Стори му се, че... Да, точно така. Светлината беше толкова слаба, че не можеше да бъде сигурен, но сега вече го виждаше съвсем ясно. В центъра на вратата беше изрисуван с черен туш кръг, запълнен с девет черни звезди. Те от своя страна обкръжаваха йероглифа комусо.

Никълъс го гледаше и се опитваше да си спомни къде го е виждал. Беше сигурен, че му е познат. Да... беше го виждал в някое риу, в зала за бойни изкуства. Но в коя? Беше го виждал скоро, всъщност малко преди да напусне Токио... Може би е на риу с клонове в провинцията. Или...

Той рязко се дръпна назад и стисна ръката на Юкио.

— Какво става, къде сме? — объркано прошепна тя.

— Ела! — дръпна я рязко той и двамата се насочиха към изхода.

— По-бързо!

На улицата установи, че все още не може да диша с пълни гърди. Затича, влечейки Юкио след себе си. Кумамото изглеждаше напълно безлюден в призрачната нощ, Никъльс изпитваше усещането, че те двамата са единствените хора навън и бягат от нещо страшно, нещо необятно, което се надвесва над главите им и заплашва да ги погълне.

Главата го бодеше до пръсване, тялото му потръпваше от пристъпите на внезапна треска. Съзнанието му беше напълно объркано, задъханите въпроси на Юкио долитаха до него някъде отдалеч.

Разпозна знака на вратата, а заедно с него разбра и защо беше дошъл да преследва Сайго чак тук. Едновременно с това видя съвсем ясно и това, което го чакаше в близкото бъдеще.

В хотела изпрати Юкио направо в стаята й.

— Нищо ли няма да ми кажеш?

— След малко — отвърна той, все още вглъбен в себе си. — Вземи си душ или направи нещо друго. Ще дойда след малко...

— Няма да излизаш — разтревожи се тя. — Не искам да оставам сама тук!

— Не, не се беспокой, ще бъда тук, в стаята си.

Вътре не запали осветлението, просто пристъпи към прозореца. Мракът беше непрогледен, но въпреки това му се стори, че вижда бялата пемза, която се спуска от Накадаке — петия връх на планината Асо. Вероятно описанията на собственика оказваха своето влияние.

Вече ясно съзнаваше защо Сайго е пътувал чак дотук, защо е искал да се включи в местното риу — в Токио и околностите му такова действително нямаше.

В съзнанието му нахлуха думите на Канзацу — така твърди и въздействащи, сякаш ги казваше право в лицето му: „В Япония има множество риу, Никъльс. Изкуствата, които се преподават в тях, са неизброими. Нерядко това са изкуства на злото, усъвършенствани от истински майстори.“

Нищо чудно, че Сайго предприе всички предпазни мерки за незабелязаното си оттегляне — за всеки нинджа това е съвсем нормално поведение.

Точно това е станал той — нинджа. Местното риу не е регионален клон, а център. Самият център, ако иска да бъде точен.

Нинджите не са обвързани с нищо, казваше Канзацу, и това наистина беше така. Въпреки това изкуството нинджуцу често е по-сложно дори от самото буджуцу, с огромно разнообразие от школи и похвати. Сред тях има благородни и достойни, но има и мрачни, подли похвати... Похватите на злото. Самите школи се придържат към два определени цвята — черното и червеното. Канзацу му ги разясни, преди да напусне Токио. Най-коварното и най-опасното риу на червената школа е кужи кири. „Китайска дума, означаваща «отрязване на девет ръце» — основа на най-мрачната слава относно действителната и въображаемата сила на нинджите. Много хора твърдо вярват, че тези «девет ръце» символизират последната истинска магия, която все още действа в света. Аз самият не мога да преценя, но ти сам разбираш, че има моменти, в които разделителната линия между реалното и въображаемото просто изчезва.“ Тези думи Канзацу каза, когато му показва символа на кужи кири. Същият, който видя преди минути върху заключената врата в онзи склад.

Зад стената зашуртя вода, дрехите на Юкио едва чуто прошумоляха.

В съзнанието му започна да се оформя едно подозрение. Колкото повече мислеше за него, толкова по-сигурен ставаше. Дали Канзацу е знал на какво ще се натъкне тук? Как? Вероятно само го е подозирал... Но защо изобщо се зае да му обяснява всичките тези неща?

Изведнъж изпита хладното усещане, че е бил манипулиран от сили, за чието съществуване дори не е подозирал. Канзацу положително е знал доста повече — за тази ситуация от това, което беше разкрил пред Никъльс. Защо е премълчавал?

Навън луната най-сетне се освободи от оковите на — облаците и гордо заплува по небето. Светът изглеждаше синкав, студен и никак едноцветен под бледите й лъчи. Далеч над хоризонта се долавяха очертанията на вулканичния конус, обкръжен от светла яка.

Неподвижният въздух тежеше от вулканична пепел, фина и неуловима като копринен покров.

Вече беше убеден, че зает с непосредствените проблеми, той е позволил съдбата му да бъде предначертана от неизвестна, но могъща ръка. Обречен е, точно това искаше да каже на Юкио днес следобед. Още от първия миг, в който ги срещна съдбата, двамата със Сайго бяха конфронтирани, бяха изправени един срещу друг. Още не можеше да определи причината за това, но такава беше действителността и той трябваше да ѝ се подчини.

Какво трябва да стори?

Знаеше какво. Знаеше го прекрасно и се ужасяваше от него.

Шумът от течащата вода беше изчезнал. Стана от перваза на прозореца, приближи се към вътрешната врата и я отвори.

Замръзна неподвижно на прага. Осветлението беше загасено и нищо в стаята не помръдваше.

Тихо я повика по име.

Синкавите лъчи на луната осветяваха част от пода всичко останало тънеше в мрак.

— Юкио?

Пристигна безшумно в стаята.

И веднага замръзна на място. Харагей! В стаята имаше друг човек. Леко извъртя глава. Юкио лежеше върху завивките, мек и едва доловим отблъсък на светлината очертаваше линията на носа ѝ. Върху свободната половина на двойното легло чаршафите бяха дръпнати, сякаш някой току-що беше станал оттам. Тя беше съвсем гола, гърдите и коремът ѝ леко се повдигаха и отпускаха в такт със спокойното ѝ дишане.

— Добре дошъл, Никъльс. — Гласът долетя от стола, на тикан в далечния ъгъл. Фигурата смътно се очертаваше на бледата лунна светлина, лицето ѝ беше в сянка. — Много мило от твоя страна, че идваш да ни правиш компания.

— Сайго! Как влезе?

— Как мислиш, Никъльс?

— Предполагам, че има много начини за това... особено за един нинджа!

— Това е вярно — невъзмутимо отвърна Сайго. — Но аз не прибягнах до нито един от тях, тъй като Юкио ме пусна сама.

— Юкио... — объркано промълви Никъльс и пристъпи към леглото.

— Няма смисъл, Никъльс... Тя не може да те чуе.

— Нима е...

— О, не, нищо подобно... Просто спи... Толкова дълбоко, че едва ли ще успееш да я събудиш. Не се вълнувай, тя е съвсем наред!

— Събуди я! — изсъска той и се отпусна върху леглото до краката ѝ. Тялото ѝ беше хладно, кожата ѝ беше леко настръхнала, но иначе дишаше нормално.

— Не сега, Никъльс, още е рано — отвърна Сайго и най-сетне се изправи. Беше облечен в черен копринен костюм, доста старомоден — от тези, които китайските мандарини някога са носели при официални случаи. Косата му беше подстригана толкова ниско, че изглеждаше почти плешив. Черната четина стърчеше някак застрашително нагоре.

— Със съжаление трябва да кажа, че се оказах прав, Никъльс. По отношение на теб, разбира се. Но на практика съжаление няма — напротив, доволен съм. През цялото време съм бил прав по отношение на теб. Баща ми също.

Насочи се към средата на стаята и Никъльс го проследи с очи.

— Не зная как успя да го разбереш — поклати глава Сайго. — Признавам, че прояви изключителна проницателност.

— За какво говориш?

Очите на Сайго гневно проблеснаха, устните му се разкривиха в грозна гримаса — сякаш Никъльс току-що го беше зашлевил. Светкавично се стрелна напред и сграбчи ризата на противника си.

— Е, добре — просъска той. — Край на любезностите! Няма смисъл. Нима наистина си помисли, че не забелязах как ме проследяваш? Нима вярваше, че ще успееш, ако не, бях ти го позволил? Ти наистина си глупак!

Никъльс протегна ръка и махна пръстите на Сайго от ризата си. Стояха един срещу друг със затаен дъх, впили очи в очи като два титана, които всеки миг ще встъпят в смъртен бой и този бой ще покаже кой от двамата ще бъде владетел на света.

— Какво мислиш, че правиш със себе си?

— Спасявам се — отвърна Сайго. — Нима и това не ти е ясно?

Приет съм сред елита, Никъльс. Истинският елит, далеч по-съвършен

от буши... — Пристъпи крачка напред и добави: — А ти можеш да се присъединиш към мен.

— Какво?

— Защо мислиш те поканих тук? Това място не е курорт... А ти взе, че се домъкна с нея! Идиот!

— Аз я обичам.

— Забрави я! Тя е нула, дори нещо още по-лошо... Курва, която се шиба на...

— Затвори си мръсната...

— О, да, забравих за английската ти кръв. Какъв кавалер, господи! — Пристъпи още стъпка напред и гърдите им почти се докоснаха. — Както и да е... Както и да я наричаме, тя вече не съществува нито за теб, нито за мен... Предлагам ти целия свят, Никъльс... Ти просто нямаш представа какво е „нинджуцу“.

— Но защо куки кири? Защо черно?

— Аха, сега ми става ясно... Онзи дъртак Канзацу се е раздрънкал... Да, това е черно нинджуцу и така трябва да бъде. Ние сме най-силните, най-могъщите! С помощта на куки кири ставаш непобедим! Никой на този свят не може да те спре! Помисли си, човече! Помисли за неограничената власт!

— Не се интересувам от подобни неща — отвърна Никъльс и светкавично се превъртя през леглото, блокирайки с китки мълниеносните удари на Сайго, скочил отгоре му с чудовищна пъргавина. Отвърна с три бързи саблени удара — по-скоро защитни, отколкото нападателни — които въпреки всичко постигнаха целта си. Усети как адреналинът напомпва тялото му като мощна приливна вълна.

Извърна се по гръб, Сайго се стовари отгоре му и се опита да му нанесе двоен удар — лакът в слънчевото сплитане и длан в ларинкса. Успя да се предпази, но лявата му ръка се оказа затисната от тялото на противника и той осъзна, че положението му става тежко. В близък бой Сайго имаше огромно предимство, благодарение на нинджуцу, разбира се. Единствената му надежда беше да се откъсне и да застане на необходимата дистанция.

Опита удар с коляно, като едновременно е него рязко се завъртя. Но Сайго не се остави да бъде заблуден, блокира го и му нанесе силен

удар в ключицата. Цялото му тяло се разтърси, но все пак извади късмет, тъй като ударът не попадна там, където трябва.

Претърколиха се на пода, юрганът се повлече заедно с тях, притиснат между напрегнатите им тела. В продължение на дълги минути мускулите им, напрегнати до крайност, се бореха за надмощие. Телата им почти не помръдваха, всеки беше стиснал китките на другия, лактите им бяха прибрани... Приличаха на някаква странна машина, потръпваща от напъните на вътрешната си енергия.

Настана време да опита нещо друго. Никълъс внимателно освободи коляното си и рязко го заби в слабините на противника си. Сайго изпъшка и едновременно с това в стаята се разнесе меко металическо изщракване. На сантиметър от лицето си Никълъс видя мътно проблясващо острие. Беше се появило между показалеца и безименния пръст на Сайго по наистина чудотворен начин. Не, това не беше магия, той знаеше, че опасността е съвсем реална. Изви глава, за да избегне насоченото към очите му острие. Успя и концентрира цялата си енергия в ръката, която стискаше въоръжената китка на противника. Възползвайки се максимално от опората, с която разполагаше, той бавно започна да я изправя. От корените на косата му бликнаха капчици пот. Някак лениво, но неумолимо те започнаха да се стичат надолу по челото, всеки миг щяха да защилят в очите му.

Но и Сайго започна да отстъпва — въоръжената му ръка все повече се отдалечаваше от лицето на Никълъс. Миг по-късно Никълъс се освободи и скочи на крака, гърдите му буйно се повдигаха. Залитна, но успя да се задържи, после бързо се извъртя към надигащия се от пода противник. Нападна го моментално, но изведнъж се оказа, че ударът в ключицата не е бил толкова безобиден. Реакцията му закъсня само със стотна от секундата, но това беше предостатъчно за контраудара на противника му.

После Сайго се впусна в атака, по-бърз и по-точен от всяко. Никълъс успя да отбие първия му удар, нанесен с четири разтворени пръста по посока на слънчевото сплитане, но нямаше време да реагира на втория, нанесен с длан в шията му с огромна сила.

Стовари се като подсечен на пода. Кашляше и плюеше, без да е в състояние да си поеме дъх. Надвесен над него, Сайго широко се усмихваше, сигурен, че повече съпротива няма да има.

Опита се да се изправи, но установи, че не чувства краката си. Понечи да вдигне ръце и му се стори, че успя. На практика обаче те останаха да лежат безсилни край тялото му. Очите му изненадано примигнаха, после се спуснаха надолу. Беше безпомощен пленник на неподвижното си тяло. Ръцете му проблясваха като увехнали цветя, част от някакъв друг свят, сърцето му тежко бълскаше в гърдите.

Сайго се надвеси над него с иронична усмивка на уста.

— Помисли си, че пак съм дошъл неподготвен, а? — попита той с топъл, почти приятелски глас. — Не, този път всичко беше обмислено предварително. Точно така, Никъльс, всичко! Дори и намесата на Юкио! Тя знаеше всичко, Никъльс, дори нещо повече — сама предложи част от този план! Изненадан ли си?

Никъльс не беше в състояние да отговори, устата му продължаваше да се отваря и затваря като риба на сухо. Езикът му беше надебелял като на дебил, с труд го придвижваше във вътрешността на устата си.

Не, не. Това е лъжа! Трябва да е лъжа!

— Не трябва да се учудваш — продължи Сайго. — Нали ти казах, че е курва? Положително ти е признала, че е спала с мен, нали?

После се извърна встрани и Никъльс видя как се доближава до леглото. Сграбчи отпуснатото тяло на Юкио и го просна напреко на юргана. После на няколко сантиметра от лицето му светна нощната лампа и Никъльс заслепено примигва.

Юкио, мълчаливо проплака той. Юкио!

Сайго я повдигна до седнало положение, измъкна отнякъде малка стъклена капсула, счупи връхчето и я размаха под носа ѝ. Главата ѝ се дръпна конвултивно назад, но той не отдръпна капсулата, тя потръпна и отвори очи.

По лицето ѝ бавно се появи покорна и едновременно с това чувствена усмивка, ръцете ѝ нежно се обвиха около раменете на Сайго. Той грубо я целуна и устните ѝ очаквателно се разтвориха.

Юкио!

Сайго бавно се зае да я гали, като внимаваше да не лишава Никъльс от гледката. Потърка зърната ѝ и те скоро щръкнаха, потръпващи в нетърпеливо очакване. Разтвори краката ѝ и ръката му потъна между тях. Юкио започна да диша тежко, пръстите му бавно се измъкнаха от топлата хралупа. Бяха мокри.

Обърна я по корем, белите полукълба на ханша ѝ мътно проблясваха на ярката светлина. Той разкопча черните си копринени панталони и те безшумно се смъкнаха в глезените му. Пръстите му грубо разтвориха гладките полукълба, вдървеният му член мазно проблесна и хълтна дълбоко в ануса ѝ.

Юкио извика от болка. От мястото си Никълъс ясно виждаше как зачервената глава влиза и излиза в тялото ѝ с ритмични движения, ушите му се изпълваха със сподавените ѝ писъци. Опита се да затвори очи, на стана още по-лошо, тъй като представите във възпаления му мозък бяха дори по-лоши от това, което виждаха очите му.

Отново погледна и видя, че Юкио беше сложила ръце на врата, пръстите ѝ конвултивно стискаха края на юргана, струпан върху горната част на тялото ѝ. Очите ѝ бяха затворени, но тазът ѝ се гърчеше и извиваше по смаchkания чаршаф, влизаше във френетичен ритъм с тласъците на Сайго.

После от устата ѝ се откъсна оствър писък, чаршафтът между пръстите ѝ се разкъса, тазът ѝ конвултивно се надигна и с потръпване се притисна до слабините на Сайго.

Сякаш чакал точно този момент, Сайго рязко се отдръпна и от устните ѝ се изплъзна неволен стон на разочарование. Зачервеният му член усилено пулсираше. Слезе от леглото и се надвеси над Никълъс. Едва когато усети тежестта на тялото му върху себе си, Никълъс разбра какво ще се случи.

Усети болката от гробото проникване, Сайго тежко задиша във врата му, след миг spermата му започна да прониква навътре с горещи тласъци...

Полковникът се прибра късно. Дълго време стоя зад кормилото в колата си с лула в уста, без да мисли за нищо. Сякаш от седмици не беше усещал слабото почистване на черния тютюн по върха на езика си. След малко щеше да му се прииска едно питие.

Луната се беше превърнала в неясно сияние ниско над хоризонта, готова всеки момент да потъне в мрака на нощта или по-скоро в остатъка от нощта. Полковникът бавно вдигна страничното стъкло и се накани да излезе от колата, но изведнъж го налегна някаква странна

летаргия и той не беше в състояние да направи каквото и да било усилие.

Предполагам, че трябваше да очаквам това, помисли той и хвърли поглед към тъмната къща. Представи си Чонг, заспала върху семейното ложе, и сърцето му се сви от мъка. Беше я предал, беше предал себе си, но най-вече беше предал Никъльс. Беше сторил единственото, което можеше да стори, но съзнаваше, че то не е достатъчно. Отдавна го очакваше, тази вечер просто за пръв път усети жилото му.

И сега трябваше да излъже Чонг. Никога не беше го правил, нямаше особено желание да започва сега. Но съзнаваше, че няма друг изход, тъй като алтернативата беше немислима.

Най-сетне се измъкна от колата и леко захлопна вратичката. Нощта беше странно тиха, нищо наоколо не помръдваше.

Безшумно се насочи към страничната стена, откри купчинката листа, оставена от Атаки за сутринта, клекна до нея и я запали. Заслуша се в тихото пропукване, в гърдите му нахлу лютивият дим.

Странно за какви неща си спомня човек в подобни мигове, мислеше той с очи, отправени в малкия огън. Като внезапно изскочила на повърхността подводница в съзнанието му нахлу споменът за онзи слънчев следобед през лятото, в който се състоя решителната среща с министър-председателя Йошида. На нея присъстваха Джон Фостър Дълес, генерал Брадли и министърът на от branата Джонсън, а основна тема на разискването бяха последиците от войната в Корея. Дълес беше в Токио по простата причина, че в Корея бяха изпратени същите американски части, които бяха окupирали Япония през 1945 година. Но този акт оставил базите и около двеста и петдесет хиляди американски граждани в Япония без каквато и да било закрила. Разбира се, американците не искаха тази ситуация да продължава и настояваха за създаването на редовна японска армия.

Предложението им беше взривоопасно, тъй като подобен акт би влязъл в пряко противоречие с член 9 на японската конституция, който гласеше: „Никога да не се създават сухопътни, морски и военновъздушни сили, както и каквото и да било друг военен потенциал.“

В традиционен американски стил Джонсън подложи на критика позицията на Дълес и министър-председателят реагира отрицателно на

искането за ремилитаризация на Япония. Въпреки това беше ясно, че нещо трябва да се направи. Полковникът предложи полицейските сили на страната да бъдат разширени до цифрата 75 000 души и да се преименуват на Национален полицейски резерв. „Ще разполагаме с напълно ефективна армия, без да е необходимо да я наричаме така“, изтъкна той.

За Дълес това не беше достатъчно, но Йошида бързо съзря в предложението достоен изход от ситуацията и също така бързо го прие. Стигнаха до заключението, че целият план трябва да бъде запазен в дълбока тайна. „Дори свиканите под знамената наборници не бива да знаят за какво са обучавани“, настоя Йошида. После предложи да се създаде специален отдел към съществуващото Министерство на гражданските дела, който да се занимава с подбора и обучението на войниците и за който да отговаря висш американски офицер.

След приключването на срещата Йошида помоли полковника да остане. В залата продължаваше да се чувства напрежението и министър-председателят предложи да се разходят в градината.

— Дължа ви огромна благодарност — каза той след купищата любезни словоизлияния, които бяха неизбежни дори и при такива важни ситуации.

— Проблемът е, че американците все още не могат да ни разберат, сър — отвърна полковникът и забеляза внимателния кос поглед на Йошида. — И вероятно никога няма да го сторят. Търде дълго вече са тук...

Министър-председателят се усмихна:

— Не забравяйте, че за известен период от време и ние не разбирахме американците, полковник. Аз мисля, че в Япония съществува изключителна способност за културно приспособяване.

Вероятно сте прав — въздъхна Йошида. — Въпреки това аз съм ви много задължен. Господин Дълес страшно много искаше да ме притисне в ъгъла. Несъмнено крайната му цел беше да ни въвлече по някакъв начин в Корейската война. Защо иначе би искал така изведенъж да изградим своя армия? — Поклати глава, малките му изящни ръце останаха склучени зад гърба. — И дума не може да става за изпращането на наши войски в Корея, полковник.

Немислимом, помисли си полковникът, прилекнал в светлината на огъня. Тогава, с божията помощ, успяхме да избегнем немислимото,

но сега то вече е факт.

Огънят се разгоря. Той извади въженцето от джоба на черното си найлоново яке и го пусна сред веселите пламъци.

Не беше изненадан от факта, че последен почерня и се превърна в пепел малкият възел в средата.

Сбогом на планината Асо, добър ден на Фуджи.

През по-голямата част от обратния път валеше, дъждовните капки по стъклото бавно наедряваха, съединяваха се и се спускаха надолу в разкривени вадички. Небето беше мрачно и навъсено, натежало от грозни буреносни облаци. Силният северен вятър рязко свали температурата и зимата влезе в своите правомощия.

Никълъс постоянно местеше тежестта на тялото си от единия бут на другия, болката му все още беше твърде силна, за да може да седи нормално. Във вътрешността на вагона някой си играеше с копчето на транзистор, кратки избухвания на рок се сменяха със спокойния глас на диктора, който четеше новините. Лидерът на Японската социалистическа партия Сабуро отново бе подложен на критика за политиката на „структурни промени“, възприета от партията му преди около две години. Изказваше се предположението, че той скоро ще си подаде оставката.

Малко преди Осака дъждът се превърна в снежна виелица и прозорецът бързо побеля. Никълъс потръпна в своя ъгъл въпреки доброто отопление във вагона. Изпита чувство на глад, но то беше никак приглушено и далечно, сякаш ставаше въпрос за друг човек. Не беше помръднал от мястото си още от началото на пътуването, изпитваше ужас дори от представата за никакво движение. Вероятно ще му се наложи да се облекчи, преди влакът да спре на централната гара в Токио, но в момента предпочиташе да не мисли за това. Всъщност изобщо му беше трудно да мисли. Съзнанието му наподобяваше мрачен и ветровит тунел, чието течение засмуква окапалите листа и ги подрежда, отново и отново, по един и същ начин.

Чуваше сумтенето във врата, си, усещаше топлината върху лицето си, светлината на лампата режеше очите му. Около него подскачаха огромни сенки, сред тях се очерта фигурата на Сайго, който, кой знае защо, оправяше леглото. Облечена в пола и блуза,

Юкио механично си събираще багажа. Той се опита да каже нещо, но устата му сякаш беше пълна с пясък. Нима и ларинксът му беше парализиран?

Сайго я хвана за ръка, другата ѝ стискаше сака. И двамата трябаше да го прескочат, за да стигнат до вратата. А той лежеше като парализиран, пълни със солена пот и сълзи, очите му безпомощно примигваха. Направи безуспешен опит да зърне лицето ѝ, но то остана скрито зад сянката на спуснатата и коса.

Сайго ѝ прошепна нещо, после се обърна и надвеси над него изпотеното си лице.

— Сега всичко ти е ясно, нали, момчето ми? — иронично просъска той. — Не си прави труда да вървиш подире ни, наистина няма смисъл... — Протегна ръка и почти нежно го потупа по бузата: — Сбогом. И не забравяй, че срещнем ли се още веднъж по този начин, ще те убия!

Над главата му отново се размърдаха сенки... Дали това наистина са живи хора? Вратата се затръшна, споменът за тях остана единствено в ретината на очите му. Той стисна клепачи и се концентрира в дишането си.

Малко след разсъмване парализата започна да отслабва. Не можеше да бъде сигурен за времето, тъй като в един момент беше заспал. Събуди се малко преди осем и установи, че вече може да движи пръстите на ръцете и краката си.

В рамките на следващия час успя да се изправи и дори да ходи. Отиде в своята стая и се затвори в банята.

Първата му спирка беше складът. През деня улицата изглеждаше съвсем различна. Разположена близо до търговския център на града, тя беше шумна и оживена, задръстена от коли и пешеходци.

Побутна входната врата, но този път тя се оказа заключена. След като обиколи постройката два пъти, той се убеди, че друг вход няма. Беше изключено да насили бравата.

Отиде в отсрещната чайна и си поръча закуска. От мястото си до прозореца виждаше добре входа на склада. Не помръдна в продължение на цял час, но никой не влезе или излезе през отсрещната врата.

Докато плащаше сметката си, искаше да узнае къде е най-близкият полицейски участък. Okаза се, че е буквално на две крачки

— в просторна сграда с дървени колони и червени тухлени стени. Насочиха го към втория етаж, мирищеше на цимент и терпентин.

Дежурният сержант седеше зад старо и очукано бюро. Беше дребен млад човек с болезнено жълтеникова кожа и огромни мустаци, чието предназначение очевидно беше да прикриват развалените му зъби. Униформата му беше чиста и безупречно изгладена. Отношението му бе любезно, дори приятелско. Внимателно си записа, всички сведения, включително адреса на склада, но когато Никъльс му разказа какво се крие зад червената, лакирана врати на третия етаж, веждите му се свиха в учудена дъга:

— Риу за нинджуцу? Млади човече, сигурен ли сте, че това не е никаква шега?

— Нищо подобно — отвърна Никъльс.

Сержантът с обич поглади гъстата растителност под носа си и промърмори:

— Вие, разбира се, знаете, че нинджите отдавна не съществуват. Изчезнали са преди повече от век!

— Можете ли да го докажете?

— Е, вижте какво...

— Моля ви, сержант. Искам да изпратите хора да проверят този склад, нищо повече!

Сержантът с нежелание отдръпна ръката от горната си устна и рече:

— Добре, господин Линеър. Добре. Оставете на мен, а вие се върнете в хотела и чакайте, да ви се обадя.

Обади се чак към три и половина.

— Да?

— Вие ли сте, господин Линеър? — попита с уморен глас сержантът.

— Проверихте ли склада?

— Да, ходих там лично, придружен от патрулна двойка.

Собственост е на „Пасифик Импортс“.

— Видяхте ли знака на вратата?

— Нямаше никакъв знак. Най-обикновена гола врата.

— Но там трябваше да...

— Днес складът беше затворен, но ние успяхме да изплашим пазача и той ни пусна. Това е склад и нищо повече, господин Линеър.

— Не разбирам.

— Вижте, може би трябва да изпратя някой от хората си да хвърли един поглед на багажа на вашата приятелка. Така има шанс да разберем къде е отишла...

— Багажът ѝ? — учудено попита Никълъс. — Багажът ѝ го няма, сержант, вече ви казах това.

Гласът насреща изведенъж охладня.

— Нищо подобно не сте ми казали, господин Линеър. А сега ще ви попитам — да не би случайно снощи да сте се скарали и тя да си е отишла?

— Не, чуйте ме...

— Млади човече, май ще се наложи да се свържа с родителите ви! Откъде казвате, че идвate?

Остана в очакване, докато навън се мръкна. Когато излезе, установи, че времето е станало доста студено, а въздухът реже като стоманен нож. По тротоарите бързаха закъснели минувачи, жадуващи час по скоро да се приберат на топло.

За всеки случай направи пълен кръг около квартала и накрая беше сигурен, че не срещна никого повече от един път. Застана в сянката на някакъв вход и се зае да наблюдава вратата на склада. Вятърът се усили и тялото му потръпна от студ. Парче вестник се издигна от близкото сметище, потрепна във въздуха и се приземи като огромен молец над пламтяща свещ.

Проникването вътре му отне точно четири минути, действащо крайно предпазливо. Опря гръб на вратата и остана така цяла вечност, с наострени до крайност сетива. Имаше нужда от време, за да запомни всяка подробност от вътрешността на сградата. Това щеше да му послужи както за целта на проникването му, така и за евентуалното отстъпление в случай на преследване. За сигурност си отпусна десет минути. След като те изтекоха, установи, че обстановката се характеризира предимно с проникването на външни шумове, които трябва да възприема поотделно и с изключително внимание, тъй като са редки и разнообразни по характер. После пое нагоре по стълбите. Сградата изглеждаше напълно пуста, но той я приемаше като вражеска територия и по тази причина не отслабваше вниманието си нито за

миг. Ако го пипнат тук, сержантът положително ще се разгневи и ще стигне до името на баща му — нещо, което Никълъс не искаше да допуска. Колкото по-малко знае полковникът за действията му в Кумамото, толкова по-добре.

Лишен от прозорци, складът беше еднакво тъмен през деня и нощта. Тук времето преставаше да тече. На третия етаж спря, извади джобно фенерче и насочи лъча му към вратата.

В продължение на няколко секунди остана напълно неподвижен. Някъде долу проскърца дърво, но не по начина, по който скърца под нечии стъпки. Навън глухо изляя куче, вероятно затворено в тясно дворче, после изръмжа камион.

Сержантът не беше го изльгал — на вратата нямаше никакъв знак.

Приближи я и потърка с пръст лакираната повърхност. Нищо. Нима някога изобщо е бил тук? Ръката му стисна катинара.

Петнадесет минути по-късно вече крачеше надолу по улицата, все още малко вдървен от болката. Склад и нищо повече. Нито следа от наличието на риу. „Не си прави труда да ни преследваш“... Защото няма да сте там, нали?

Транзисторът във вътрешността на вагона свиреше някаква нова поп песен. Бърза и оптимистична. Пейзажът навън беше все така мрачен, едрите снежинки подскачаха и се бълскаха като малки топки за пинг-понг.

Никълъс облегна чело на влажното стъкло и с удоволствие почувства хладината му. Опита се да подреди нещата в съзнанието си. Господи, каква великолепна актриса се оказа тази Юкио! Особено пред него, проявил се като наивен хлапак. Почти му стана забавно. Толкова се стараеше да спечели доверието й! На нея — момичето, за което тази дума беше лишена от всякакъв смисъл! Не, това звуци твърде обезкуражаващо, за да бъде забавно...

В замяна на това е пълно с ирония. Да, така е...

Вътрешностите му бяха изтърпнали — сякаш жестокото проникване на Сайго ги бешеupoило, беше изключило някакъв бушон. Спомни си забележката на Юкио при вида на бомбардированата обсерватория в Хирошима. „Такава съм отвътре и аз.“ Вероятно поредната й лъжа, но въпреки това съвсем правдоподобна за него.

Небето побеля и снеговалежът се усили. Вятърът утихна, всичко потъна в тишина, дори транзисторът замъкна.

На практика тя му разказа точно обратното на това, което се случи, помисли си той с пламтяща глава. На практика той беше онази жена от приказката, която напразно очаква да се върне неверният ѝ любим. Дали Юкио би станала послушница в манастир, когато се върне и не го намери? После, за пръв път в живота си започна да мисли за Америка не само като за страна на другия край на света... Нима трябва да напусне своята любима Япония? Да, трябва! Но преди това...

Радиото отново се включи и оглушителната жизнерадостна песничка заля вагона:

*Ще се преструвам, че целувам устните, за които
жадували.*

Ще се надявам, че мечтите ми ще се събуднат...

Ще пиша всеки ден, докато съм далеч...

Ще ти пращам цялата си любов.

Едва ли беше изненада, че Никъльс не се прибра направо у дома.

Хвърли саковете си върху задната седалка на едно такси, скочи след тях и даде адреса на салона на Канзацу.

Очевидно в Токио снегът валеше от известно време, тъй като по улиците се бяха натрупали няколко сантиметра и движението беше безнадеждно объркано. Хората бяха престанали да го чакат и сега бяха напълно неподгответни за закъснялата зима.

Натежалите от влажен сняг чистачки хипнотично посърцеваха по челното стъкло, таксито бавно си проправяше път сред околната бъркотия. Най-сетне излязоха на магистралата в околностите на града и увеличиха скоростта. Тук вече бяха минали камионите с пясък и движението беше далеч по-сигурно.

Той се беше свил в ъгъла със затворени очи и помръдна едва когато спряха пред входа на риуто. Помоли шофьора да го почака, тъй като не беше сигурен дали ще намери някого тук.

Миг по-късно се върна и плати на человека, настанен сякаш в дълбоко гнездо, обградено от сняг. Измъкна саковете си и му махна с

ръка.

Канзацу му поднесе чаша зелен чай в една от задните стаи на постройката. Просторният салон беше съвсем пуст, старият сенсей беше сам.

— Пътуването ти е било много тежко — отбеляза Канзацу.

Отвъд откърхнатата оризова хартия на прозорчето се виждаше как се сипе снегът. Вече се здрачаваше и той изглеждаше по-скоро синкав, отколкото бял. При това време беше невъзможно да се види Фуджи.

— Личи по лицето ти — добави старият човек.

После Никъльс започна да разказва. Когато свърши, в стаята се възцари тежко мълчание.

— Канзацу... — не издържа Никъльс, но сенсейт вдигна ръка:

— Пий си чая, Никъльс.

Никъльс ядосано захвърли чашата от сив порцелан, горещата течност се разля по татамите.

— Писна ми да ме третират като хлапе! — викна той. — Научих това, което исках да науча и вече знам какво трябва да направя!

— Мисля, че най-напред трябва да се прибереш у дома — спокойно отвърна Канзацу, сякаш изобщо не беше забелязал избухването му.

Никъльс се изправи със зачервено от гняв лице.

— Нима не разбиращ какво стана? — извика той. — Не чу ли какво ти разказах?

— Чух всяка твоя дума — тихо и успокоително отвърна Канзацу.

— И съм изцяло на твоя страна. Ти потвърди това, което аз отдавна подозирам. Но не трябва, да се вземат прибръзани решения. Може би наистина си мислиш, че знам какво трябва да направиш, но аз се съмнявам в това. Моля те, последвай съвета ми и се прибери у дома. Трябва ти малко време за размисъл...

— Преди това искам да ми отговориш на няколко въпроса! — остро отвърна Никъльс. — Ти ме накисна в тая бъркотия, ти си знаел...

— Нищо не съм знаел! Знам сега, също като теб... Ще се съгласиш, че така е по-добре вместо онази отблъскваща несигурност... При нея не могат да се вземат правилни решения, нито пък да се предприемат никакви действия... Това ти е ясно, нали?

— Да — въздъхна Никълъс.

— Е, добре — въздъхна Канзацу и се изправи. Размениха си напречнати погледи над ниската лакирана масичка. — Ще ти призная, че наистина съм премълчал някои неща, но го сторих за твоето добро...

— За мое...

— Моля те, позволи ми да довърша мисълта си — спря го с вдигната ръка Канзацу. По отношение на Сайго имах само определени догадки, но по отношение на теб... — Гласът му странно се смекчи: — По отношение на теб напълно искрен. Казах ти това, което мисля — тук действително не можеш да се развиваш повече. А фактът, че си оцелял след това пътуване до Кумамото, само потвърждава моето мнение... Ако, разбира се, то все още има някакво значение за теб.

— Аз никога...

— Знам — рече Канзацу, заобиколи масата и докосна бицепсите му. За пръв път си позволяваше такъв интимен жест. — Ти беше най-способният ми ученик. Но дойде време да се разделим. Ти трябва да възмъжаваш по собствения си път, Никълъс. Прекаленото ти задържане в това, пък и във всяко друго риу, само би ти попречило. Но... — той вдигна предупредително костеливия, си показалец: — Преди да решиш накъде да поемеш, съзнанието ти трябва да бъде абсолютно спокойно и ясно. Сега едва ли можеш да твърдиш, че си в подобно състояние, нали?

Никълъс се замисли.

— Не бързай, помисли си няколко дни. А когато почувстваш, че си готов, можеш да дойдеш при мен. Аз ще бъда тук и ще се постараю да отговоря подробно на всичките ти въпроси. После заедно можем да решим твоето бъдеще...

— Има нещо, което не бива да се пренебрегва — промълви най-сетне Никълъс.

— Какво е то?

— Вече имам един сериозен враг.

„Не си прави труда да ни преследваш!“

— Аз нахлух на тяхна територия въпреки предупрежденията им... Затова трябва да бъда готов да ги посрещна и на своя...

Канзацу се извърна и се загледа в сипещия се сняг навън. Никога досега не беше изглеждал толкова стар и немощен.

— Страхувам се, че имам лоши новини.

Стоеше на прага на родния си дом с чанти в ръце. Първата му мисъл беше за Чонг.

— Мама? Къде е мама?

— У леля ти — отвърна полковникът, блед и уморен. — Влизай, момчето ми.

Къщата изглеждаше някак различна. Някак по-празна.

— Какво се е случило?

— Става въпрос за Сацугай — спокойно отвърна полковникът, в дланта си стискаше незапалената лула. — Опитахме се да те открием в Кумамото. Най-накрая успях да се свържа със Сайго, но това стана едва днес следобед. Итами много се учуди, като разбра, че Юкио е решила да остане при него.

Сякаш го прободе острието на кинжал. „*Ще ти изпратя всичката си любов.*“ В настъпилото мълчаниеолови тиктакането на стенния часовник в кабинета на полковника. Навън нищо не помръдаваше, сякаш светът беше замръзнал в очакване на нов ледников период.

— Сацугай е убит — прочисти гърлото си полковникът. — Съжаявам, че те посрещам с подобна новина, но... Виждам, че пътуването ти не е било особено приятно...

Нима толкова му личеше? Нима на лицето му се беше отпечатало преживяното унижение?

— Как е станало?

Полковникът захапа мундщука на лулата и силно духна в него, за да го прочисти, после надникна в чашката.

— Грабеж според полицията... Сацугай вероятно е изненадал крадеца и...

— И никой нищо не е чул?

— В къщата е нямало никого — сви рамене полковникът. — Итами е била на гости у сестра си.

— У коя, Икура?

— Не, у Теоке.

Никълъс не обичаше Теоке. Взе саковете и се насочи към стаята си, следван от полковника.

— Колко е тихо — промълви Никъльс. — Нещо не е наред, нали?

— Не е — съгласи се полковникът, отпусна се върху леглото и уморено притисна пръст до клепачите си. — Прислужниците отидоха с майка ти, а Атаки има свободен ден.

Никъльс се зае да вади дрехите си, трупайки на отделни купчинки мръсните и необличаните.

— Татко — промълви след известно време той, — какво знаеш за нинджите?

— О, не зная кой знае какво... Защо питаш?

Той сви рамене, очите му бяха заковани в ризата, която държеше.

— Канзацу ми е разказал някои неща. Знаеш ли, че веднага след като португалците са донесли тук огнестрелното оръжие през 1543 година, нинджите са го включили в своя арсенал? Не? Това именно е било причина пушките и револверите да останат под забрана в Япония чак до ерата на Мейджи... Самураите са били едни от най-яростните им противници...

Полковникът стана, прекоси стаята и се изправи и пред сина си.

— Никъльс — тихо прошепна той. — Какво се е случило между теб и Юкио? — Не получи отговор и обгърна раменете му с ръка: — Нима се страхуваш да ми кажеш?

— Не се страхувам — погледна го в очите Никъльс. — Просто зная какво мислиш за нея... Ти не я хареса още от самото начало...

— Значи затова не искаш да...

— Аз я обичам — развълнувано го прекъсна Никъльс. — Тя твърдеше същото... А после... После всичко рухна, сякаш никога не е било! — Сърцето на полковника се сви при вида на измъченото му лице. — Как можа да тръгне със Сайго?! Как можа?! Не мога да го проумея! — В ъгълчетата на очите му проблеснаха сълзи.

В мига, в който полковникът видя сина си на прага, той беше обзет от трудно удържимото желание да му разкаже всичко, да се изповядва пред него. Сега вече знаеше, че не може да го стори, не може да прояви подобен egoизъм. Ясно бе, че сам ще трябва да носи този товар. Няма да е честно, ако накара Никъльс да го споделя с него до края на дните му. В момента отчаяно му се искаше да каже на сина си нещо ободряващо и успокоително, но гласните му струни отказаха да се подчиняват. *Не зная как бих могъл да го успокоя.* Изведнъж му се

прииска тук да е Чонг, после веднага се засрами от слабостта си. Господи, нима толкова съм се отчуждил от собствения си син? Това ли е резултатът от толкова много работа? Каква ирония на съдбата, горчиво си помисли полковникът. Едва сега си даде сметка, че цял живот е завиждал на близките отношения между Сацугай и Сайго. Неговите с Никъльс никога не са били такива. За което сам си е виновен, разбира се...

Издрънча звънецът на входната врата и той тръсна глава.

— Ела да видим кой е — рече и поведе сина си към антрето.

На прага стоеше един сержант детектив от градска полиция и смутено пристъпваше от крак на крак. Очевидно си даваше сметка къде се намира. Когато полковникът отвори вратата, той се изпъна и отдаде чест.

— Полковник Линеър, лейтенант Томоми ме изпрати да ви информирам за хода на следствието — стегнато рапортува той и неспокойно огледа лицето на домакина с кафявите си очи. — Според последните факти вашият зет...

— Той не е мой зет.

— Моля?

— Няма значение — махна с ръка полковникът. —

Продължавайте.

— Слушам, сър. Вероятността от грабеж почти отпада или поне не е на първо място в нашия списък.

— Така ли?

— В съдебномедицинското заключение се посочва, че има двойно, счупване на пръстенообразния хрущял на ларингса. Жертвата е получила саблен удар в гърлото, и то от професионалист. Лейтенант Томоми счита, че е твърде вероятно да имаме работа с леви екстремисти...

— Значи политическо убийство, така ли?

— Да, сър. В момента правим списък на заподозрените... Както обикновено, ще ги търсим в средите на ЯСП и комунистите.

— Благодаря за информацията, сержант.

— Няма за какво, сър — отвърна полицаят, поздрави и се обърна да си върви. Ситният чакъл захрущя под високите му ботушки.

През следващите седмици животът в семейството бавно възвърна нормалния си ритъм. Но, както отбеляза полковникът, той вече не беше същият.

Погребението на Сацугай — строго официална церемония, беше отложено до пристигането на Сайго.

Никълъс не скърбеше за тази загуба и това естествено не беше изненадващо. Едновременно с това обаче почувства, че очаква с нетърпение предстоящото погребение. Не можеше да разбере какво точно очаква, докато не видя фигурите на Сайго и Итами. Сърцето му се сви, тъй като Юкио я нямаше. А Сайго беше затворен в себе си, не поглеждаше никого и разговаряше само с майка си.

С пристигането на Сайго беше логично Чонг да се прибере у дома, но тя не го стори. Остана още цяла седмица при Итами и вероятно би останала кой знае докога, ако самата Итами не я беше помолила да се прибере.

Никълъс забеляза, че трагедията беше състарила майка му, беше ѝ се отразила по-тежко, отколкото на леля му. Рядко се усмихваше, беше изключително затворена в себе си.

По-късно Никълъс отбеляза и нещо друго — напълно необяснимо за него се бяха променили и отношенията ѝ с полковника. Откакто се помнеше, тези отношения бяха за него онази непревземаема крепост, в която винаги можеше да намери убежище. Наистина промяната беше неуловима за чужд човек, но въпреки това беше факт и този факт го плашеше. Сякаш Чонг обвиняваше за трагедията баща му. Той беше спасил веднъж живота на Сацугай, нима това не беше достатъчно? Никълъс усещаше, че в поведението на майка му няма логика и за пръв път в живота си почувства, че се разкъсва между двамата.

Итами идваше на обяд почти всеки ден, в няколко случая беше придружавана от Сайго. Никълъс пропусна тези обеди, оставайки в тренировъчната зала за разговори с Канзацу или пък в университета Тодай. Но вечер, след като се прибереше, Чонг му разказваше подробно за тях.

За пръв път от година и половина насам полковникът си взе една седмица отпуск. Каза, че не се чувства добре и отиде на лекар — нещо, което не беше правил никога. Наистина изглеждаше блед и уморен и

Чонг въздъхна с облекчение, след като прегледът не откри нищо обезпокоително.

Никълъс от своя страна бе погълнат от студентския живот. Странен беше този университет Тодай. След като издържа изключително трудните приемни изпити, той изведенъж се оказа член на прочутото „гакабацу“ елитната студентска общност, от която се захранваха най-висшите ешелони на политическата и икономическата власт. Защото на практика Тодай беше един от най-добрите университети в света, там бяха получили образованието си петима от следвоенните министър-председатели на Япония.

Изключително ангажиран на новото си поприще, Никълъс се откъсна доста от проблемите на семейството си, изминаха седмици, преди да усети, че нещо не е наред. Удължил своя отпуск, полковникът продължаваше да става в зори. Но след това започваше да прави неща, които никога досега не беше правил — безцелно обикаляше къщата и докосваше с ръце различни предмети. Сякаш се прощаваше с тях. При тези свои обиколки пречеше на прислугата, те все по-често го отпращаха другаде, най-често навън в двора, твърдо, но доброжелателно. Той проявяващо учудващо подчинение и часове наред седеше в дзен-градинката, отправил тежък поглед към безупречно подредените ситни камъчета. За човек, който цял живот е бил изключително активен, подобно поведение изглеждаше, меко казано, странно.

По време на своите посещения Итами не поглеждаше никого, освен Чонг. Тя все по-често прекарваше: уикендите си тук, двете с Чонг предприемаха дълги разходки в боровата горичка, нерядко стигаха чак до шинтоисткия храм, в който някога, преди много години, тя беше завела малкия Никълъс. Вероятно прекосяваха и онази полянка, на която се бяха любили с Юкио. Той нямаше абсолютно никаква представа за какво разговарят двете жени.

Един ден се прибра по-рано от лекции и завари полковника в градината, свит в стария си английски тренчкот, който някак изведенъж му беше станал голям. Никълъс се отпусна на пейката до него и с тревога забеляза колко е отслабнало лицето му.

— Какси, татко? — попита той.

— Добре съм — отвърна полковникът. — Просто съм... уморен... — Изтънелите му длани леко потреперваха, горната им част беше обсипана с тъмни петънца. — Не се тревожи за мен... Знаеш ли, решил съм да взема майка ти и да отидем някъде на почивка... Тя все още не може да се съвземе, май че е време да смени обстановката, да забрави мъката... Леля ти се е скопчила в нея като удавник за сламка... не е честно така...

— Всичко ще се оправи, татко.

— Не зная — въздъхна полковникът. — Светът се променя, става прекалено сложен... Аз никога няма да го разбера, дано ти успееш... — Потърка длани в панталоните си, сякаш ги беше изцапал с нещо, и добави: — Някога беше друго... Дойдох тук с много мечти, можех да сторя много добри дела... — Очите му проследиха ято диви патици, поело на юг подредено в огромно V — знака на победата.

— Ти наистина си ги сторил, татко.

— Не — поклати глава полковникът. — Всичко се превръща в пепел, имам чувството, че цял живот съм се хълзгал по течението, направляван от незнайни сили... — Поклати глава: — Не мога да се отърва от мисълта, че не съм се борил както трябва...

— Как можеш да говориш така? Ти даде всичко от себе си, всичко!

— Мислех, че така трябва. Нима съм грешил? Вече не мога да преценя... Раздвоен съм. Иска ми се да съм сторил повече за тях, да съм защищавал каузата им дори в самия Вашингтон... Същевременно съжалявам, че им посветих живота си, че не обръщах достатъчно внимание на теб и майка ти.

Никълъс го прегърна през рамото. Господи, колко крехко е станало то! Къде изчезнаха твърдите мускули? Не бяха се превърнали в тъстини, както става обикновено, не — те просто бяха изчезнали!

— Всичко ще бъде наред, татко — промълви той.

Каква банална и нищо незначеща фраза! „*Всичко ще бъде наред...*“ Какво ли искаше да му каже всъщност?

Но нещо в живота на полковника се беше прекършило, нещо беше отлетяло невъзвратимо, нещо не беше наред...

Въпреки новите консултации с лекаря, въпреки предписаните хапчета за подсилване, специална храна и накрая инжекции, той продължаваше да губи тегло скоро вече не беше в състояние да се

придвижва без чужда помощ. Умря в съня си само десет дни след разговора с Никълъс сред безупречно подредените камъчета на дзен-градинката.

Погребението беше изключително тържествено, организирано изцяло от командването на американските войски в Токио. На него присъстваха делегации от всички тихоокеански държави, президентът Джонсън изпрати свой личен представител от Вашингтон. За Никълъс присъствието на този човек представляваше мрачна ирония на съдбата, тъй като познаваше добре нереализираните амбиции на баща си. Американците не желаеха да се вслушват в съветите му приживе, а сега го възхваляват до бога! Не можеше да преодолее антипатията си към този човек въпреки чара и изключителната му любезност, не можеше да се отърве от чувството, че пред него се е изправил Марк Антоний в съвременен вариант.

Както обикновено, японското правителство прояви повече откровеност. На погребението присъства лично министър-председателят, придружен от няколко членове на парламента. Японците наистина не забравиха огромния принос на полковника за развитието на тяхната страна и след изтичането на траура влязоха в контакт с Никълъс, предлагайки му обучение за заемането на висш правителствен пост. Той любезно отклони поканата, но не можеше да скрие, че е поласкан.

Съгласно предсмъртното желание на полковника опелото бе извършено от равина на американския гарнизон. Това изненада голяма част от присъстващите, които си мислеха, че знаят всичко за покойника. Равинът беше стар приятел и словото му беше пропито от пламенност и мъка. В крайна сметка това беше едно много хубаво погребение, бе принуден да признае пред себе си след известно време Никълъс.

— Единственият отговор Катори.

— Да, така е.

— Някак хем ми се иска, хем не ми се иска да тръгвам...

— Напълно те разбирам, Никълъс.

Кротките очи на Канзацу живо проблясваха, двамата се бяха отпуснали на колене един срещу друг в средата на пустото, обляно от

слънчева светлина пространство.

— Какво може да ми се случи там?

— Страхувам се, че не мога да ти отговоря. Наистина не зная.

— Ще бъда ли в безопасност?

— Само ти можеш да отговориш на този въпрос. Аз мога да кажа, че притежаваш необходимата сила за това.

— Радвам се, че дойде на погребението.

— Баща ти беше фин човек, Никълъс, аз добре го познавах.

— Така ли? Защо не зная нищо за това?

— Ами...

— Хайде, кажи ми.

— Изготвих препоръчителните ти писма, включително дипломата за завършване на това риу с отличен успех — промълви Канзацу, после, без да отмества блестящите си очи от лицето на Никълъс, измъкна от ръкава си свитък документи от черничева хартия, стегнати с тънък ластик. Протегна ги напред, Никълъс ги докосна — единственият физически контакт между двамата. — Помни, че всичко е верига, тънка верига, съставена от крехки брънки — добави той. — Никога не забравяй да проучиш добре поредната брънка! В противен случай веригата ще се скъса в ръцете ти и ти ще останеш напълно беззащитен! — Свитъкът премина в ръцете на Никълъс, старецът наведе глава и промърмори с мрачна тържественост: — Сайонара, Никълъс.

— Сайонара, сенсей.

Очите му плувнаха в сълзи и те му попречиха да види как слабичката фигура на учителя напуска залата. Обичам те, помисли си тъжно Никълъс и изведнъж осъзна, че точно тези думи е искал да каже на полковника при последния им разговор в каменната градинка.

Не чу шум от затваряне на врата, но ясно усети, че е останал съвсем сам в просторната зала, построена изцяло от кедрови стволове.

Странно, но първото нещо, което забеляза в градината, беше изсъхналият храст орлови нокти. Атаки не беше се появявал от месеци, а през последните седмици на живота си полковникът беше твърде зле, за да мисли за нов градинар. Останалите растения, поддържани в безупречно състояние дори през зимата, сега изглеждаха странно с

неподправените си клонки, стърчащи във всички посоки. Почвата беше твърда като камък, покрита с лед и замръзнал сняг.

В душата му се надигна непреодолимото желание да изтича в къщата и да каже на Чонг, че заминава. Възпря го единствено фактът, че не беше сигурен в нейната реакция.

Небето над главата му беше тъмносиньо и чисто, малки перести облачета позлатяваха краищата си с последните лъчи на залязващото слънце. До слуха му достигна едва доловимият тътен на реактивни двигатели — вероятно някой огромен 707 се снижаваше към летище Ханеда.

Вече започваше да съжалява, че се отказа от вечерята с двама състуденти в центъра, още повече че беше предупредил Чонг да не го чака. Но взел веднъж решението да замине за Киото, където се намираше новото риу, той изгаряше от нетърпение да тръгне веднага. Но не можеше да го стори, без да я предупреди.

Вътрешността на къщата тънеше в тишина — същата, която завари след злополучното си пътуване до Кумамото. Тя се беше превърнала в някаква необяснима връзка, съществуваща между всички обитатели. Житейските придобивки губеха смисъла си пред безвъзвратната загуба... Отново си спомни за жената от приказката за Року Но Мия, за нейното преклонение, пред неумолимостта на съдбата... Спомни си също и за убеждението на полковника, че животът му е бил, направляван от незнайни сили. Нима всичко в този, живот е толкова неразгадаемо?

Прекоси тъмния хол, питайки се защо ли не е запалена нито една лампа.

Кухнята беше празна, никой не отвърна на повикването му. Смъкна палтото си, метна го върху облегалката на близкия стол и продължи към вътрешността на къщата. Посрещаше го почителна тишина, древна и непоклатима като самия живот.

Накрая стигна до спалнята на родителите си. Тънката хартиена преграда беше спусната, но зад нея прозираше светлина. Движеше се някаква сянка.

Спра в нерешителност. Не искаше да беспокои Чонг, особено ако е решила да си почива. Утре ще я заведа на гроба, ще коленичим пред нас скоро посадената кедрова фиданка, ще запалим по една свещ и ще се помолим на английски и японски, обеща си безмълвно той.

Сянката отново помръдна и той тихо я повика по име. Не получи отговор и внимателно повдигна хартиената завеса.

Остана като закован на място. Единият му крак остана навън, пръстите на другия едва докосваха вътрешността на спалнята. Изведнъж усети, че не му достига въздух, тилът му започна да пулсира с пареща болка, сякаш го беше опрял в гол проводник.

Всички татами бяха изнесени, останало беше само едно. Завивката, небрежно сгъната, беше захвърлена в далечния ъгъл. На стената вдясно светеше малка лампа с кръгъл абажур от оризова хартия. Навън, отвъд остьклена врата на терасата, мътно белееше снегът, чист и недокоснат от човешки крак. Изглеждаше неестествено бял на фона на почти черната кипарисова горичка. Небето беше мрачно.

Единственото татами беше положено в центъра на стаята, дървеният под наоколо изглеждаше странно гол, като одрано животно. Чонг беше коленичила с гръб към него. Беше облечена в официално светлосиво кимоно, препасано с пояс на ситни розички. Гърбът ѝ беше превит, главата ѝ беше отпусната надолу като при молитва. Светлината се отразяваше в синкавочерната ѝ коса, прибрана в безупречна прическа.

Вдясно от нея беше коленичила дребничката Итами. Гледаше към Чонг и пред очите на Никъльс ясно се очертаваше профилът ѝ. Тя също беше облечена в официално тъмносиньо кимоно, ръбовете на ръкавите му бяха покрити с бледорозова бродерия.

Абсолютната неподвижност в стаята просто можеше да се пипне с ръка. Никъльс не можеше нито да се помръдне, нито да проговори. После, оствър и неочекван като гръмотевица в спокойно време, дойде и звукът — съскането на стомана, излизаща от ножница.

Дясната ръка на Чонг се стрелна с невъобразима бързина, но в краткия миг пред очите на Никъльс се появи чудовищно ясно видение — свежи вишневи цветчета бавно падат по яркозелената трева. Веднъж започнал, преходът от абсолютната неподвижност към бързите действия се осъществи с чудовищна необратимост.

Платиненото острие проблесна на светлината на лампата, ослепително като ярко слънце, после решително потъна там, където трябваше — в лявата част на корема.

До слуха му достигна тих стон, като писъка на подплашена птица. Но в него нямаше страх, тялото остана в същото положение. След миг то леко се разтърси, свободно падащата коприна на официалната дреха потръпна като пърхане на детски клепки, после дойде рязкото дърпане на ръкохватката с две ръце, острието със съськ разцепи коремната кухина отляво надясно. Едва сега раменете й леко потрепнаха, до слуха му достигна тихо и забързано пъшкане, сякаш някой натискаше и отпускаше малко духало. По челото й изби ситна пот, едва забележими капчици намокриха татамито и то бързо потъмня.

Не, това не може да е истина, това е никакъв кошмар!

После видя как лактите й се напрягат от усилието да дръпнат острието нагоре, към гръдената кост. Малцина бяха мъжете, способни да извършват подобно действие с такава сила и решителност.

Бавно, безкрайно бавно тялото на Чонг започна да се накланя напред. Все още го контролираше напълно, ръцете й продължаваха да стискат здраво ръкохватката. Сякаш беше жив паметник. Най-сетне челото й допря пода пред татамито и остана там.

Това сякаш беше сигналът, който чакаше Итами. Тялото й помръдна, в помещението се разнесе остьр съськ и в дясната й ръка проблесна катана, останала скрита до този момент в полите на кимоното й. Изправи се и вдигна оръжието високо над главата си. В следващия миг острието започна мълниеносното си движение надолу със сладостно съскане, сякаш многобройните и вдъхващи ужас пластове фина стомана очакваха с нетърпение разсичането на топлата плът.

Главата на Чонг отхвръкна встрани, отсечена с един-единствен удар. Едва сега тялото й се отпусна безжизнено на пода, лишено от волевите импулси на мозъка. Кръвта потече на малка струйка, дисциплинирана и скромна като самата си собственица.

— Не!

Едва сега Никъльс успя да излезе от страхотното си вцепенение и се втурна в стаята. Итами дори не го погледна, очите й не се отделяха от красивата глава, върху която все така доминираха черното, бялото и розовото.

— Какво, какво... — объркано запелтечи той. Езикът набъбна и натежа в устата му, той с мъка потисна желанието си да го изтръгне

със собствените си ръце. Не виждаше нищо друго, освен тялото на майка си и отсечената ѝ глава.

— Всичко свърши, Никълъс. — Гласът на Итами достигна до него някъде отдалеч, тих и нежен, окървавената катана стоеше на пода до нея. — Тя беше жена на честта!

---

[1] Пресноводна декоративна рибка с червеникави люспи. —
Б.пр. ↑

**ПЕТИ КРЪГ
НИНДЖА**

НЮ ЙОРК СИТИ | УЕСТ БЕЙ БРИДЖ ЛЯТОТО, В НАШИ ДНИ

Някой започна да крещи дори преди ключалката да отхвръкне и тежката врата да се бълсне в стената с гръмотевичен трясък.

Едра сянка прелетя край него и се насочи към прозореца, стаята беше напълно опустошена.

Той я последва и се вкопчи в нея. Ясно съзнаваше, че всичко това се дължи на собствената му глупост, че ако веднага не оправи нещата, следващите часове ще бъдат фатални. Той не искаше да умира.

Бегло забеляза проснатата върху леглото жена. Беше китайка, с бяло и сякаш намазано с масло тяло, което проблясваше на светлината.

Разбра всичко още в мига, в който изкъртиха входната врата на А Ма и започна цялата бъркотия. Доста време ти трябваше, прокле се мислено той. Хидейоши не е нинджата.

Жената не гледаше към него, а към мускулестите крака, които я бяха обкрачили, към широките рамене, проснати под странен ъгъл върху покритата с мазни петна завивка. Тя надаваше пронизителните крясъци, китките ѝ бяха здраво вързани с копринени панделки. Очите ѝ бяха широко отворени, бялото в тях безумно проблясваше. Сякаш беше изпаднала в бяс и той ясно виждаше причините.

Обърнат с главата надолу, Филип очаквателно го гледаше. Полупрехапан, езикът му висеше между зъбите.

Виковете продължаваха с ритмичната последователност на полицейска сирена.

— Има и друг, по-добър начин — беше казал Никълъс, докато топеше тестеното топче в тъмнокафявия, ухаещ на подправки сос. — Не искам някой от хората ти да пострада.

— Знаеш ли, че си много особен! — погледна го изпитателно Кроукър. — На нас, ченгетата, за това ни плащат — да се излагаме на риск.

Седяха в закусвалнята на Елизабет стрийт, вътре беше претъпкано и шумно.

— На разумен риск — поправи го Никълъс. — Нинджата е вълшебник в изкуството на смъртта, никое ченге не е подгответо за двубой с подобен човек.

— Не си ли прекалено мелодраматичен?

— Не.

Кроукър остави пръчиците за хранене в чинията си и я бълсна настрана. Келнерът светкавично се появи и я прибра.

— Добре, какво предлагаш?

— Остави ме да вляза вътре сам.

— Ти си луд! — подскочи Кроукър и насочи пръст в лицето му:

— Виж какво ще ти кажа, Ник. Предполагам, че знаеш какво означава полицейска операция, нали? Могат да ме отстранит само защото съм те включил в нея, а ти искаш да те пусна сам! Комисарят ще ме разкъса на парчета, стига да има какво да разкъса, тъй като преди него ще ме обработи моят любимец — капитан Финиган! Тъй че бъди доволен и от това, на което съм се съгласил!

— Тогава нека влезем само ние двамата.

— Не става. Това би означавало ти да ме прикриваш. Не мога да го сторя.

— Значи ни очакват неприятности.

— Едва ли, стига да успеем да го задържим вътре в къщата на А Ма. И точно това ще направим!

Докато се качваха по стълбите към жилището на А Ма, умът му беше зает с неизгодното им от практическа гледна точка положение. Наистина, изненадата беше на тяхна страна, но в замяна на това мъжът горе знаеше разположението в апартамента и възможните начини за измъкване. А това караше Никълъс да се чувства неспокоен.

На първия етаж спря и отправи предупредителен поглед към Кроукър:

— Предполагам ти е ясно, че не го ли хванем в първите няколко секунди, всичко отива по дяволите!

— Стига, по-добре мисли как да спипаме този мръсник — тръсна глава Кроукър и продължи да се изкачва към вратата на А Ма.

Приведен на полуутъмната площадка, Кроукър държеше в ръка заповедта за обиск, а в другата стискаше револвер 38-ми калибър. Не беше лесно да се сдобие с тази заповед — Ама имаше влиятелни връзки навсякъде.

Някъде зад, тях пропукваше дефектна луминесцентна тръба, по улицата изръмжа кола и шофьорът й нервно натисна клаксона. Бягащи стъпки по тротоара, остьр, почти шизофреничен кикот.

В следващия миг вратата се откряхна и Кроукър изтика навътре високата и елегантно облечена китайка. Заповедта за обиск се бялна във въздуха като ранена птица.

Пред очите на Никъльс се появиха, сякаш на кинолента, последните събития. Всички убийства, свързани едно с друго като брънките на верига. Една-единствена верига! Историческите нишки, които беше съзрял. Тери, трите ярки пътепоказателя — Хидейоши, Йодогими, Мицунари, вече блестяха в съзнанието му като натрапчива неонова реклама. Сацугай, Юкио, Сайго. Полицаят, получил задачата да пази мъртвата любовница на шогуна, всичко беше прекалено подредено, за да бъде случайност.

Идиот, изруга се той, докато се препъваше след Кроукър в жилището на А Ма. Защо толкова дълго отказваше да видиш очевидното?!

Някакъв американец се блещеше насреща им с разширени от ужас очи. Ръцете му бълснаха на пода дребничка китайка, а той самият тромаво прекоси хола и изчезна в една от страничните врати.

Кроукър вече беше преполовил дългия коридор, който водеше към вътрешните апартаменти. Уилоу, която беше отворила, викаше на висок глас името на А Ма. Въпреки кризисната ситуация тя си оставаше напълно спокойна.

А Ма се появи в мига, в който Никъльс пое по следите на Кроукър.

— Какво означава всичко това? — сграбчи ръкава му тя. — Как смеете да нахлувате в жилището ми? Имам много приятели, които ще...

— Японецът! — изсъска Никъльс на перфектно мандаринско наречие и тя объркано мълкна. После заситни след него. — Къде е японецът? Само той ни трябва! — Никъльс продължаваше да крачи

бързо по коридора, очите му светкавично оглеждаха помещенията зад полуоткрехнатите врати. — Ти ли си А Ма?

От дъното на коридора се разнесе шум, Кроукър блъскаше с ритници никаква заключена врата.

— Ще ми събори къщата! — проплака А Ма. В съзнанието и отново проблесна споменът за онази ужасна нощ, в която комунистите нахлуха в дома ѝ, буквално го изравниха със земята, а после завинаги отведоха съпруга ѝ. Но тук е Америка!

Никълъс усети чувствата ѝ и извърна глава:

— Японецът е изключително опасен човек, А Ма! Би могъл да стори нещо ужасно на твоите момичета!

Тя моментално оцени чутото, мъкна и очаквателно го погледна.

— Къде е?

— Там... Хванете го, щом е така...

Той се откъсна от нея, затича се напред и извика:

— Вратата вляво! Вляво!

Кроукър рязко се извърна и вкара един куршум в заключената брава на посочената врата. Бълсна я с рамо и влетя вътре. А после започнаха писъците.

Нешо се стрелна към очите на Никълъс и той инстинктивно вдигна ръка да се предпази.

Проблесна ослепителна светкавица, замириса на кордит.

Кроукър се олюя. Никълъс се втурна в помещението достатъчно навреме, за да види как един крак изчезва през отворения прозорец.

— Пресвета Дево!

Рязко се извъртя и видя, че Кроукър е прикрил очите си с длан.

— Какво става? — дрезгаво попита полицаят.

— Заслепяваща бомба — отвърна Никълъс. — Съвсем мъничка...

В коридора се разнесе тропот на крака, който бързо се приближаваше.

— Той избяга, Кроукър. Избяга през прозореца.

Патрулният полицай Тони Делонг получи по радиото последните инструкции на лейтенант Кроукър и бавно подкара синьо-бялата лимузина по Пел стрийт.

— Ето, тук е — рече партньорът му Санди Бингхампън. — Отбий и спри.

— Делонг угаси светлините и препреши колата диагонално през улицата. Имаше две причини да постъпи по този начин: да види заподозрения, в случай че побегне през някой от задните изходи, а и да държи по-надалеч любопитните минувачи.

Бингхампън измъкна едрото си туловоище през дясната врата на патрулната кола, облегна се на нея и погледна назад, към началото на Пел стрийт. Делонг остана на мястото си, за да поддържа контакт с втората патрулна кола, но колегата му искаше да установи и визуален контакт с нея. На този етап от операцията съществуваше голяма опасност от забъркването на цивилни граждани, а той знаеше, че любопитството им често е направо безразсъдно. Свали шапката си и избърса изпотеното си чело в ръкава на униформеното яке.

После продължи да оглежда сградите в дъното на улицата, най-вече особеностите на къщата, в която се провеждаше операцията. Делонг изключи радиото и слезе от колата, двамата бързо потънаха в сенките на околните сгради. Лейтенантът особено настояваше за това — да бъдат тихи и невидими. Странно, помисли си Делонг, подобни операции не се провеждаха всеки ден. Но той беше спокоен, защото имаше пълно доверие в лейтенанта. Работеха заедно почти от година и половина, през това време научи много и положително щеше да вземе без никакви затруднения предстоящия изпит за сержант. Той отдавна мечтаеше за това, беше му писнalo от източителни нощи дежурства и дълбоко вярваше, че скоро ще получи назначение в елитен детективски екип.

Близостта на грамадния Бингхампън му действаше успокоително. Двамата бяха стар екип и щеше: да му бъде мъчно, за този човек, с когото действаха безупречно. Но Санди нямаше никакво желание да става детектив, беше доволен да е сред хората на улицата. „Тук ми е мястото, човече — обясняваше на Делонг той, — не ща да ставам книжен плъх.“ Двамата просто гледаха по различен начин на една и съща работа. Животът на лейтенант Кроукър съвсем не беше запълнен с канцеларска дейност, но Санди отказваше да го признае. Втълпи ли си нещо тая грамада, няма начин да...

Бингхампън го смушка в ребрата, но и той вече го видял — ослепителен блясък, последван от изненадващо тихо „пук-пук“...

— Работата май става дебела — промърмори Делонг.

Двамата едновременно измъкнаха оръжието си и прилекнаха напрегнато в мрака.

Зад прозорците насреща подскачаха сенки, сякаш вътре се разиграваше безмълвно детско шоу.

— Приготви се! — басово изръмжа Бингхампън. — Имам шубето, че тоя тип вече се измъква!

Делонг кимна и двамата мълчаливо се запромъкваха към задната част на сградата. Стъпваха на пръсти и се придържаха в сянка, доколкото това беше възможно. Едва сега Делонг забеляза, че няколко от уличните лампи не работят. Странно, помисли си той. Обикновено новата управа на китайския квартал веднага предлагаше на вниманието на кметството подобни пропуски. Но това си е Ню Йорк, никой нищо не можеше да направи.

Едновременно забелязаха светковичното движение. Делонг потупа партньора си по рамото и тичешком се отправи към сянката над отсрешния тротоар. Очите на едрия негър останаха приковани в къщата. От дългогодишен опит знаеше съвсем точно какво е намислил, Делонг.

После бавно започнаха да се приближават от двете страни на старомодната желязна стълба, монтирана като резервен изход в случай на пожар. Над главите си долавяха бързото движение на сянката по стъпалата, после изведнъж всичко изчезна. Никой не се спускаше надолу.

Двамата полицаи си размениха по един озадачен поглед и бавно пристъпиха напред. Скоро се озоваха почти директно под вертикалната стълба, от тави ъгъл тя приличаше на почти непроходима джунгла от ламаринени стъпала, чезнещи нагоре в мрака. Разсеяната светлина от насрещните прозорци влошаваше още повече възможността за наблюдение, тъй като идваше от различни посоки и всеки от елементите на металната конструкция хвърляше по няколко сенки.

— Къде изчезна, по дяволите? — изръмжа Делонг.

— Не знам — рече Бингхампън, вкара револвера си обратно в кобура и дръпна долния край на стълбата. — Мисля обаче да разбера, може да е поел нагоре към покрива... — Ръждясалото желязо неприятно изскърца.

Чернокожият гигант стигна площадката на първия етаж, спря за миг и изтегли револвера си. После пое отново нагоре, все така тихо и бързо. Гъстата мрежа на металната конструкция над главата му пречеше да вижда добре.

На втория етаж отново спря, тъй като до слуха му достигна воят на полицейска сирена. Синьо-бялата патрулна кола профуча нагоре по съседната улица и шумът бързо загълхна. Очевидно изпълняващ друга задача и нямаше нищо общо с тях.

— Какво става? — долетя отдолу гласът на Делонг, примесен с приглушения пулс на китайския квартал, грохота на колите по тесните улички, далечните подвиквания на непознат език, пукота на фойерверки. В момента, в който Санди успокоително размаха свободната си ръка, отгоре долетя тихо иззвирване, сякаш бръмна комар. Но попаденията — три на брой, които пробиха широки дупки в гърдите му и тласнаха назад едрата му фигура, съвсем не приличаха на невинно ухапване.

Той се олюля, насочи револвера си към сянката горе и натисна спусъка. Лявата му ръка конвултивно се вкопчи в металния парапет, единствената му грижа беше да вика малко въздух във внезапно свитите си дробове. Револверът издрънча върху желязната решетка в краката му.

За миг зърна бледото лице, върху което доминираха огромни бадемови очи. Те леко помръднаха.

Завъртя се бавно, сякаш беше пиян. Тъмната фигура пред него се появи сякаш направо от небитието, изглеждаше някак течна и подвижна, като отразена от криво огледало. По нея със замайваща скорост пробягнаха светлини и сенки, главата на Санди се замая, зениците им — неестествено разширени, попаднаха в лъч ярка светлина. Наркотици, автоматично отбеляза съзнанието на полицая, после отвори уста и сподавено изгрухтя:

— Делонг!

Дали партньорът му успя да го чуе? Ушите му пронизително кънтяха, сякаш току-що беше излязъл рок концерт.

Фигурата се приближи към него и опасно нарасна. Той ѝ препречи пътя с вдървената си лява ръка, докато дясната зае хоризонтална позиция с револвера. Но къде ми е револверът, по

дяволите? Мислите течаха в главата му бавно и глупаво, като на неандерталец.

Изпита чувството, че се намира на морското дъно, почти смазан от тежестта на безбрежната водна маса. Използваше всичката си сила, за да се задържи на крака. Гърдите му горяха със студена ужасна болка, която се разпростираше из цялото му тяло и го караше да потръпва, съзнанието му сякаш се отделяше от това доскоро силно, но вече безполезно тяло. Най-сетне болката сякаш намери път навън, прониза главата му и потъна в гадната влага на нощта.

Милиардите разноцветни светлини на града блещукаха под краката му, над покривитевисеше като странна черупка розово-синкавото им сияние. Отвъд него беше единствено пустотата на космоса.

Очите му се насочиха към мъгливите контури на улицата под краката му, някак отстрани видя как тялото му лети към нея, а светлините и сенките рисуват своите райета по него с нарастваща скорост. За миг дори зърна напрегнатото, извърнато нагоре лице на Делонг, което се белееше сред сенките на улица Дойърс.

После погледът му отново се концентрира върху собственото му тяло — пак отстрани наблюдаваше как то бавно се накланя, още по-бавно губи равновесие полита... Господи, кога успях да се кача толкова нависоко, проблесна безполезната въпрос в помътеното му съзнание... Летя, летя като Икар... После всичко изчезна.

Делонг го почувства, преди да го види — огромна черна маса като внезапно откъснала се от въжетата асансьорна кабина.

Той инстинктивно отстъпи встрани, все още без да разбира какво пада отгоре. В следващия миг то влезе в, съприкосновение със земята. На крачка от него, с глух безжизнен тътен.

— Пресвета Дево! — прошушна той, коленичи до безформената купчина човешка плът, потта започна да се стича на вадички по лицето му: — Господи! Санди... Какво стана, Санди!

Изпадна в шок. Дълбоко в съзнанието си знаеше, че трябва незабавно да скочи и да потърси онзи, който беше сторил това на партньора му, но въпреки това не можеше да се помръдне, не можеше дори да отдели очи от обезобразеното тяло. Кръвта капеще от него, събираще се на малки локвички и бавно започваше да криволичи по

асфалта. Санди беше паднал върху лявата част на главата си, рамото под нея също беше поело част от удара.

Делонг бавно се изправи и отстъпи крачка назад. До ушите му достигна тих, едва доловим звук — сякаш наблизо подскочи котка, погледът му бавно се избистри. Пел стрийт се беше превърнала в смъртоносен капан за него, той инстинктивно го усещаше. Внимателно пристъпи в сянката на отсрещния вход и вдигна глава. За пръв път се запита в какво ги беше забъркал лейтенантът. И къде е самият той, по дяволите?

После изведнъж долови движението, този път напълно безшумно, върху първата площадка на аварийната стълба. При нормални обстоятелства би го взел за някоя бездомна котка, тръгнала да дири храна — толкова незначително беше то... Но не и сега. Вдигна револвера, прицели се и натисна спусъка. В тясното пространство между голите стени изстрељт изтребя като оръдие, вълните на ехото дълго отекваха в ушите му. Но заедно с тях долетя и едно остро „дъзън“, което му съобщи, че не е улучил нищо повече от някоя желязна греда.

— Мамка ти! — изруга той, прицели се и отново стреля. Този път нямаше рикошет. Дали улучи? Престъпникът трябваше да преодолее няколкото последни стъпала, спускащи се вертикално надолу, преди да стигне до нивото на улицата. Най-трудният етап от бягството му, в който нямаше начин да се прикрива. Делонг съобрази това с цената на доста усилия, потрошено тояло на Бингхампън на две крачки от него сякаш го тикаше да изпразни барабана си в неясната сянка насреща. Ще чакаш, заповядда си той. Ще чакаш, докато мръсникът слезе още по-надолу и вече няма начин да не го улучиш!

Сянката се мярна в края на последната площадка, Делонг я видя съвсем ясно. Вдигна револвера и бавно го насочи към края на стълбата, висящ на около, метър над земята. Стисна дръжката с две ръце, показалецът му бавно се сви около спусъка. Чакай! Успокой дишането! Още малко... Сега! Ето го! Три оглушителни изстрела в бърза последователност.

Не се случи нищо.

Делонг озадачено вдигна револвера над главата си. Къде изчезна мръсното копеле?

После периферното му зрение долови едва забележимо помръдане, но вече върху уличния асфалт. Невъзможно, помисли си

той. Как, по дяволите, се оказа там, без да използва края на стълбата?!
Без никакъв звук при това?!

Рязко се извъртя, приклекна с широко разтворени крака и потърси целта в класическата поза, на която го бяха учили в полицейската академия. Тишина. Нищо не помръдваше. Опита се да извика в паметта си вероятната крива, по която се беше придвижила противникът...

Усети присъствието му толкова близо до себе си че подскочи от изненада. Отпусна се на коляно, извъртя светкавично дулото на револвера и натисна спусъка. В този кратък и същевременно безкраен миг видя съвсем ясно връхлитащата тъмна фигура. Лявата и ръка беше протегната напред, пръстите и стискаха къса дървена пръчка с тъп връх, не по-голяма от полицейската палка на Делонг. Преценил автоматично типа на оръжието, полицаят механично вдигна ръка да се предпази от логичния за подобна палка удар в главата. Но по този начин се оказа напълно неподготвен за рязкото мушкащо движение на противника, насочено право в гърдите му.

Закръгленияят край на палката едва докосна униформата на гърдите му, но въпреки това Делонг се сгърчи от пареща болка. Задействано от мощна пружина в противоположния край на палката, двайсетсантиметровото острие изскочи с тихо изщракване и го прободе чак до гърба. Разсече сърцето, проби единият от дробовете и Делонг беше мъртъв още преди тялото му да влезе в съприкосновение с асфалта. Обвита в кървава мъгла, неуловимата сянка се надвеси над него точно навреме, за даолови последната му въздишка. Въздишката, която проехтя като отчаян вик в умиращото съзнание на полицая.

Никълъс направи знак на Кроукър и двамата поеха обратно към изхода. От вратите на стаите надничаха любопитните глави на полуоблечени жени.

Поела заповедта за обиск от ръцете на Уилоу, А Ма стоеше неподвижна и с каменно лице. До нея се притискаше Пени. Уилоу беше вече в апартамента, използван от японеца, и правеше опит да успокои изпадналото, в истерия момиче. Чудесна е в такива кризисни моменти, помисли си А Ма, после мълчаливо въздъхна. Някога и аз

бях такава. Сега вече никак не ми се иска да вляза там, макар че преди години положително щях да съм първата, която би се притекла на помощ. Но времената се промениха, а с тях се промених и аз. Ръката й се плъзна над рамото на Пени й леко притисна треперещото тяло на момичето до себе си.

— Трябваше да го хванете! — обърна се тя към Никъльс на мандаринско наречие. — Сега той може да се върне и да ни отмъсти.

— Няма да се върне — успокои я Никъльс. — Вече е заличил следите си.

Наложи им се да излязат обратно през главния вход. Без видимост и радиовръзка не посмяха да последват беглеца по аварийната стълба. Отдолу се разнесоха няколко изстрела, приглушени от дебелите стени.

На стълбището лаеше куче, на долния етаж някой беше усилил телевизора си докрай, вероятно за да заглуши външната шумотемница.

— Господи! — простена Кроукър, докато се спускаха надолу по стълбите и той продължаваше да търка зачервените си очи. — Каква проклета бъркотия!

В мига, в който стъпиха на тротоара и тя обви лепкавият въздух на душната нощ, иззад ъгъла прозвучаха нови изстрили. Хукнаха към пресечката, заобиколиха празната полицейска кола, която беше препречила улицата, и продължиха нататък.

Никъльс пръв видя труповете. Единият беше прострян на отсрещния тротоар, другият представляваше неясна купчина под металната паяжина на аварийната стълба. Той се закова на място и внимателно се огледа.

Кроукър профуча край него с револвер в ръка, видя първия труп и се закова на място. После бавно пристъпи към него, отпусна се на коляно и го обърна с лице нагоре. Моментално позна Делонг, при вида на локвата кръв под него лицето му застинава в ужасена гримаса. Безуспешно се опита да намери пулса му, отказа се и вдигна изцапаната си с кръв ръка.

После, все така приведен, прекоси улицата и провери изстиващото тяло на Бингхамптън. Изправи се, пъхна револвера си в кобура, мина безмълвно край Никъльс и хълтна зад волана на патрулната кола.

Свърза се с диспечера и поиска да му пратят линейка и дежурен съдебен лекар. После обяви обща тревога в района, остави слушалката и се облегна на рамката на вратата със затворени очи. Никълъс бавно се приближи.

— Страхувам се, че отдавна е изчезнал — промълви той.

Кроукър премести главата си върху облегалката и простена:

— Те бяха най-добрият ми екип!

После очите му се разтвориха, юмрукът му се стовари с такава сила върху волана, че цялата кола се разтресе:

— Най-добрият ми екип, дявол да го вземе! — После въздъхна и добави: — Сега съжалявам, че не те послушах! Не зная какъв е този тип, но...

— Лю! — прекъсна го с тих глас Никълъс. — Премести се оттатък, искам да поговорим, преди да ни погълне тълпата!

Кроукър любопитно го погледна и покорно се премести на дясната седалка. В далечината зави сирена, звукът й бързо се засилваше. Вероятно пристигаше линейката.

— Зная кой е нинджата.

Кроукър застина на място.

— Откога?

Никълъс изпусна въздуха от дробовете си, сякаш това щеше да му помогне да премахне тежестта от гърдите си. Смъртта днес се смесваше със смъртта в миналото, заплашваше отново да го погълне. Почувства се много тъжен и много уморен.

— Съвсем от скоро — отвърна тихо той. — Разбрах го на стълбището пред апартамента на А Ма.

— Ясно.

И душата му се отприщи. Разказа на Кроукър всичко, абсолютно всичко... Разказа му го с надеждата, че така ще пречисти душата си, най-сетне ще съумее да съмкне от гърба си бремето, което прекалено дълго мъкнеше.

— Нима искаш да кажеш, че този Сайго изобщо не преследва Томкин? — смяяно го изгледа Кроукър, когато Никълъс мъкна. — Нима искаш да кажеш, че преследва теб?

— И да, и не — уморено отвърна Никълъс. — Без съмнение ще премахне и Томкин, но мисля, че е приел задачата главно, за да се

добре до мен. Само в тази светлина виждам смисъла на всичките тези убийства.

— Аз също, но цялата работа ми прилича на кърваво отмъщение.

— Тук става въпрос за чест.

— И ти си очаквал всичко това, нали? — Воят на сирената вече ги оглушаваше, откъм тухлените стени долитаха възбудени човешки гласове. — Не се ли страхуваше от...

Никълъс поклати глава и му отправи една бледа усмивка. Време е, каза си той.

— Готов съм, Лю — прошепна той. — Вече съм напълно готов!

— Излезе от колата. Болеще го всяко мускулче по тялото, главата му пулсираше, сякаш стисната в менгеме. На няколко метра от тях спря синьо-бяла полицейска кола, следвана от линейката. Цялата улица започна да проблясва в бяло-червени потоци ярка светлина и изведнъж заприлича на входа към някакъв странен увеселителен парк. Никълъс се приведе към прозорчето и все така тихо добави:

— Аз също съм нинджа, Лю!

— Ник, почакай!

Но той вече бързаше край прииждащата тълпа и миг по-късно фигурата му се стопи в нощта.

— Сам?

Татко, Татко. Никога в живота си не беше произнасял тази дума, но сега тя изведнъж изплува в съзнанието му.

— Да?

— Сам.

— Кой се обажда?

— Все още ли си мой равин?

— Ник, ти ли си?!

— Аз съм.

— Господи, какво става с теб?

— Всичко е наред. Как е Една?

— Една ли? Една е добре, умира да те види! Къде си?

Мълчание.

— Ник, добре ли си?

— Честно казано, не съм...

— Чакай малко... — приглушени звуци от далечен разговор, от друг свят. Свят, в който има домове, семейства, деца. Свят на ипотеки, спестявания, на двуседмична екскурзия в Европа през пролетта. Защо, по дяволите, се бърка в него?

— Слушай! Нали си в града? Една казва да дойдеш веднага. Петък вечер е, направила е пилешка супа... нали я обичаше?

— Да.

— Значи идващ. Ще хапнем, ще поговорим... — Пауза. — Една много ще се зарадва, тя отдавна се тревожи за теб.

Опра глава на остьклена рамка на кабината. На крачка от него, но сякаш безкрайно далеч, препускаха коли.

— Да, добре — каза ѝ след кратка пауза. — Ще прескоча.

Излезе от кабината и спря едно такси. Семейство Голдман живееше в на ъгъла между Седемдесет и втора и Сентръл парк-запад. Поеха по Боуъри, която се вливаше в Трето авеню, пътуваха по него чак до Четиридесет и втора, където таксито сви вляво и започна да пресича града по посока към Осмо авеню. Малко след Бродуей Никъльс се наведе и почука на плексигласовата преграда.

— Спрете, ще сляза тук.

До този момент беше гледал безжизнено дългата редица кина и театри, които блестяха с хиляди разноцветни светлинни покрай колата, заглавията подканящо мигаха с неоновите си букви.

Изчака разреждането на оживеното двупосочко движение и прекоси платното. Тръгна на запад, край редицата нови и блестящи в хром и стъкло порно магазини, над които гордо светеше надпис: „Двойките са добре дошли“. Вратата на единия се разтвори, от нея се измъкна висок негър с широкопола шапка и впити в бедрата зелени панталони.

— Истински хит — промърмори той. — Страхотна обстановка, кока, трева... Качествена стока...

Оттук нататък започваше безкрайната редица осветени реклами пана на кинотеатрите. Почти всички предлагаха порно, с изключение на този, който Никъльс беше зърнал от прозорчето на таксито. В него даваха серия от три филма за кунгфу, в два от които главната роля се изпълняваше от Брус Ли.

Никъльс отброи долар и половина от дребните си пари, взе билет и влезе в салона. Вътре миришеше на застояла влага, беше доста по-

светло от обикновените кина. Край автомата за сода в дъното се бълскаха хлапаци, главно негри и пуерториканци.

Намери си място и седна. Салонът беше почти пълен. На екрана Брус Ли убеждаваше за нещо двама виетнамци със зловещи муцуни. Публиката нетърпеливо шумеше и заглушаваше дублираните му реплики. Никой не даваше пет пари за диалога, всички очакваха тупаника.

Никълъс се облегна назад и известно време не отделяше поглед от лицето на актьора. Годините не бяха се отразили на това лице, от него продължаваше да се излъчва жизненост и готовност за бой, именно те привличаха зрителите и на най-калпавите постановки. Никълъс си спомни първата им среща. Запознаха се в Хонконг, където Ли се беше озовал след доста дълъг стаж в Холивуд — главно като каскадьор и преподавател по бойни изкуства на вече утвърдени звезди. Тъкмо беше започнал да се превръща в звезда, двамата е Никълъс се харесаха и си допаднаха, но обстоятелствата се стекоха така, че никога повече не се видяха.

Смъртта на Ли го разтърси дълбоко. Не се изненада от факта, че някой се е опитал да го убие; вече достатъчно го познаваше и си даваше сметка, че безкомпромисният му характер неминуемо му е създал куп врагове. Изненада се от друго — че опитът за убийство е успял. Цял живот се беше чудил как са го сторили, едва днес откри отговора.

Остана в смърдящия салон точно толкова време, колкото му беше необходимо да проследи една великолепно аранжирана серия от бойни техники на Ли, мотивирани, както обикновено, от чувството за справедливо възмездие. Но тази вечер нямаше нищо изкуствено в подобна мотивация.

Навън беше все така душно — в район като този, известен със своите ослепителни реклами, денонощни закусвални, мръсни наркотики и още по-мръсни сделки, задухът се усещаше особено ясно.

Бяха му необходими петнадесет минути да намери такси и едва половината от това време, за да стигне до Дакота. Движенето беше съвсем слабо.

Голдман, както винаги елегантен, в светлосиня раирана риза и ленени панталони в моркосинъ, го посрещна на прага. На лицето му грееше топла усмивка, ръката му приятелски се протегна напред.

— Ник! Вече започнахме да се безпокоим! — извърна се и извила от прага: — Една, той е! — После го дръпна навътре, бутна в ръката му чаша ром с лед: — Дръж. Като те гледам, май точно от това се нуждаеш...

Една — пълничка чернокоса жена, изскочи от летящата врата на широката кухня и се насочи към него с протегнати ръце и широка усмивка на уста:

— Къде ходиш, момче? — извила тя. — Защо ни забрави?

— Радвам се да ви видя — усмихна се в отговор Никъльс.

— Ето! — извила тя, сякаш току-що беше направила важно откритие. — Отслабнал си! — Хвана го за ръката и забързано добави: — Ела, първо ще хапнем! Каквото и да е това, заради което си се сетил за Сам, то може да почака, докато си напълним търбусите!

Вечеряха в кухнята с бежови тапети и стари, но удобни мебели. Овалната махагонова маса, изльскана до блъсък, беше покрита със снежнобяла покривка, чиито краища завършваха с фина бродерия. Над масата, на специална дървена поставка в стената, беше поставен традиционен еврейски свещник от бронз, също старателно из лъскан.

Когато Една събра чиниите, Сам кимна едва забележимо на Никъльс и двамата се изправиха. Една го разцелува по бузите, после хвана ръката на Никъльс и каза:

— Зная, че ще се оправиш, независимо от проблемите, които имаш! — В гласа й преливаше увереност: — Права съм, нали, Сам?

— Ти винаги си права — отвърна Сам и побутна Никъльс към всекидневната.

Тук преобладаваше бледозеленото и светлокрафявото. Една не обичаше ярките цветове, може би защото сред такива цветове беше преминало детството й на 189-а улица. Ефектът беше изключително успокояващ, човек имаше чувството, че се намира в хладна горичка, далеч от задушливата жега на летния ден.

Седнаха върху дивана, покрит с бежово кадифе, Сам качи краката си на столче-възглавница в същия цвят. Над камината от бял мрамор тихо потракваше античен стенен часовник. В бледорозова керамична ваза имаше снопче евкалиптови клонки, които, макар и отдавна изсъхнали, продължаваха да изльчват характерната си миризма. На стената отсреща висеше картина на Турило, а над камината — миниатюра на Дали. Никъльс знаеше, че в спалнята,

боядисана в нежно синьо, имаше още две скъпи картини — на Пикасо и Калдер, които Една, разбира се, ненавиждаше. Макар и ценни оригинали, те бяха окачени из къщата с безгрижие, от което на човек му става приятно.

— Миналото ми се върна — тихо каза Никълъс. — Върна се като огромна приливна вълна...

Голдман отвори дървената кутия върху масичката, извади си една пура и я запали.

— Настоящето ми се изпълзва, вече не зная къде се намирам...

Сам издуха струята дим от устата си, като внимаваше да не я насочва към Никълъс, после бавно каза:

— Шекспир го е казал съвсем точно чрез своята Офелия: „Ние знаем какви сме в момента, но не знаем какви ще сме в бъдеще...“

— Сам, не съм дошъл да слушам цитати! — избухна Никълъс.

— Нито пък аз възнамерявам да ти ги пробутвам — отвърна домакинът и остави пурата си в кристалния пепелник. — Виж какво, глупаво е да очакваш всичко около теб да бъде ясно и разбирамо. Човекът е толкова сложно животно, че ние трябва да сме доволни, когато успеем да поразорим нещата около себе си. Понякога успяваме, понякога — не...

Той сви рамене с чувство на безпомощно примирение.

— Всичко това ми е ясно. Но ти имаш огромни познания по история, докато аз, само наполовина евреин, нямам необходимата подготовка, не...

— Това няма нищо общо с подготовката — прекъсна го Голдман със сериозен глас. — Човек се научава да бъде евреин така, както се научава да бъде човек — като живее живота, дарен му от бога, а не като изучава религията...

— Всичко се ражда от това, което чувстваш вътре в душата си, стига да не го отричаш... Съмнения, страхове, несигурност от настоящето и бъдещето... Духът ти трябва да е свободен и да се насочи натам, накъдето го води съдбата.

— Духът лети, Никълъс — това е единственото ни притежание, което действително може да лети. Грешно е да го оковаваме във вериги, грешно е да не му даваме възможност да диша... Без него животът е нищо, превръща се в поредица от празни дни и още по-празни нощи...

— Успях ли да отговоря на въпроса ти с всичко това?

Седяха в нощната тишина на небостъргача на Парк авеню заедно с Рафаел Томкин. Някъде по света времето все се вместваше в рамките на 9 и 17 часа, което означаваше бизнес, и Томкин, естествено, беше на телефона. Решения, жизненоважни за един или друг филиал, а следователно и за корпорацията като цяло, чакаха последната дума на боса. Работата по три континента зависеше от изхода на тези презоceanски разговори.

Докато от устата на Томкин се сипеха едри цифри, които представляваха нещо като полукодирана корпоративна стенограма, Никъльс наблюдаваше малкия предмет от метал и пластмаса между пръстите му. Те го въртяха като миниатюрен глобус, макар формата му да беше плоска — представляваща малък диск, мътно проблясващ на светлината.

Възможно е това малко електронно подаръче да се докаже ключът към всичко — към миналото, настоящето и бъдещето, помисли си той. Всичко може да приключи още тук, ако той го пожелае, разбира се. Ако го пожелае.

Отчаяно му се искаше решението да бъде негово и не на никой друг.

Чувстваше, че Сайго му е отнел цялата инициатива, усещаше се гол и беззащитен, просто защото не губеше предвидил хода на събитията. Сайго го водеше за носа, въртеше го в кръг, докато му се завие свят и започне да се киска, замаян като полуидиот. Това е техника на Го рин ношо... Как се назваше? А, да — „Да натискаш възглавницата“, т.е. да ограничаваш полезните действия на врага и да насърчаваш безполезните. Да го разхождаш така, сякаш си му сложил халка на носа, а когато го замаеш напълно, да нанесеш решителния удар.

— Къде беше? — попита Томкин и остави слушалката. В този час на нощта изглеждаше малко смачкан, лактите на кремавия му ленен костюм носеха трайни гънки, възелът на копринената вратовръзка беше разхлабен. Лицето му беше изгубило част от розовия си блясък, който успяваше да поддържа през по-голямата част от денонощието, изглеждаше подчинено на някакво неспокойно

примириение, което обаче беше далеч от каквото и да било отчаяние. Бръчките в ъгълчетата на очите му го правеха да изглежда малко по-човечен и нищо повече. Кой ли е истинският му образ, запита се Никъльс, после кратко отвърна:

— В китайския квартал.

Томкин изръмжа и се размърда във високия си стол, пръстите му тромаво пробягаха по електронни пулт за управление — сякаш гръцки селянин опипва зърната на броеницата си.

— В китайския квартал, а? Бас слагам, че си бил заедно с оня мръсник Кроукър!

Очите му — късчета син лед, се втренчиха безмилостно в лицето на Никъльс. Очи на моряк, помисли си Никъльс. Очи на човек, който познава всички коварни трикове на вятъра и вълните, на човек, който притежава невероятно чувство за оцеляване и, подобно на Крузо, би се добрал до своя пустинен остров въпреки загубата на кораб и екипаж. А там, без да се отчайва от самотата, отново би изградил живота си.

— Не се сприятелиявай с това ченге, предупреждавам те съвсем приятелски. Чакам го само да си покаже носа на сантиметър отвъд закона и ще го смачкам!

Никъльс си спомни какво му беше разказал Кроукър за Гелда и се усмихна в себе си. Как ли ще реагира Томкин, когато разбере, че дъщеря му се среща с Кроукър? Вероятно ще получи апоплектичен удар!

— Нямам представа защо този копелдак се е заял е мен! Втълпил си е, че съм убил Анжела Дицион просто защото известно време сме се забавлявали!

Никъльс продължаваше да гледа мазолестите му пръсти, които потъркваха електронния чип.

Томкин презрително изсумтя през нос и заприлича на раздразнен жребец.

— Тая кучка доста си хойкаше, да я вземат мътните! — продължи той. — Често със съвсем непознати, които забираше направо от улицата. Ей така — хоп и готово! Но не забираше само мъже, знаеш... Беше откачена, напълно откачена! Ако знаех, че е прикрита лесбийка, нямаше да... — Ръката му ядно пресече въздуха: — Майната й! Добре се прикриваше, но всичко вече е свършено, поне за мен...

Само че това ченге няма да ме остави на мира! Стиснал е кокала като бясно псе и не го дава на никого!

— Върши си работата.

— Не си върши проклетата работа! — изрева Томкин. — И точно там е въпросът! Случаят Анжела Дидион е приключен за цялата шибана нюйоркска полиция, с изключение на Лю Кроукър! Какво си въобразява тоя тип? Че е получил прозрение свише? Нищо подобно, мога да те уверя... Разбрах му номера — обича да си гледа името из вестниците! — Тялото му започна да се върти наляво-надясно заедно с подвижната седалка на стола, обзето от прилив на неудържима енергия. — Жадува за слава мръсникът, но с мен ще му приседне! Такъв урок ще му дам, че цял живот няма да го забрави! — После се осъзна, изостави гневния си монолог и се извърна към Никъльс: — Какво става с онзи тип, нинджата?

— За него съм дошъл да говорим. До този момент той командва парада. Мисля, че е време да си разменим ролите. Имаме шанс да го сторим, ако поставим под свой контрол бойното поле. С други думи — да бъдем там преди него.

— Какво чакаш тогава? Нали затова ти плащам?

— За съжаление не е толкова просто.

— Прави каквото намериш за добре, мен то не ме засяга. Искам да го махнеш от пътя ми, и то завинаги!

— Засяга те и още как!

— Е, да — нали са го пратили да ме очисти!

— Той е тук, за да очисти и мен.

— Какво?

— Познавам този човек, с него имаме стари сметки за уреждане... Те нямат нищо общо с теб.

— Разбирам.

— Освен ако не ни вкарат едновременно в капана му.

— Как?

— С помощта на едно от тези негови копчета — Никъльс вдигна електронния диск пред очите на Томкин. — Това тук е временно блокирано, но ще започне да действа отново в мига, в който го залепиш за някаква гладка повърхност. Такива са подслушвателните устройства от новото поколение...

Ледените очи на Томкин разбиращо проблеснаха — измамата беше нещо, с което цял живот се беше занимавал.

— Искаш да кажеш, че...

— Ще го задействаме отново и ще се възползваме от него. Той положително ще приеме, че устройството е излязло от строя временно и...

— Ами ако не налага, въдилата? Този тип е специалист. За нинджите съм чувал, че...

— Смятам, че няма да се стигне до това — прекъсна: го Никъльс. — Иска ни и двамата и ако се убеди, че може да ни спипа едновременно, той ще поеме този риск дори и да има съмнения. Ще го стори, защото не знае, че капанът съм заложил аз! Това е такова, предизвикателство към чувството му за чест, че едва ли ще предпочете предпазливостта!

— Значи ще го подмамим да се появи, така ли? —бавно и отчетливо попита Томкин.

— Да.

Сините очи изпитателно се впиха, в лицето му. Почти физически Никъльс долавяше прещракването на мозъка отсреща, който сякаш вземаше важно делово решение с помощта на компютър. Но по един особен начин това действително беше делово решение.

— Давай, ще го направим! — звънна миг по-късно гласът му без дори сянка от колебание.

По-късно, след като Никъльс внимателно сложи микрофончето в предварително приготвеното му легло от дебел пласт памук и го мушна в едно от чекмеджетата, Томкин вдигна глава и попита:

— Ще можем ли да го уредим за вдругиден през нощта?

— Няма проблеми.

— Добре — кимна той и хвана слушалката, а Никъльс стана да си върви. — Хей — спря го богаташът. — Не ми каза, че си имал проблеми с Джъстин...

Никъльс се закова на място и беззвучно го прокле. Нима пак се е заел да шпионира дъщеря си? Откъде иначе ще научи?

— Пипнах гол нерв, нали? — изсмя се онзи. — Имаш лице на изпечен комарджия, но аз си знам, че е така!

— Какво точно знаеш?

— Просто, че се е върнала в града и се среща о друг мъж — сви рамене Томкин. — Не го знам кой е, но скоро ще разбера. — Очите му се сведоха надолу и той започна да набира някакъв номер. — Всъщност това не ми харесва, предпочитам да бяхте останали заедно... Ти си мъж точно за нея! Сега обаче се страхувам, че ще я подкара постарому...

— Къде е тя?

— Ало, ако обичате...

— Томкин! — Никълъс преодоля на два скока разстоянието помежду им.

— Задръжте така, ако обичате — Томкин прикри мембраната с длан и въпросително го погледна: — Какво каза?

— Къде е тя?

— В една дискотека, намира се на Четиридесет и осма улица — запад. — Ръката му разрови бумагите върху бюрото: — Тук някъде имам името... Аха, ето го. — Прочете фирмата на глас и учудено вдигна вежди. — Познато ли ти е?

— Обикновено не посещавам дискотеки — отвърна Никълъс, а гласът му беше стегнат като навита пружина. Лицето срещу него имаше блажен израз, сякаш току-що беше лапнало бонбон с невероятен вкус.

— И аз така си помислих — рече Томкин. — Иначе би се срещнал с нея доста по-рано — тя отдавна си пада по подобни места... — После му обърна гръб, за да покаже, че разговорът е приключен и отново залепи слушалката на ухото си.

Известно време произнасяше несвързани думи, които би трябвало да означават участие в някакъв разговор, свободното му ухо долови мекото затваряне на асансьорната врата и едва доволимото мъркане на електродвигателя, който отнасяше Никълъс далеч надолу.

Когато мъркането престана, той протегна ръка и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си. Без да извръща глава, остави слушалката върху вилката и спря омагьосан поглед върху малкия електронен чип. По чедото му избиха ситни капчици пот. Те винаги се появяваха, когато трябваше да вземе важно решение в бизнеса. Сърцето забълска в гърдите му, пулсът му рязко се ускори.

Облиза устни, пресегна се и внимателно измъкна микрофончето от памучното му легло. Залепи го от вътрешната страна на плота и се

отдръпна към прозореца. В краката му се простираше цялата западна част на града, заспала в този късен час на нощта. А отвъд нея лежеше и цялата огромна страна, невидима, но напълно осезаема... После започна да говори.

— Предполагам, че всичко зависи от това колко силно го искаш — бавно и никак вгълбено каза той. — Но аз мога... Мога да ти поднеса на тепсия Никълъс Линеър. Така както се поднася сладкиш! Толкова е сигурно, разбиращ ли? — Обърна се и започна да говори директно към микрофончето, увиснало като паяк под бюрото му. — Бас слагам, че това означава страшно много за теб! Че е въпрос на живот и смърт! Какво ще кажеш, а?

Пресегна се и откачи микрофончето, после го натика в чекмеджето по същия начин, по който го беше сторил Никълъс. Държеше винаги да е акуратен.

Върна се на стола си, сключи ръце зад тила и зачака иззвъняването на телефона. Беше сигурен, че той всеки момент ще звънне. Кобурът на заредения пистолет беше залепнал за влажната риза под мишицата му, но топлината му беше страшно приятна.

В подобни ситуации нищо не се знае, помисли си той.

— Търсят те.

Телефонът иззвъня точно в мига, в който Кроукър пристъпи прага, но въпреки този факт, както и другия — че вече беше включила автоматичния секретар, тя отиде да отговори.

— Там ли си, Г.?

— Да, Пеър.

— Помислих си, че ще те изпусна. Имаш ли нещо предвид за довечера?

— Не, довечера не мога.

Умората му не се дължеше само на безсънието. Сякаш неизброимите часове, прекарани в службата, на улицата и в съдебните зали, бяха изплели невидима, но здрава паяжина, обгърнала го като втора кожа — сива и лишена от възраст.

— Просто професионален въпрос, нищо повече — извинително каза Пеър, взела мълчанието на Гелда за израз на раздразнение. — Исках да разбера дали...

— Тази вечер не мога.
— Не се обадих предварително, защото става въпрос за сенатора.
— Намери му някоя друга — отвърна Гелда.
— Той иска теб, Г. —бавно и търпеливо каза Пеър. — Знаеш, че за него други няма...

Изправен в полумрака като внезапно оживял митичен звяр, като същество, което някой случайно е облякъл в човешки дрехи, той почти не си даваше сметка за присъствието й.

Но при нея беше обратното.

— Отговорът продължава да е не.
— А Деър? Какво да ѝ кажа, когато пристигне? — Очевидно Пеъролови нещо особено в тона на Гелда.

А тя пък си даде сметка, че е вдигнала телефона именно защото той е тук.

— Не. Дори и за нея. Всичко свърши, отказвам се.

— Ясно — отвърна Пеър, В гласа ѝ нямаше дори следа от обида или раздразнение.

Главата на Гелда се завъртя, сякаш току-що беше изпила цяла бутилка „Дом Периньон“, душата ѝ се изпълни с отдавна забравена лекота.

— Ще ми липсваш, Г. — промълви Пеър. Съвсем в нейния стил тя не спомена нито дума за клиентите.

— Никога няма да те забравя! — прошепна Гелда.

Мек смях:

— Надявам се. Сбогом, Г.

Гелда затвори телефона и се приближи до Кроукър.

— Какво се е случило? — попита тя, прегърна го през кръста и го поведе навътре. Меката светлина на лампиона освети окървавените му ръце. — Няма ли да ми кажеш защо си тъжен?

— Току-що посетих две семейства... Бременна съпруга и майка на три деца... — Очите му безпомощно потърсиха нейните: — Някога случвало ли ти се е да съобщиш за смъртта на близък човек? На мен ми се е случвало... Но днес за пръв път трябваше да съобщя за смърт, предизвикана по моя вина... — Очите му се насочиха към изцапаните ръце, напръскани с тъмнокафяви капчици, засъхнали като люспици морска сол.

— Нека започнем отначало — тихо промълви тя, после взе ръцете му и леко го подръпна. — Но първо да махнем тази кръв.

Знаех какво правя, знаех го от самото начало! Знаех къде отивам! В сърцето ми има радар...

Стените на заведението бяха целите в огледала и черно опушено стъкло. Имаше няколко нива, които приличаха на висящи градини, подът на всяко от тях беше остьклен и под него в такт с музиката мигаха разноцветни светлини.

Въздухът тежеше от аромата на различни парфюми, пот и марихуана, вибрациите на плътни баси и електронни гласове го караха да потръпва като претрупано коледно дръвче.

Усетих скорошния контакт, твоята звезда беше в картата ми, чух бръмченето на моторите ти, имам радар в сърцето.

Някъде зад гората от вдигнати ръце, мятаци се коси и блестящи в безсмислена концентрация лица беше барът. Танц, танц и пак танц! Това беше заповедта, която сочеше атавистичната пътека обратно към племенните ритуали, към екстаза на общата оргия, в която отпадат всички задръжки, която няма последици...

Плакатите на твоята стена маркират изгрева и залеза на различни моди. Защо се опитваш да запазиш живота на миналото? Макар да наблизаваме 1984-а, аз имам чувството, че още сме в 1965-а.

Движеше се като насън. Нападани безмилостно отвсякъде, сетивата му постепенно губеха своята чувствителност,

дезориентацията скоро зае мястото на реалността. Всяка стъпка напред тежеше от ретроградност. Спомни са за Алиса, спускаща се в заешката дупка и се запита дали Карол е имал предвид подобно състояние. Тази обстановка можеше да се роди само в замъгленото съзнание на един Колидж!

*Музиката в стаята ми е винаги малко фалшива,
хармонията ми е поставена на изпитание... Макар да знам
ритъма, който предпочиташ, аз ще се разбунтувам чрез
стила.*

По протежение на бара бяха подредени високи столчета с кожени седалки — празна редица от гарги, които с присмех наблюдаваха развълнуваната царевична нива.

Никълъс седна и си поръча някакво питие, просто така, от приличие. Не изпитваше никаква жажда, очите му все така наблюдаваха блъсъка на ламето под мигащите светлини, невероятно високите токчета, призрачно бели от неоновото осветление под тях. Лицата на жените, които се завъртаха към него сред вихъра на танецата, бяха покрити с разноцветен грим. Рядко можеше да зърне обикновена плът — ръце, бедра, бюстове — всичко изглеждаше боядисано като кожата на гущер. Израженията на лицата им му напомниха за някои сцени от „Метрополитен“.

— Търсеше Джъстин, но в тази лудница опитите му бяха обречени на провал. Също както тогава, в Кумамото, когато искаше да открие Юкио... Врати се откряхваха пред очите му, после светкавично се затръшваха.

После в съзнанието му бавно изплуваха думите на Сам. Какво значение има сегашното му състояние, след като знае какъв иска да бъде, какво точно иска? 1963 година отдавна е отминала, сега времената са други. Но той знаеше, че няма да се отърси напълно от своето минало, докато не го разбере докрай. Без това асимилация не може да има. Нищо друго не би задоволило „кужините“ — тези гладни призраци на миналото!

— Хей, защо стоиш? Хайде, ела да танцуваме, ела! — Беше тъмноока блондинка е лилава рокля от тънък креп, чието деколте

разкриваше максимума от едрите ѝ гърди.

— Не, не мисля, че...

*Чувствам се като червей, не искам да ти сторя зло,
нека само ти лъсна обувките...*

— Козирог, нали? Инат... Всички козирози са инати... Но...

— Не съм дошъл да танцувам — обясни той и изведнъж се почувства глупаво. — Търся един човек...

*Не ме търси, не ме търси! Аз ще те потърся,
когато имам нужда от теб!*

— Не ме разбираш. Търся една жена...

— Е, и? — Тя хвана ръката му, върху лилаво лакиранието ѝ нокти се отразиха разноцветните светлини. — Ела да танцуваме, докато я търсим!

Той рязко се отдръпна.

— Не искаш ли да се повеселиш? — извика след него тя.

Той се изкачи на втория етаж, потънал в синьо-зелени сенки като тайнствена пещера. Усети как пулсът му влиза в синхрон с тътнещия ритъм на музиката, заливаща с щедрите си звуци въздуха така, както сеячът пръска зърно из нивата си.

Откри я на най-горния етаж, почти скрита зад извивката на стълбището. Наложи му се да почака няколко минути, тъй като тясната пътечка беше задръстена от подскачащи и виещи се тела.

Лицето ѝ се скри зад гората от вдигнати ръце и поклащащи се глави и той пое по железните стъпала, прескачайки ги по две наведнъж. Стените бяха тапицирани с черна кожа, като странна затворническа килия, опушеното стъкло изглеждаше твърде крехко за тази височина. Какво би станало, ако някой се спъне и падне върху него чак оттук? Какво, а?

По черната тапицерия пробягаха жълти и червени светлини, избледняха и изчезнаха... После отново се завърнаха, този път сиви и

неясни, като картина на стар и изтощен цветен телевизор.

Ето я. Беше в компанията на висок широкоплещест мъж с гладка черна коса и белезникавата кожа на пуерториканец. Носеше потник с изрисувана отпред червено-синьо-златна емблема на „Пойнт Биър“, пътно прилепналите му джинси бяха тъмночервени.

Не те ли, чух да плачеш тази сутрин? Не почувствах ли твоите вопли и горещите ти сълзи? Като потоци в съня ми...

— Джъстин.

Главата ѝ рязко се извъртя, светлина проблесна във виолетовата ѝ зеница. Мълчаливо го гледаше. После партньорът ѝ я завъртя и всичко изчезна.

— Джъстин.

— Какво искаш, човече? Не ми закачай мадамата и стой настрани, окей?

Не чух ли гласа ти тази сутрин? Не извика ли името ми? Чух тихия ти шепот, но думите ти не разбрах...

— Джъстин, погледни ме! — пристъпи напред той.

— Хей, човече! Хич не се опитвай!... Не чуваш ли, бе? Тя не иска и да те знае...

В миг отбеляза това, което видя за частица от секундата — разширени зеници, неестествено зачервени ноздри.

— Защо не отскочиш в кенефа да го издухаш на някой, а?

*Това е странен начин да ми кажеш, че ме обичаш...
Виждам само скръбта, само желанието да се изплачаш
пред някого. Но не пред мен, не пред мен...*

— Хей! Писна ми да ти говоря! — Рязкото металическо изщракване остана незабелязано в тътена на музиката, но острието на ножа заканително проблесна.

— Джъстин.

— Не я закачай, човече! — Едното му рамо леко се приведе. — Виж тук какво съм ти приготвил!

Беше изключително бърз и знаеше да борави с нож — нещо задължително за всеки, който иска да оцелее в уличните битки. Типове като този бяха далеч по-опасни от професионалистите, тъй като действията им не се подчиняваха на никаква логика. Двайсетсантиметровото острие можеше да разпори корема му за стотна от секундата.

С лявата ръка блокира замаха на противника, ръбът на дясната му длан влезе в рязко съприкосновение горния край на бедрената кост. Музиката все така погъщаше всяка към шум, резките им движения не се отличаваха особено от тези на танцуващите върху обградената от кожа площадка.

Пуерториканецът зина и отметна глава назад, позата му беше точно копие на „Викът“ от Мунх. Понечи да възстанови равновесието си, но обувката на Никъльс се заби в дясното му кокалче. Онзи политна настрана, връхлетя върху две нищо неподозиращи двойки, които стреснато се отдръпнаха, ръката му зашлели неволна, но здрава пласница на една от жените.

Сякаш наблюдаваха сцена от весел водевил, но на Никъльс съвсем не му беше до смях.

*Ето ни! Ето го магическият миг, от който се
раждат мечтите...*

Джъстин отмести очи от лицето му и ги отправи към падналия мъж. Ножът със сгъваемо острие лежеше в средата на осветения дансинг като странен сватбен подарък, който никой не искаше да отнесе у дома.

— Джъстин...

— Как ме откри? Какво искаш от мен?

— Джъстин.

— Не мога повече! Моля те, моля те! Не виждаш ли, че съм плакала...

Ето те, летиши като демон в пустотата на Космоса...

... за теб, за теб...

— Джъстин, дойдох да...

— Хич не ми пука дали ще го научиш или не...

— ... да ти кажа, че те обичам.

От очите ѝ потекоха сълзи, въздухът просто лепнеше от натрапчивата, оглушителна музика. Дали го беше чула?

— Обичам те! — Докоснаха се и телата им се разтърсиха от дълго сдържана енергия. — Джъстин, аз...

Това не е последица от кокаина... това трябва да е любов. Късно е да бъда благодарен, късно е да закъснявам пак, късно е да мразя... Късно е, късно е — ... плахах на пясъка пред дома ти... пред морето и нощта! Това никога не беше ми се случвало!

„Грешиш, Кроукър! — изпищя безмълвно съзнанието му. — Грешиш! Аз мога да чувствам, аз чувствам!“ Лежеше върху, широкия диван от морска пяна и усещаше топлото издължено тяло на Джъстин до себе си.

— Не се срамувай от това.

— Не се срамувам — отвърна той, усещайки как първата малка трошица от миналото му се търкува и изчезва под всепогълъщащите морски вълни. — Едва ли бих ти го признал, ако се срамувах...

— Това ме прави щастлива — промълви тя и докосна с пръст бедрото му, сякаш търсеше невидима ключалка. — Приятно е да зная, че можеш да ми бъдеш, благодарен за нещо. — Краката ѝ, обути в

копринени чорапи, прошумоляха като крилете на цикада. — Така както аз съм ти благодарна...

— Това чувство е съвсем ново и непознато за мен — промълви той и тя забеляза как очите му се замъгляват и потъват дълбоко в мислите му. — Постъпих жестоко с теб, но го направих... направих го в самозащита, нещо като инстинкт за оцеляване... После изведнъж усетих колко близка си станала на най-съкровената ми същност и това ми напомни...

Дългата ѝ коса бълсна рамото му.

— За какво ти напомни?

— За морето преди много, много години. За мъглата и един ферибот, за едно дълго пътуване през цяла Япония. — Устните му останаха полуутворени, дишането му беше дълбоко и равно, като на човек, потънал в сън. — Напомни ми за едно момиче, което някога обичах... Бедата беше, че бях убеден в безсмъртието на тази любов...

— Къде е тя сега?

— Не зная... Може да бъде навсякъде... — Гърдите и стомахът му се повдигаха и отпускаха равно и спокойно, като вълните на прилива. — Тя ми каза, че ме обича... По-скоро ме убеди в това. Не бях срецдал по-голяма измамница през живота си...

Усмивката ѝ остана скрита в полумрака.

— Не си жена, затова...

— Понякога си мисля, чеексът е предназначен за животните...

В настъпилата тишина се долавяше далечното съскане на закъснели коли по магистралата. Джъстин беше изненадана не толкова от думите, колкото от тона, с който бяха изказани — за пръв път в живота си се сблъскваше с такава горчивина. Какво ли е имало между него и онова момиче преди толкова години?

— Ревнувам — каза на глас тя с ясното съзнание, че поема огромен рисков. — Ревнувам, защото си ѝ принадлежал изцяло! — Той мълчеше. — И оттогава насам не си принадлежал никому по този начин, нали? Кой е наказан от това?

Когато проговори, гласът му беше стегнат и някак притеснен. С какво ли още се бори?

— Тя ме караше да чувствам...

— Какво?

— Просто да чувствам...

— Толкова ужасно ли е това?

— А после ме напуска. Отиде с... — Изведнъж се отприщи и ѝ разказа всичко, разказа го за пръв път в живота си, задавен от срам.

Джъстин долепи топлите си устни до ухото му?

— Свали ми ципа, Никълъс.

Той протегна ръка, шумът беше сякаш от изтлял в камината пън, който се пръска на пепел върху решетката.

Гърдите ѝ проблясваха като гребените на морски вълни в ранното утро, под тях се криеха не по-малко тайни, отколкото лежаха под водната шир. Но привличането, което усети, заля не само бедрата и слабините му — покри го като приливна вълна, изпълни до краен предел съзнанието му.

— Толкова ми липсваše!

Край! Юкио остана в миналото. Завинаги!

Тя почувства с какво усилие се изтръгнаха от душата му тези думи, сгуши се в него и тихо прошепна:

— Сега вече те разбирам... Без теб се чувствах стара и уморена... — Направи леко движение и презрамките на роклята ѝ се плъзнаха надолу.

— Почакай, нека не започваме да се любим... Блестящите ѝ очи бяха на сантиметър от лицето му, в зениците им проблясваха далечни светлинки.

— Я повтори!

— Понякога думите нямат никакъв смисъл, Джъстин.

— Какво тогава има?

Ръцете му се обвиха около тялото ѝ:

— Прегърни ме и ти — прошепна той.

Пръстите ѝ леко докоснаха тялото му.

Фукашиги, учителят по кенджуцу, се събуди на разсъмване. В съзнанието му размахваха криле остатъците от някакъв неясен сън.

В този ранен час светът беше обвит в мъгла, познатата панорама изглеждаше някак странна и сюрреалистична.

Не, никакви сънища. Фукашиги не беше от хората, които смесват сънища и действителност.

Все пак нещо го беше събудило, невидимите криле продължаваха да се размахват.

Първата му мисъл беше за Никъльс. Значи е време. Въпреки огромната си мъдрост Фукашиги усети леката и едва забележима тръпка на страх.

През дългите безсънни нощи беше мислил много за настъпването на този час, но едва сега си даде сметка, че тайно се е надявал той никога да не дойде.

Ето го, най-сетне вече е тук.

В подобни случаи времето нямаше абсолютно никакво значение, той си даваше ясна сметка за това.

Въпреки разстоянието, той усещаше недвусмисленото психическо притегляне — сякаш далечна буря опъваше котвените вериги на кораб, намерил подслон в тихо пристанище.

Дългите години, прекарани в Китай и Япония, сега му се струваха неясни и размазани като мъглата навън. Добре знаеше, че човешкото съзнание е пълно с неочеквани номера, затова си зададе въпроса, кой от двата свята е по-реален в момент като този. В някои отношения Америка никога няма да бъде толкова реална, колкото онези дни и нощи на азиатския бряг, изпълнени с тайнствени и неповторими аромати. Тогава времето сякаш нямаше граници, хвърляше се от една загадка в друга, разкриването им му доставяше удоволствие, което никога след това не беше изпитвал.

Разбира се, имаше и случаи, след които горчиво съжаляваше за пътя, който беше изbral. В крайна сметка това беше един изключително опасен и несигурен път, осенен с реални или въображаеми препятствия. Тези случаи той внимателно складираше дълбоко в съзнанието си, беше въвечно очакване на нови екземпляри, състоянието му беше като на човек с хронична треска, която никога не може да се излекува напълно. Изпитваше инстинктивна неприязнь към всеки, който прави опит да проникне в този запазен периметър, особено към онзи, който е решен да го покори.

Фукашиги седна на рогозката и чу как проскърцват кокалите му. Магия! Каква сбърканана, неправилно съставена дума! Съвсем в западен стил. Не успя да сдържи жълчния си смях.

После се замисли за Никъльс. Не му завиждаше... в онези времена сърцето на Фукашиги не познаваше това чувство. Ако бяха...

Той сви слабичките си рамене. Знае ли човек, запита се мълчаливо той, усещайки как вълнението го залива с горещите си вълни.

Сега вече му се стори, че вижда ясно дъното. Беше покрито с тинести възвищения, безцветни риби изживяваха монотонния си живот сред камъни и пясъчни наноси.

Този край на пролива Шимоносеки бе заселен преди около седемстотин години — непосредствено след гигантската морска битка, в която намира смъртта си малолетният император Антоку Тено. Заедно с него загиват всички членове на императорския клан, известен с името Тайра.

Оттогава насам непрекъснато се намират очевидци на странните раци с изрисувани върху черупките човешки лица. Наричат ги Хейке — другото име на клана Тайра, и според легендите те всъщност са духовете „ками“ на мъртвите войни, които не могат да намерят покой след поражението на Минamoto.

Рибарите твърдят, че в мъгливите нощи над неспокойните води на пролива играят странни огньове. В такива нощи те отказват да излязат с лодките си, дори когато морето кипи от рибни пасажи. Според легендата Хейке са раздразнени, започват да пречат на риболова, дебнат да отмъкнат безгрижните плувци в морските дълбини.

На брега се издига храмът Амидажи, построен от будистите за успокоението на тезиечно неспокойни ками.

Днес това място е прокълнато повече от всяко, мислеше Сайго. В тези води лежи мъртва и покорена душата ми, готова да се присъедини към вечното лутане на безрадостните Хейке. За нея, както и за тях, никога няма да има успокоително мъждукаща кандело, нито пък каменна плоча със златен лотос, гравиран върху гладката ѝ повърхност.

На дъното лежеше лицето с безупречни черти, спокойно отпуснато и неподвижно въпреки теченията — едно лице, постигнало съвършенството на смъртта. Да, това е героинята от древността — благочестива дъщеря, вярна и готова на саможертва съпруга, изкупила и най-страшните си грехове.

Така е добре, рече си той. Така е правилно, така е справедливо. Една смърт, предизвикана от историята и оправдана от нея.

Какво друго би могъл да стори?

Усети, че не му достига дъх, в мъртвешки неподвижните му очи запариха сълзи, заплашващи да го унищожат със своя жален поток. Автоматичният предпазител в съзнанието му прещрака и той започна безмълвно да рецитира псалмите на Ханая шин кио: „Формата е празнота, празнотата е форми... Това, което е празнота, то е и форма... Всичко е празнота — чувства, имена, възприятия, съзнание... Няма очи, уши нос език, тяло, дух, те просто не съществуват...“

В мрака се крие грехът, в мрака се крие смъртта. Грехът е отрицание на духа, а убийството на същество, лишено от дух, може да се разглежда единствено като акт на милосърдие.

Но, но, но...

Как е възможно да съществува любов там, където царства грехът? Този въпрос го измъчваше от години, измъчваше го повече от всичко останало, допринесло за оформянето му като човек. Когато си го задаваше, той бълскаше чело с пестници, сякаш искаше да унищожи онази част от своята същност, която отказваше да се подчини на волята му. Не беше в състояние да изхвърли от съзнанието си спомена за нея и именно тази ужасяваща безпомощност го беше тласнала към наркотиците. А после започна да вярва, че те увеличават силата му...

Разбира се, за жалкото състояние, в което се намираше, е виновен Никъльс Линеър и никой друг. Ако не беше той, нямаше да... те нямаше да...

Продължаваше жестоко да се бълска с пестници, зад спуснатите му клепачи проблеснаха светковици. Но дори те не бяха в състояние да изтрият от съзнанието му видението за една риба в нежни бледи цветове, която си играе във вълните на пролива. Господи, как виеше вятърът през онази нощ, как подмяташе снежинките и ги превръщаше в гъста дантелена завеса, спусната се ниско над високите вълни! Колко ниско се беше надвесило черното небе, погълнало в себе си и Кюшю, и Хоншу... Беше сам в подскачащата като тресчица лодка. Дали този вой засилваше тежкия плясък на вълните? Дали Хейке знаеха, че ще получат още един непокаял се грешник? Вероятно и те не са се покаяли — защо иначе ще се носят сред черната нощ като неспокойни ками?

Над пролива играеха призрачни светлини, съвсем както ги описваха в легендите. Устните му шепнеха безкрайни молитви — когато паметта му се изчерпваше, той ги започваше отначало. Повтаряше ги неуморно до мига, в който бордът на лодката опря в дървения кей на Шимоносеки и краката му стъпиха на твърда земя. Целият трепереше, беше мокър до кости, от морската вода и потта, въпреки снега и хапещия северен вятър.

И до днес чуваше този зловещ вой — сякаш демоните го призоваваха да се върне и довърши ужасите, които бе започнал. Те кръжаха в съзнанието му като черни хвърчила, спускащи се над окървавен труп.

Най-сетне задряма, натежал от вкуса на силните успокоителни, дъхът му стана равен, обляното му от обилна пот тяло бавно започна да се отпуска. Започна да сънува, но това не бяха нормални сънища, а по-скоро ечащите фанфари на отдавнашни кошмари.

Никълъс сънуваше края на земята. Висок, подобен на арка мост от камък и дърво — същият като този в Нихонбashi, се издигаше от близкия бряг. Той пое по него и скоро откри, че краищата му се губят в гъста мъгла. Обърна се и видя, че земята, от която беше тръгнал, също е изчезнала в мъгла. Беше учуден, но не и уплашен. Не помнеше името на тази земя, не знаеше и къде отива — сякаш влажната мъгла беше проникнала и в главата му.

Когато наближи средата на моста, долови някакъв звук, неясен и заглушен от мъглата. Продължи да крачи напред и скоро разбра — това беше хълцането на жена.

След още няколко крачки пред очите му бавно изплува черна сянка, която постепенно прие формите на млада жена. Беше висока и гъвкава, облечена в бяла копринена рокля. Стигнал на няколко метра от нея, Никълъс видя, че от роклята й капе вода, сякаш току-що е излязла от морето, над което по всяка вероятност се издигаше този мост.

Облегнала слабичкия си гръб на мокрия каменен парапет, тя жално плачеше, прикрила лицето си с две ръце. Воплите й бяха толкова сърцераздирателни, че Никълъс не издържа и се приближи.

— О, ти дойде! Най-сетне дойде! — Долетяха до ушите му нейните думи. — Вече бях изгубила всяка надежда!

— Моля за извинение — рече той и усети как гласът му вибрира в гърдите, огромни и празни като катедрала. — Не съм убеден, че ви познавам, госпожо, но вие явно сте на друго мнение. Не допускате ли никаква грешка?

Докато говореше, правеше опити да надникне в очите ѝ, но все още не можеше да каже дали я познава. Ръцете ѝ с дълги пръсти продължаваха да скриват лицето, дългата тъмна коса с вплетени в нея миниатюрни рачета и мидички пречеше да я види отстрани.

— Не, нямам грешка. Вие сте този, когото търся от години.

— Защо така безутешно плачете, госпожо? Какво ви се е случило?

— Постигна ме безчестна смърт, господине. Духът ми ще витае тук, докато някой не отмъсти за мен...

— Не виждам как мога да ви помогна, госпожо. Но ако ми позволите да зърна лицето ви...

— Не трябва да ме гледате — тъжно отвърна тя и сърцето му се сви.

— Значи бях прав и наистина не ви познавам.

Тя не отвърна.

— Свалете си ръцете — помоли я той. — Иначе не бих могъл да ви помогна.

Пръстите ѝ с нежелание се плъзнаха надолу и бавно се скриха в мъглата, а той зяпна от изумление.

На мястото на очите, носа и устните ѝ нямаше нищо — просто бяла и гладка кожа... като яйце.

— За бога, Никъльс, какво ти е?

Гърдите му тежко дишаха, сякаш току-що беше пробягал маратонска дистанция, лицето му беше обляно в пот.

Видя над себе си загриженото лице на Джъстин, дългата ѝ коса висеше от двете страни на главата ѝ.

— Какво има?

— Не зная, викаше насиън...

— Какво виках?

— Не зная, мили... Някакви неразбираеми думи, не бяха на английски... Нещо като... — веждата ѝ се сбръчка от напрежение: — ... като „минамара но тат...“

— Мигавари ни тацу?

— Да, това беше.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Каза го няколко пъти. Какво означава?

— Буквално, преведено, значи „да действаш като заместител“.

— Не разбирам.

— Според японската митология, човек може да жертва своя живот, за да спаси живота на някой друг. Този друг може да не бъде непременно човек, а например дърво, камък... всичко.

— Какво сънуваше?

— Не съм сигурен, че си спомням.

— Да не би някой да е жертввал своя живот, за да те спаси, Никъльс? — попита тя с обичайната си проницателност. — Имам предвид съня ти, разбира се...

Той я погледна, вдигна ръка и докосна бузата ѝ. Не нейната мека плът беше докосвал, не нейният глас беше звучал в главата му.

Беше в онази затоплена стая на съвършената смърт, до краката му се докосваха краищата на безупречно изгладеното майчино кимоно, на крачка от тях сълзеше чистата ѝ кръв, ярка като рубин.

— Трябва да си вървим, Никъльс — долетя до него гласът на Итами. — Ние сме външни хора, нямаме работа тук.

— Къде ще идеш? — запита той с натежал като олово глас.

— В Китай.

Очите му бавно се вдигнаха към бялото ѝ лице.

— При комунистите?

— Не — поклати глава тя. — Там има и други... Били са по тези земи далеч преди комунистите. Един от тях беше дядо ти, Со Пенг.

— Ще изоставиш Сайго?

Очите ѝ бяха ярки като на птица.

— Задавал ли си си някога въпроса защо имам само едно дете, Никъльс? Всъщност защо ли пък би трябало, да си го задаваш... — Върху устните ѝ се появи горчива усмивка и той потръпна. — Мога да

кажа само едно — такова беше желанието, ми, въпреки че Сацугай мислеше иначе. Изльгах го, разбира се. При това съвсем съзнателно. Изненадан ли си? — Потръпна като тръстика под напора на вятъра и добави: — Един като него ми стигаше! — Тъмните ѝ очи се превърнаха в тесни, проблясващи процепи: — Разбиращ ли ме? Надявам се да ме разбереш...

Очите ѝ се сведоха към окървавената катана.

— Няма да се изненадам, ако си изпълнен с омраза към мен... Виждам обаче, че не е така и не мога да ти кажа колко се радвам. Обичам те, Никъльс. Обичам те като свое дете и съм сигурна, че отдавна го знаеш... — Главата ѝ рязко се повдигна, сякаш си беше спомнила за нещо важно. — Дните изтичат като пясък между пръстите ми... Времето е малко, а аз имам да върша много неща!

Блед и замаян, той мълчаливо се взираше в нея. Потръпна от студ, макар в стаята да беше все така топло.

— Би ли ми казала какво общо има честта с всичко това?

— Ако на света е останала една-единствена капчица чест, тя се намира тук, в тази стая — тъжно отвърна Итами.

— Трябва да ми обясниш, трябва! — проплака той, после за миг му се стори, че вижда сълзи в ѿгълчетата на очите и, блестящи като малки перли.

— Подобни истории не се разказват лесно, Никъльс. Ти искаш да ти разкрия самата душа на Япония... По-скоро бих разпорила с нож и своя корем! — Клепачите ѝ здраво се стиснаха, сякаш искаше да прогони от съзнанието си неприятно видение. Гласът ѝ се снижи до шепот: — Поискай от мен нещо друго, каквото и да е то!

— Какво ще стане с теб... лельо?

Очите и потрепнаха и се разтвориха, по устните ѝ се появи усмивка.

— Ще прекося цял Китай и ще стигна до мястото, което Чонг ме закле да открия. Няма да се бавя там... — Ръката ѝ стисна дръжката на катаната, от гладкото стоманено острие се плъзна капчица кръв и меко тупна на пода.

Трябва да се срещна с Фукашиги, рече си Никъльс, загледан в лицето на Джъстин, неясно очертано в полумрака. Време е да се

изпълнят старите клетви. А тя трябва да замине някъде по-надалеч, трябва да бъде на сигурно място. Изкуството на нинджуцу се надига от вековното си ложе, непримиримите врагове се изправят един срещу друг на модерното бойно поле, извиквайки на помощ цялото си умение. Той знае, че за да постигне тази последна победа, ще се наложи да използва всички ужасни прийоми, колкото и да ги ненавижда.

Когато Сайго се събуди, изпита чувството, че над него се е спуснал воалът на смъртта. Никога не беше изпитвал страх от нея, вероятно защото не виждаше нищо ценно и в живота — един коварен божи дар, с който по всяко време бе готов да се раздели.

После си спомни, че все още не е убил Никълъс — значи е жив, значи всичко е било само сън.

О, да, отмъщението е нещо, за което още има какво да се каже. То е магическата помпа, която продължава да тласка кръв в сърцето му. Помисли за парите, скрити в различните му банкови сметки, за именията си, за четирите малки, но бързо разрастващи се електронни компании. Какво струва всичко това? Нищо — дори стоманеното връхче на майсторски отляната катана е по-ценено!

Парите са най-краткият път към властта, а властта има едно-единствено ценно качество — възможността за маневриране. Когато човек притежава възможност да маневрира в днешния атомен век, той може да изпълни всяка задача, която си е поставил.

А задачата на Сайго в този миг беше само една — да открие врага и да го лиши от живот.

Това ще стане довечера, мрачно помисли той, изтегнат съвсем гол върху рогозката си. През спуснатите капаци на прозореца се процеждаше бледосивата светлина на настъпващото утро, прокрадваше се по тавана като пътуващ проповедник в парцаливо расо, чиито краища се разяваха на вятъра.

Изпита задоволство от слабостта на американците. Страхливци като тях положително не могат да притежават силна воля. Как ли са спечелили войната, продължаваше да се чуди той. Ще изпита огромно удоволствие при вида на Рафаел Томкин в мига, в който го застига безмилостната смърт на стоманеното острие. Какъв глупак, Господи!

Да си въобразява, че така лесно ще направи сделка с него! След приемането на поръчка никакви сделки не са възможни!

Не, тази вечер той ще се срещне със смъртта, също като Никъльс.

Може би между двамата ще се получи някакво спречкане и смъртта ще ги споходи заедно, но това не беше негова грижа. Напротив — за него това би било добре дошло, тъй като знаеше, че значението на смъртта се крие не в акта на умирането, а в начина, по който се реализира то: Именно — начинът на смъртта се регистрира от историята, чрез него човек остава в паметта на живите, разбира се, заедно с това, което е извършил приживе.

За Сайго, както за всички японски бойци от незапомнени времена, съществуваха само два начина за достойна смърт: да загине в бой или да загине от собствената си ръка с необходимото спокойствие и при спазването на всички ритуали. Всяка друга смърт означаваше тежък — и непоносим срам, пренесен във вечността, ужасна карма, която ще тежи вечно след прераждането му, или още по-лошо — ще го отнесе завинаги в предверията на ада.

Тези мрачни размисления почти го накараха да съжалява, че уби онова китайче. Момчето беше наистина добро... Но нямаше друг избор, така е било и преди векове...

В един от дългите нощи мигове той усети как го заливат горещите вълни на омразата, даде си ясна сметка, че клокочещата й бездна почти погълна дългите години на старателна подготовка. Ето така загива душата, поддала се на емоции, мрачно помисли той и се изправи върху тясната черна рогозка. После си спомни за Юкио и прокле деня, в който тя се появи в живота му.

В този ранен утринен час всичко му изглеждаше кристално ясно. Довечера ще връхлети отгоре им като гръмотевична буря. Ще действа мълниеносно, ще ги спипа и двамата! Но докато сънят го държеше в мъртвешките си обятия, мозъкът му продължаваше да работи. Сега вече беше сигурен, че не всичко ще приключи със смъртта на Никъльс и Томкин. Спомни си за пролива и тялото му неволно потръпна. В съзнанието му нахлуха далечни гласове, пираща неистово при всяко вдишване, стенеха като есенен вятър при всяко издишване... Той затаи дъх и здраво стисна клепачи. Остана така дълго време и най-сетне почувства, че гласовете утихват.

После стана и се зае с утринния тоалет. Така е, призна пред себе си той. От опит знаеше, че понякога най-лекото наказание за врага е бързата, и безболезнена смърт.

Светът е огромна въртележка, за която всеки е привързан от своята карма. Колела в колелата, планове в плановете... С настъпването на нощта умът му ще бъде ясен и спокоен. А после, ако му е писано да срещне смъртта, той ще го стори с отворени обятия.

Денят беше прекрасен, ясен и все още прохладен. Далеч на запад се виждаха леки перести облачета. Един прекалено хубав ден, за да го прекарам у дома, помисли си Джъстин и хвърли саковете върху леглото си.

Докато заобикаляше къщата и изкарваше колата на алеята, плажовете на Дюн роуд ѝ се сториха безкрайно привлекателни.

Излезе на магистралата и се отправи на изток, без да има конкретни планове. Но когато пред очите ѝ се появи табелата, указваща изхода за Уотърмил, тя си спомни за един плаж в този район, за който много беше слушала. Казваше се Флаинг Пойнт.

Не се изненада, че се изгуби, но тук, далеч на юг, никой не можеше да се загуби за прекалено дълго време. Скоро се оказа на самия Флаинг Пойнт, слезе от колата и се насочи към пясъчната ивица.

Тялото ѝ продължаваше да тръпне от прилив на енергия, в това състояние едва ли можеше да легне на топлия пясък. Затова предпочете разходката. Брегът беше широк, изненадващо чист, покрит с бледожълт пясък. Вълните надигаха полупрозрачни изумрудени снаги миг преди да се стоварят върху ситния пясък и да се пръснат в сребърна дъга, по върховете им се появяваха бели пенести шапчици.

В ранния утринен час брегът беше почти пуст. Джъстин не вярваше, че дори и по обед ще се напълних хора като плажа на Джоунс Бийч, тъй като мястото беше доста отдалечно.

Беше тихо и спокойно, морето дишаше равномерно и дълбоко, над главата ѝ грачеха гларуси, литнали нависоко да посрещнат първите слънчеви лъчи.

Бреговата ивица се променяше толкова незабележимо, че тя дълго време не осъзнаваше това. После изведнъж ѝ се стори, че вече е била тук. Знаеше, че като изкачи малкото възвишение на няколко

крачки от нея, пред очите ѝ ще се разкрие тясно заливче, а след него отново ще започнат безкрайните възвищения на дюните. Наистина беше така. После, след като това се повтори още няколко пъти, тя най-сетне си зададе въпроса къде се намира...

Очите ѝ се изместиха към къщите вдясно от плажната ивица и се спряха върху познатите кулички. Стомахът ѝ се сви, изпита странното усещане, че се спуска надолу със страшно бърз асансьор. Как можеше да бъде толкова глупава? Флаинг Пойнт се намираше съвсем до Саутхампън и Джин лайн, а насреща ѝ проблясваше с цялото си великолепие семейната вила.

Изведнъж дървената портичка се отвори и една фигура пое към плажа по стъпалата от червено дърво.

Господи, та това е Гелда!

Първата ѝ мисъл беше да се обърне и да се отдалечи, но после се запита: но какво, по дяволите, прави тя тук?

Гелда спря на пясъка, извърна се към нея и свали черните си очила.

Видя ме, изпадна в паника Джъстин. Вече не мога да си тръгна!

Гелда се насочи към нея по пустия бряг. Спря на разстояние, което обикновено предпочитат участниците в дуел.

— Джъстин!

— Е...

— Каква изненада! — Очите ѝ опустяха, сякаш някой беше затръщнал зад гърба ѝ желязна врата. Разговаряха вдървено, като непознати, попаднали въпреки желанието си на нежелано увеселение.

— Сама ли си тук или... Вятърът рошеше косите им.

— Не, чакам един човек.

— Аз също.

— Аха...

Не искаше да си признае, че е изненадана от промяната у Гелда. Беше много красива, движеше се с непринудена грация, зад всичко това прозираше самоувереността... Всъщност тя винаги имаше самоувереност и за двете... Тя беше тази, която постоянно ухажвала момчетата, нея канеха по купони и мачове. Освен това караше кънки така, че обожателите ѝ се трупаха край пързалката и я гледаха с ококорени очи, забравили напълно за доста пълничкото ѝ тяло.

Джъстин винаги беше твърде малка за това или онова, твърде мършава за вкуса на момчетиите, твърде тромава за какъвто и да било спорт. В резултат се затвори в себе си, завистя към сестра й я разкъсваше отвътре като кръвожаден канибал.

— Татко тук ли е?

— Не, той е в града — поклати глава Гелда, поколеба се, после добави: — Има някакви неприятности...

— Нищо ново не ми казваш.

— Така е, но просто си помислих, че може би ще проявиш малко загриженост... За мама винаги я проявяваше...

Ето го, издига се помежду им като кървяща рана.

— Нищо не можех да направя по отношение на това, което изпитваше мама — отвърна Джъстин. Усети как я обзема ярост, вече и през ум не ѝ минаваше да каже на сестра си за Никъльс.

Стояха една срещу друга и мълчаливо се гледаха. Макар и обзета от ярост, Джъстин не беше в състояние да каже дори една думичка. Господи, пак сме деца, отчаяно си помисли тя. Съберем ли се заедно, забравяме, че вече сме големи и веднага мислим как да се нарамим!

Гелда присви очи под ярките лъчи на слънцето и попита:

— Искаш ли да влезем за малко?

— Не, аз...

— Хайде стига, Джъстин! Не мога да си представя, че си станала толкова непреклонна!

— Значи и ти го почувства.

— Да. През нощта, или сутринта... Не зная точно кога.

— Важното е, че си тук.

Няма къде другаде да ида — отвърна Никъльс.

Фукашиги едваоловимо се усмихна.

Днес нямаше тренировки и салонът изглеждаше огромен с пустотата си. Това му напомни за последната среща с Канзацу в риуто край Токио. С тъга си помисли, че оттогава насам животът му прилича на едно безкрайно люшкане по вълните, дните и нощите се сливат в сива безкрайност, приспивна и неумолима в своето безличие.

Какво постигна в Америка? Какво би направил през същия отрязък от време, ако беше останал в Япония? Не беше малък този

отрязък, съвсем не беше малък... Ами ако никога не беше започнал да се занимава с буджуцу? Какво щеше да стане с него? Може би висш правителствен чиновник с голяма заплата и безупречно подредена градинка. Две седмици в годината щеше да прекарва в Киото или на някой плаж, дори и в Хонконг, при условие, че това не бъде в разгара на туристическия сезон, разбира се. Щеше да има семейство и вярна съпруга, щеше да се радва на децата си.

Едва сега си даде сметка, че пустотата е забележима едва след като вече я няма. Джъстин, Джъстин, Джъстин! Тя е наградата за това, че най-сетне успя да обърне гръб на миналото. Страшно много му се искаше да види отново гробовете на родителите си, да коленичи пред каменните плочи, да запали ароматичните пръчици и да отправи молитва за успокоение на душите им.

— Донесе ли ги? — попита Фукашиги.

— Да. Знаех, че все някой ден трябва да го сторя, макар че не зная защо...

— Ела.

Фукашиги стана и го поведе през пустия салон, насечен от бледите лъчи на слънцето, проникващи през парцаливите краища на тънко лятно облаче.

На прага на коридора, който водеше към задните помещения, двамата свалиха обувките си и старецът го поведе към най-отдалеченото от тях. Бутна подвижната преграда и седна на пода, отрупан с татами. После кръстоса крака и грациозно насочи ръка надолу:

— Сложи ги тук, между нас, моля.

Никълъс оставил пакетчето върху рогозката и го разтвори. Вътре беше кутията с дракона и тигъра, която родителите му бяха получили като подарък от Со Пенг.

— Отвори я — рече Фукашиги и в гласа му се появи някаква тържественост.

Никълъс се подчини, вдигна тежкото капаче и отдолу лъснаха деветте едри изумруда.

При вида на редките минерали, които все едно излъчваха собствена светлина в малкото помещение, Фукашиги сякаш не можеше да си поеме дъх.

— Никога не съм допускал, че очите ми ще видят подобна гледка! — тихо въздъхна той... — Всичките са тук, всичките девет камъка...

После вдигна глава. Квадратната стая беше безупречно чиста, просторна, хармонична и успокояваща.

— Времето променя много неща. Когато преди много години дойде при мен, мисля, че беше в Киото, единствено писмото от моя приятел Канзацу ме възпря да не те изгоня. О, да, истина е, макар че ти тогава не го знаеше... А за да бъда напълно откровен, ще ти призная, че дори и след като прочетох писмото останах с чувството, че може би ще направя голяма грешка... В крайна сметка „Ака и Нинджуцу“ не е нещо, което може да се придобие — то винаги е било вродено призвание, поне така ни е учила историята... Призвание толкова сериозно и тайнствено, колкото е призованието да се служи на Амида Буда. Човек или се ражда с него, или изобщо не го притежава...

Ще ти кажа, че имах сериозни резерви по отношение на твоето изучаване на „Ака и Нинджуцу“, въпреки писмото на Канзацу. Той не е нинджа, следователно не може да знае... Така си мислех тогава. Но увереността ми се беше пропукала по някакъв начин — доказателство за това беше твоето пристигане, с този вид на чужденец... Единственото, в което бях сигурен, беше, че Канзацу не си е изгубил ума.

Вече зная, че щях да направя грешка, ако те бях отпратил.

Пръстите му погалиха лакираната кутия, върху устните му заигра усмивка:

— Както виждаш, не съм бил толкова мъдър, какъвто съм изглеждал в очите на много хора тогава...

— Не по-малко го твърдят и днес...

— И какво от това? — леко наклони глава, старецът. — Виждаш, че това не отговаря на истината. Ти стана, първият възпитаник със смесена кръв на риуто Теншин Шоден Катори единствено благодарение проницателността на Канзацу. Пръв и последен възпитаник на тази изключителна школа, особена чест, която ти беше отدادена благодарение на едно мое нестандартно решение. Но аз не съжалявам за това, тъй като не съм имал по-добър ученик от теб за всичките години, в които ръководех тази школа.

Сега беше ред на Никълъс да склони глава.

— Но ти дойде при нас със съвсем определена цел, нали? И сега дойде време да покажеш на какво си способен...

— Съжалявам, сенсей, но нещата започнаха да се развиват преди известно време — отвърна Никълъс, после му разказа за дългата поредица от убийства.

Когато свърши, Фукашиги остана неподвижен. В стаята се възцари тежко мълчание. Вдигна глава и хладният му поглед пробяга по лицето на Никълъс.

— При постъпването си ти пое определени задължения, към тях, заедно с напредъка в обучението, се прибавяха нови... Трябва да си разбрал за какво става въпрос още в мига, в който си научил за шакените... Но не си предприел нищо и вероятно по тази причина много, хора са мъртви, между тях и трима твои приятели. — Студените му очи светеха като сигнални буйове в мъгливо море. — И ти ли си, мъртъв, Никълъс?

Никълъс гледаше обратната страна на дланите си, дълбоко засегнат от думите на стареца.

— Може би никога не трябваше да идвам на Запад — прошепна, той. — Сега си мисля, че просто съм се опитвал да избягам от кармата си...

— Едва ли. Защото знаеш, че тя ще е с теб, където и да отидеш.

— Звучи като проклятие.

— Така е, ако човек реши, да разглежда живота си в подобна светлина... Но аз съм изненадан, че разсъждаваш по този абсурден начин, присъщ единствено на европейците.

— Може би Америка ме е променила, също като Винсънт.

— Разбира се, само ти можеш да прецениш това...

— Вече не съм сигурен.

— Подозирам, че това е така само защото не си разбрал нещата докрай.

— Обвързан съм със Сайго по един наистина необясним начин... с Юкио също, но...

— Примирението с кармата не трябва да се смесва с фатализма. Всички ние до голяма степен сами градим съдбата си. Но едновременно с това трябва да се научим да се прекланяме пред неизбежното — това е единствено вярното значение на примирението

и само чрез него можем да постигнем онази душевна хармония, без която не си струва да живеем.

— Всичко това ми е ясно — въздъхна Никълъс. — Убягват ми специфичните подробности...

Фукашиги сведе глава, бръкна под робата си и измъкна лист пожълтяла от старост и внимателно сгъната оризова хартия.

— Това е писмото на Канзацу — протегна му го той. — Съвсем точно спазвам инструкциите му и ти го давам.

Колата беше обикновен черен форд.

Док Диърфорт напразно се опитваше да види человека зад волана, но късното сутрешно слънце блестеше прекалено силно в очите му.

Наблюдаваше я достатъчно дълго и вече беше сигурен, че преследва червената открита кола на Джъстин. Не беше забравил предупреждението на Никълъс, но въпреки това решително завъртя своя волан и ги последва.

Рано сутринта го бяха повикали на визитация в западния край на Дюн роуд, след приключването й реши да прекоси градчето и да види какво е положението при Джъстин. Още отдалеч видя, че тя излиза, качва се в червената си кола и поема на изток, веднага след това забеляза и черния форд. Придържаше се на почетно разстояние от двете коли, които не след дълго стигнаха до Флаинг Пойнт. Видя как високата фигура на Джъстин поема по пясъчната ивица и нервно зачака. За негова изненада никой не слезе от черния форд. След една безкрайно дълга пауза, през която той нервно се потеше, втората кола бавно потегли по крайбрежния път.

Док Диърфорт нервно включи на скорост и я последва. Когато изскочи иззад последния завой, с облекчение видя, че фордът е спрял на няколко метра от знака, означаващ началото на Джин лайн.

Радваше се, че не го е изгубил. Почти нямаше движение и му се налагаше да чака на по-голямо разстояние, отколкото му се искаше. После фордът отново потегли и бързо се загуби по виещия се сред дюните път.

Вече знаеше къде отиват — веднага позна голямата вила на Рафаел Томкин.

Изскочи от колата и подметките му заскърцаха по чакъла. Спусна надолу допълнителните черни стъкла на очилата си и едва сега получи възможност да различи вътрешността на черната кола. Нямаше никого.

Всичко наоколо беше замръзнало. В клоните на близкия бор помръдна кос, но и той мълчеше. Тътенът на прибоя беше изчезнал и липсата на този звук се превърна в блестящо бял шум — сякаш някой хвърляше камъни направо в мозъка му.

Тръгна по посока на форда. Дрехите му прошумоляваха неестествено високо, никакъв ветрец не поклащаше върховете на дърветата, горещината беше непоносима.

Черната кола беше вече съвсем близо, стърчеше като някакъв странен замък в пустинята. Кой преследва Джъстин? Защо? Грижи се за нея, беше му казал Никълъс. Док Диърфорд изведнъж осъзна, че мисли за тях като за собствените си деца. Старчески глупости, смъмри се той. Просто ми е домъчняло за моите момичета.

Ризата му беше вече съвсем мокра и лепнеше по тялото му като чужда кожа. Така беше и преди години в джунглата, помисли си той. Изведнъж рязко спря, усещайки как му се завива свят. Проклетата малария още напомня за себе си, въздъхна вътрешно той и се опря на грапавата кора на близкото дърво. При мен открай време се появява през лятото и изчезва с настъпването на есента.

Прокара ръка по горещата ламарина на форда, наведе се и надзърна вътре. Нищо.

Все още приведен леко напред — един стар оплешивящ мъж, който се поти в лятната жега — изведнъж забеляза дългата сянка, която легна върху противоположната страна на колата.

В продължение на един безкраен миг Док Диърфорд я гледаше, без да помръдне. Напомняше му за появата на Черния ангел в една отдавна забравена балетна постановка. Седнали от двете му страни в театралния салон, двете му дъщери — тогава още съвсем малки момиченца — уплашено изпихаха. Сънцето изчезна зад черните криле и изведнъж му стана студено.

Започна да се обръща и в същия миг ушите муоловиха тихото изсвирване, нещо се мярна в периферията на погледа му, ръката му инстинктивно се вдигна пред лицето.

Но нападението беше насочено ниско долу — около глезните му се увиха метални брънки и болезнено се впиха в кожата му. Той изгуби

равновесие, падна и се замята като риба на кукичка.

Очите му се сведоха надолу и я видя — дълга желязна верига с тежест на края, която неумолимо го теглеше към гъстата тополова горичка, отвъд която се ширеше безкрайна царевична нива.

Той се извъртя с тежко пъшкане, опитвайки се да седне. В същия миг до гърлото му опря стоманено острие.

Вдигна глава. На фона на лазурното небе, необичайно ярко и чисто, видя лице, или по-скоро част от лице, което го накара да потръпне. В дробовете му не остана дори капчица въздух.

Гледаше като омагьосан мъртвите като камъни очи. Очи на луд. Безкрайно различни от онези, които беше виждал през войната, но все пак същите. Нинджата! Съзнанието на Док Диърфорт се изпълни от тази единствена думичка, в него не остана място за нищо друго на този свят. Животът му се сви до размерите на грахово зърно, дребен и незначителен, после изчезна напълно.

Бръмчаха мухи, потракваха цикади. Изведенъж отново се озова във Филипините, окован върху масата в онази палатка. До слуха му отново долетя мекият мъдър глас:

— Защо ме следиш?

— А ти защо следиш момичето?

Беше абсолютно сигурен, че нищо не се промени в израза на немигащите очи. Ръката на нинджата дръпна веригата с неуловимо движение, наточените като зъби на трион метални брънки пробиха кожата, пронизаха тъканта под нея и захапаха костта.

Главата на Док Диърфорт отскочи назад, въздухът изсвистя през полуразтворените му устни, лицето му пребледня.

— Защо ме следиш?

Думите го засипваха с ритмична последователност, като калугерска молитва на свечеряване... Как я наричаха? А, да — вечерня...

— Защо ме следиш?

Времето престана да съществува, болката го заливаше и отпускаше с ритъма на морски прибой... Ето, сега идва по-бързо, сега се забавя... Не можеше да прецени кога ще го накара да стиска зъби, кога тялото му ще се замята и ще накваси земята със ситни капчици пот, кога бедрата му ще се разтреперят, а мускулите му ще се разтопят и ще се превърнат в незначителна локвичка...

В един момент, който Док Диърфорт не можеше да определи с точност, той изведнъж разбра, че този негов мъчител е някак по-различен. По-жесток и по-равнодушен, обладан от огромна първична сила, която изпепеляваше душата на жертвата. Сякаш самият дявол се беше появил да отнеме живота му.

Док Диърфорт не се съмняваше, че е ударил последният му час. Този път нямаше да има чудотворно избавление, а и той беше твърде стар и немощен за геройски напъни. Но всяко човешко същество притежава един последен запас от сила, който може да бъде изразходван само по собствено желание, доброволно, дори пред очите на смъртта. Този последен запас не е подвластен нито на времето, нито на мъченията.

Коляното на нинджата потъна в гърдите на Док Диърфорт, които бурно се повдигаха и отпускаха. Леко и сякаш с никаква почтителност той хвана дясната ръка на доктора, стисна палеца му с върховете на пръстите си и го пречупи. Изчака точно колкото трябва — да отмине първоначалният шок и болката да запулсира в мозъка на жертвата, после пречупи показалеца. Продължи по същия начин и с останалите пръсти, методично и неумолимо.

Док Диърфорт пъшкаше и се гърчеше от болка, устните му шепнеха имената на дъщерите и отдавна починалата му съпруга. Постскоро усети, отколкото видя как нинджата се надвесва ниско над лицето му, за да долови тихо прошепнатите думи. После чу ругатнята му, последвана от остро изпукване. Болката от прекършената му китка го заля като гореща вълна.

Някой трябва да повика децата, трябва, крещеше замаяното му съзнание. После болката го обви в плътното си наметало. Потрепващи в агония, нервите му най-сетне се изключиха и той припадна.

Висок детски вик реши съдбата на Док Диърфорт. Той се разнесе съвсем наблизо и Сайго стигна до заключението, че няма смисъл да продължава тази игра. Хвана обратния край на веригата, известна с името „киотецу шоге“, и преряза гърлото на Док Диърфорт с острата като бърснач ръкохватка.

Никълъс потъна в писмото на стария си учител.

Баща ти прояви подозрение към Сацугай още от самото начало. Веднага след първата им среща полковникът проумял, че зад огромната власт на този човек в Дзайбацу се крие тайна и могъща организация. Подозирал, при това съвсем основателно, че Сацугай е тясно свързан с Гениоша. Именно съзаклятниците от Гениоша са отговорни за посяването на онези семена, които впоследствие доведоха до фаталното решение да се нанесе превантивен удар срещу Пърл Харбър.

Баща ти искаше да нанесе удар срещу Гениоша и именно по тази причина се застъпи за Сацугай пред военния трибунал. Смяташе, че чрез него ще се добере до ръководството на тази организация.

Планът му не беше лош, но Сацугай успя да го разкрие. И изведенъж се оказа в положението да бъде вечен дължник на полковника — человека, решен да го унищожи. Подобно положение човек като Сацугай не можеше да търпи, той беше от старата школа и притежаваше изключително силно чувство за чест. Едновременно с това съзнаваше, че не може по никакъв начин да влияе върху полковника, нито пък пряко да го заплашва.

Така стигна до решението да превърне Сайго, собствения си син, в пратеник на смъртта. Записа го в най-страшното от всички риу по нинджуцу — Кужи кири, със седалище в Кумамото.

С течение на годините полковникът опозна добре характера на своя противник. Даде си сметка, че е предприел рисковани действия и е загубил. Сацугай се оказа извън действието на всякакви закони и заслугата за това беше изцяло негова, на полковника.

Макар и англичанин по рождение, твоят баща мислеше и действаше като истински японец. Затова излезе от създалата се ситуация по типично японски начин — уби Сацугай със собствените си ръце.

Никълъс зашеметено отмести очи от писмото. Ето я причината за смъртта на майка му! Чонг е стигнала до решението за сепуку, тъй като не е могла да понесе срама, легнал върху цялото семейство!

— Продължавай да четеш — тихо се обади Фукашиги. — Трябва да научиш още много неща.

Баща ти беше истински войн, Никълъс. По тази причина изобщо не го подозираха. Но когато Сайго се завърна у дома, нещата се промениха. Усвоил основните елементи на „Канаку на нинджуцу“, той разкри истината без всякакви затруднения. Но тя остана скрита дълбоко в душата му и макар че подклаждаше огъня на омразата му, външно той си остана просто един смазан от мъка любещ син. Но плановете за отмъщение вече започнаха да се оформят в главата му.

Не мога да кажа точно кога го е сторил, но несъмнено е издебнал някой от моментите, в които Итами е идвала при майка ти, а ти не си бил у дома. Сега това няма особено значение.

Вече сигурно си разbral какви смайващи умения на „йоген“ — химици, притежават кужи кири, колко много начини за убийство владеят, без дори да се доближават до своята жертва.

Страхувам се, че точно това се е случило на баща ти
— Сайго го е убил с бавнодействаща отрова.

Очите на Никълъс се насълзиха и последните редове на писмото станаха неясни и размазани. Пръстите му стискаха здраво тънката оризова хартия, започнаха видимо да треперят.

Тук трябва да ти поднеса своите искрени извинения. Макар да не съм нинджа, аз се чувствам отговорен, поне частично, за смъртта на баща ти. С него бяхме много близки приятели и дори сега, след като ме е напуснала

скръбта, аз съм сигурен, че би трявало да предвидя хода на събитията.

После ти се превърна в символ на моето изкупление. Фактът, че четеш тези редове, надявам се в присъствието на моя скъп приятел Фукашиги, е ясно доказателство за това.

Може би си се изненадал, че дългият ти престой и обучение в риуто Теншин Шоден Катори са били платени предварително. Силно вярвам, че ще разбереш защо съм го сторил, преди да се отправя в селенията на Амида Буда, още по-силно вярвам, че ще простиш пропуските на един стар човек.

Изписаните с четчица йероглифи, означаващи името на Канзацу, се скриха в потока от сълзи. Никъльс плачеше за полковника, който се беше опитал да му съобщи всичко по свой начин, плачеше за Чонг, скъпата си достойна майчица. Имаше, чувството, че годините, се смъкват от гърба му като пожълтели есенни листа... Плачеше и за своите приятели, които беше обичал и бяха го обичали, вече ще има достатъчно време да мисли и за тях.

Застинал до него като неподвижен слънчев лъч, Фукашиги беше потънал в размисъл. Мислеше си за жестокостите на съдбата, променящи така рязко сърцата на младите.

— Дойде тук, за да „поизсъхнеш“, а?
— Въпросът ти е доста директен...
— Извинявай.
— Няма нищо, предполагам, че съм го заслужила. Но отговорът е „Не“, вече приключи с „изсъхването“.

Седяха в просторния овален хол, наполовина остьклен, с великолепен изглед към морския бряг. Небето над главите им сияеше като обработен брилянт, най-големия на света — мислеше си някога Джъстин. Мудното предобедно слънце все още не беше прекосило сияйната му повърхност и двете се обливаха от изключително приятна индиректна светлина, която щеше да се появи отново едва привечер.

Диванът, върху който седяха, представляваше пълна окръжност с два симетрично разположени отвора. Приличаше на сферичната китайска главобълсканица, която някога й подариха и която Джъстин така и не успя да разгадае докрай. Седяха една срещу друга с изправени гърбове и пълни с напрежение очи — като две котки, попаднали на непозната територия.

На младите масички пред тях стояха недокоснати високите чаши с ледени напитки. И двете имаха чувството, че която отпие първа, ще признае някак си своето поражение.

— Колко ще останеш?

Не това искаше да каже, разбира се. „Радвам се, Гелда“ бяха думите, които се спряха на върха на езика ѝ. Едва ли някой на този свят иска сестра му да е пияница. Но винаги, когато ѝ се приискваше да каже нещо хубаво на Гелда, езикът ѝ сякаш залепваше за небцето. *Май наистина нямам какво да ѝ дам*, учуди се вътрешно тя. Нищо, ама абсолютно нищо! Усети как я облива вълна от срам, отново се превърна в малкото момиченце, чувстващо върху кожата си хълзгавите от сапуна ръце на мама.

Когато вече не беше това малко момиченце, тя изчакваше всички да излязат и едва тогава влизаше във ваната. Най-голямо удоволствие изпитваше, когато, мокра и затоплена, се изтягаше върху същия този диван, сгушена в огромната снежнобяла хавлия, а дългата ѝ коса беше скрита в също така бяла, но далеч по-малка кърпа. Представяше си, вероятно поради безразборната страсть към четенето, че се намира в някакъв древен град на Византия, времето спираше, нищо не можеше да наруши блажения покой на душата ѝ. В просъници долавяще тиктакането на големия стенен часовник над камината, то неусетно се превръщаше в блестящи капчици мед, които падаха върху изплезения ѝ език сякаш направо от сияйното небе.

Така се забавляваше, докато Гелда ходеше на срещи с момчета.

Стреснато установи, че не е чула отговора на сестра си, но веднага след това разбра, че той няма никакво значение, просто защото въпросът ѝ остана незададен.

— Можеш да останеш тук, докогато пожелаеш — каза Гелда.

— Не, не, след малко си тръгвам — рече Джъстин, но не направи никакво движение. Гелда изчака малко, после се надигна и се мушна в близкия до нея процеп на овалния диван.

— Ще ме извиниш за момент — рече тя, после постави ръцете си на високата облегалка и подхвърли: — Ти от край време си харесваш тази стая, нали?

— Да — изненадано вдигна глава Джъстин.

— Винаги съм знаела, че с удоволствие би спала тук, ако мама ти разрешеше...

— Да, наистина е така.

— Е, добре... — проточи Гелда и сведе очи към пръстите си върху меката тъкан. После хвърли поглед към Джъстин, която се беше изтегнала назад върху, удобните възглавници. — Ще ми кажеш движдане, преди да си тръгнеш, нали?

— Разбира се.

В следващия миг остана съвсем сама в цялата огромна къща. Сякаш отново се превърна в малкото момиченце, което следи придвижването на слънчевите зайчета по стената и се пита как ли би се чувствало като важна дама от далечното минало, когато не е имало нито коли и телефони, нито дори електричество. От малка обожаваше светлината на свещите и газените лампи — те я караха да си представя, че се намира на китобоен кораб далеч в морето и с неизтощима енергия и решителност преследва огромните бозайници. Дейност, която едва ли някога щеше да опознае по простата причина, че се беше родила жена...

Така я завари Сайго — самотна и потънала в спомени за детските мечти. Така и не усети, че изпада в несвяст, не усети и нищо от това, което й се случи в това състояние. Сякаш беше задрямала.

Обработваше я в продължение на около четвърт час, наострил слух дори и за най-малкия шум, който би известил приближаването на нечакан посетител. Не биваше да бъде прекъсван, тъй като прекъсването означаваше да я измъкне навън — нещо, което не му се искаше да прави. Тук тя беше отпусната, чувствуващо се на сигурно място и това улесняваше неговите, намерения.

През цялото време очите на Джъстин бяха отворени и човек би казал, че вижда всичко. Въщност виждаше единствено контурите на лицето му, неясни и разкривени като земна пукнатина след земетресение, бавно и постепенно това лице ѝ ставаше някак познато и близко, превръщащо се в нещо далеч по-важно от обикновено човешко лице...

Започна да изпитва чувството, че то е земята, която тъпче, храната, която дъвче, водата, която жадно поглъща, въздухът, койтодиша... То стана нейната единствена вселена.

А после чу гласа му. Това нещо... това същество, вселило се в нея, далеч по-ярко и огромно от диаманта в небето, започна да й говори... Сравнена с обикновената хипноза, манипуляцията на Сайго приличаше на атомна бомба, сравнена с лък и колчан стрели. При нея не съществуваше високата стена, издигната от волята на индивида, стената, която би му попречила да върши в състояние на хипноза това, което не би вършил и при нормални обстоятелства. Тук всичко беше различно, всичко беше възможно. Той е нинджа, той обладава силата на кужи кири, притежава и мощта на кобудера — онази страховита психологическа способност, за която дори неговият всесилен сенсей в изкуството на нинджуцу не смееше да мисли, без да го побият тръпки на ужас.

А това беше магия.

Търпеливо изчака Никъльс да остави настрана листовете тънка оризова хартия, тук-там окапани със сълзи. Дългият задушен следобед отминаваше, слънцето се скри зад кулите от стомана и стъкло, градът бавно започна да се охлажда. Но всичко това беше навън, отвъд прозорците. Вътре Западът нямаше власт, вътре ходът на времето се определяше от вечността на Изтока, вечност, която беше погълнала и двамата.

— Канзацу знаеше, че е по-мъдро да изчака със своите разкрития, Никъльс. Ако беше избързал, ти положително щеше да се втурнеш по следите на Сайго, без да си напълно готов. А това би означавало само едно — да те ликвидира с такава лекота, с каквато е можел да го стори през оная нощ в Кумамото.

— А сега? — попита той със задавен от вълнение глас.

— И сега може да те унищожи, Никъльс. Страхувам се, че е отишъл по-далеч дори от изкуството кужи кири. Правил е опити да открие такъв сенсей, какъвто не допускат дори в школа „Канаку на нинджуцу“, каквато е тази в Кумамото. Става въпрос за мистични умения, възникнали преди векове в монголските степи, които се ширят

в най-източните части на Китай и за които днес знаят единици. Той вече е пропит от тази магия, Никълъс, напълно е погълнат от нея!

— В нашите техники на нинджуцу също има много магически елементи.

— Но те все пак са до голяма степен въображаеми и илюзорни, Никълъс... И нямат нищо общо с това, за което ти говоря.

Никълъс съзна, че не бива да спори за подобни неща с Фукашиги и трябва безпрекословно да му се довери. По време на скромния обяд, пригответ от стария сенсей, той остана безмълвен. А после, след спускането на нощта, Фукашиги се зае с ритуала, който щеше да продължи до изгрев-слънце.

Пръстите му леко докоснаха капака на кутията, устните му се разтвориха и той почти беззвучно прошепна:

— Това е кокоро... — Подобно на повечето японски думи, и тази означаваше много неща: сърце, дух, кураж, решителност, вълнение, скрита двусмисленост и още много други... Най-общо можеше да се каже, че отговаря на израза „сърцевина на нещата“. — И то е истинска магия. Майка ти е знаела това. Съмнявала се е дали баща ти го знае, но за теб е била сигурна... Защото е било предназначено за теб... — Младежките му очи искряха, пълни с живот, а дори и с нещо повече от живот: — Девет е ключовото число, Никълъс. Тук има девет изумруда, всеки от тях е предназначен да прочупи по една от деветте ръце на кужки кири...

Сайго се събуди точно един час преди разсъмване и безшумно се изправи от рогозката. През този последен ден имаше много работа, часовете му сякаш изтичаха като пясък въпреки прецизното планиране. За пръв път от седмица насам беше спал дълбоко и непробудно, без никакви кошмари.

На улицата беше преди изгрев-слънце. Насочи се дълбоко в сърцето на Гринич Вилидж, откри огромния склад-магазин за употребявани дрехи и обмундировка от армията и флота, откъдето купи тъмна на цвят специално усилена раница. Хвана с две ръце презрамките ѝ и ги опъна, после си тръгна, доволен от покупката.

Прекоси пеш квартала — на този етап предпочиташе да използва само градския транспорт — и хълтна в близката спирка на метрото.

Изскочи на повърхността на Четиридесет и седма улица и се насочи пеш към Бродуей. Там откри магазина за театрален реквизит.

Третото му отбиване беше в „Брукс Брадърс“, откъдето излезе в лек бежов костюм. Сакото му стоеше чудесно, но панталонът изискваше малко скъсяване. За тази цел се отби при един шивач, откъдето си купи и шапка с плоско дъно, която му стоеше смешно през деня, но през нощта щеше да му свърши добра работа.

Последната покупка осъществи в китайския квартал — един лек и здрав бамбуков бастун. После се прибра да остави пакетите и отново излезе — този път, за да открие някой, който да прилича на него. Откакто беше пристигнал в Ню Йорк, това беше основната му грижа — да намери човек с неговата височина, тегло и походка. Лицето нямаше значение, особено след като изпълни задачата...

В продължение на половин час Кроукър проведе два телефонни разговора с участъка и това се оказа мъдър ход. При първия съобщението вероятно още не беше пристигнало или пък го бяха объркали. Но при втория му го предадоха дословно:

— Обади се Мати, но не остави никакъв...

— Няма проблеми, аз имам номера.

Обкръжен от оживения трафик, той започна да се оглежда за кабина. Скоро видя една, спря до нея и мушна пригответената предварително монета в процепа на автомата. Този разговор не искаше да провежда от полицейска линия.

— Няма го — рече в слушалката Мати Устата със силен италиански акцент.

— Обажда се Кроукър.

— О, здрави.

— Казвай направо! Намери ли го?

— Да, ама струва куп...

— Вече сме се разбрали за цената, Мати!

— Да, лейтенанте... ама този пазар е страшно променлив...

— Колко още искаш да измъкнеш?

— Цената ти вече е остатяла...

— Слушай какво...

— Откак говорихме за последен път, нещата се промениха, това е положението! И да ревеш, и да не ревеш — все тая... Стоката все още е у мен...

— А у мен пък нараства желанието да те замъкна в центъра и да ти смъкна гащите! Как ще го приемеш?

— Аз ли, лейтенанте? — учудено попита Мати. — Е, ще те излъжа, ако ти кажа, че няма да ми пука... Ама мисля, че на тебе повече ще ти пука, щото затвориш ли ми устата, край с тая работа! Няма кой друг да ти пошушне за нея!

Кроукър усети как стомахът му се свива, сърцето му рязко ускори ритъма си.

— Какво се е случило? — тихо попита той.

— Нещо, което е много важно за теб...

— Хайде, изплюй го!

— Когато разговаряхме предишния път, стоката беше студена...

— А сега?

— Сега е гореща като задника на Луцифер! Костваше ми доста душене насам-натам... Още някой се интересува от въпросната дама... Стоката изведнъж стана гореща и влезе в куп списъци за покупка... Загряваш ли?

— Всичко ли докопа? Име, номер, адрес?

— Лейтенанте, кажа ли, че имам стока, значи наистина я имам!

Няма да те пратя за зелен хайвер като онези по крайбрежието...

— Тогава дай я!

— Само след като се споразумеем за новата цена! — отсече Мати.

— Хайде, казвай...

— Тройно!

— Тройно ли?! Ти май си отка...

— Става въпрос за животеца ми, лейтенант — рече Мати с дълбоко убеждение в гласа. — Ако някой ме надуши...

— Кой ще е този някой? Кой се интересува за мадамата?

— Точно сега не мога да кажа...

— Може би ще успееш да разбереш, Мати — въздъхна Кроукър.

— Може би — съгласи се Мати. — Какво ще кажеш за цената, устройва ли те?

— Устройва ме.

— Окей, ето ти диамантчето... — Името, което чу Кроукър, беше Алекс Логън. Към него беше добавен адрес и телефонен номер в Кий Уест, Флорида.

— За другото трябва да действаш светкавично — напомни Кроукър. — Всеки момент мога да потегля на юг, разбиращ, нали?

— Толкова ли е спешно? — промърмори Мати.

— Вече забравих кога съм ползвал отпуск за последен път...

— Добре, лейтенанте, ще стане... Нали не се сърдиш? Бизнесът си е бизнес, нищо не може да се направи...

— Не се сърдя. Благодаря ти за вата на доверие... Имам чувството, че може да ми потрябва.

В гласа отсреща се появи видимо оживление:

— Хей, я кажи... дебела ли е работата?

— Какво те интересува?

— Нали и аз съм вътре, как какво! До гуша съм вътре! Искам да зная само едно — дали съм вътре в куп фъшкии, или...

— Още не знам. Ще го преценят съдебните заседатели... Може да се окаже, че действително си в такава купчина, каквато имаш предвид...

— Ами тогава да се покривам, а?

— Твой проблем. На мен идеята не ми звучи чак толкова лошо...

— Я бъди малко по-конкретен, лейтенанте!

— Не искам да ми пресъхват кладенците... В това отношение си падам малко нещо тексасец...

Смехът на Мати Устата прозвуча като драскане с пирон върху ръждива ламарина:

— Ха-ха... Всичко, което съм днес, го дължа на тебе, мой човек!

— Затова го пази, Мати, пази го!

Скочи в колата и се отправи към управлението. Тази сутрин онова шкембе Финиган никак няма да се зарадва на срещата им!

Да върви по дяволите! Кроукър скочи с цялата си тежест на спирачката, удари с длан клаксона, после отново натисна газта. Дано получи удар, като го види как мъкне Алекс Логън чак от Флорида!

Само да я накара да проговори! Страхът е най-страшното оръжие, измислено от човека. Ако не греши в основните пунктове, може да бъде сигурен, че малката му кавга с Томкин е постигнала желаната цел. Едно мъртво дело внезапно се съживява. Сега остава да

открие директната връзка между Алекс Логън и Рафаел Томкин. За момент се запита дали да не възложи тази задача на Вегас. Няма да е зле някой да се поразрови в помията и да открие кой си пъха носа в нея, докато той самият е в Кий Уест. После се отказа. Няма да бъде честно да стовари в ската на бедния Вегас такава огромна торба с лайна! Не, по-добре да свърши сам и двете работи... Разчет. Ще му трябва строг разчет на времето...

И една солидна порция късмет.

— Вчера видях Джъстин — каза Никълъс. — Помолих я да се върне в Уест Бей Бридж, докато свърши всичко това.

Кроукър затръшна вратичката на колата и се приближи към него.

— Добре си направил. И аз казах на Гелда да отиде при някоя приятелка. Просто за да не си бъде у дома...

Над главите им се извисяваше небостъргачът на Парк авеню, наполовина обвят в скеле, наполовина блестящ с новата си фасада.

— Горе ли е? — махна с ръка Кроукър.

— Там трябва да е — отвърна Никълъс и двамата поеха по дървеното мостче над недовършения тротоар. — Първо на него обясних как стоят нещата. Куражлия е това поне трябва да му се признае...

— На твоето място не бих му признал нищо! — изръмжа Кроукър.
— Бас слагам, че хубавичко си е направил сметката, преди да приеме условията ти...

— Разбира се, най-вече за начините, по които би могъл да се отърве от Сайго... Мислиш ли, че му е много приятно да го преследват като дивеч?

Кроукър пусна една крива усмивка:

— Ами! Дори и той не би трябало да изпитва удоволствие от такова нещо!

Вратите на асансьора се разтвориха пред тях.

— Къде са хората ти? — попита Никълъс.

Кроукър погледна часовника си:

— След около петдесет минути са тук. ГТЗ в пълен състав. За невежи цивилни като теб това означава група за тактически задачи, оборудвана с всичко необходимо — сълзотворен газ, автоматично

оръжие, дори и двама супер снайперисти с мерници за нощно виждане. На петстотин метра улучват петак дори в пълен мрак! Всички ще носят, бронирани жилетки, всички са майстори в ръкопашния бой. — Вратата се отвори и те излязоха на последната площадка. — Томкин просто трябва да си наляга парцалите!

— Слушай, Томкин ще го оставиш на мен, ясно ли ти е? Стой настрани и си трай. Хапе те просто защото го е страх от теб!

— Тъй, тъй! — ухили се Кроукър. — Такива приказки са музика за слуха ми!

Никълъс го спря на крачка от вратата на кабинета.

— Не искам нито един от твоите хора на този етаж, не забравяй това! По никаква причина, ясно? Трябва да си кротуват дори Сайго да се промъкне край тях. Не искам да ми се пречкат тук, етажът трябва да е абсолютно чист!

— Не се беспокой. Идеята ти не ми допада особено, но къщурката си е негова, а ти си този, който командва парада. Не съм забравил какви ги натръшках преди два дни... — Показалецът на Кроукър щръкна предупредително: — Само не искай от мен да стоя долу при тях! Успее ли да се промъкне онзи копелдак, аз съм тук, до теб!

— Стига да използваш маршрута, който вече уточнихме — кимна Никълъс. — Не искам да се мотаеш, където ти хрумне!

— Много ми се ще да отгатна какво си му подготвил на копелдака!

— По-добре никой да не знае, повярвай ми! При всички случаи двамата ще се изправим един срещу друг...

— Но ти имаш само това!

Никълъс намести катаната на кръста си и отвърна:

— Нищо друго няма да ми трябва!

После бутна вратата и двамата влязоха в просторния ъглов кабинет.

Томкин седеше на обичайното си място зад огромното бюро, лицето му беше смръщено.

— Чу ли новината? — изръмжа той. — Стачка на боклукичите! Посред лято! Тия мръсници от профсъюзите могат да изкарат кръвчица дори от камък! Още преди да е завършена, тази сграда ще почне да смърди до покрива!

Старецът стоеше в западния край на Парк авеню. Въпреки слабото движение през късния нощен час, той търпеливо изчака зеленото на светофара, после бавно започна да пресича широкия булевард. Гледана отдалеч, фигурата му изглеждаше слаба и приведена под тежестта на огромната раница. Краката му бяха тънки и криви, местеше ги с видимо усилие, подпирайки се на бамбуков бастун. В средата на Парк авеню имаше широко бетонно островче и той едва се добра до него, преди да се сменят светлините на светофара.

Изправен насред улицата, старецът се огледа замаяно, сякаш току-що се е събудил от традиционната следобедна дрямка в любимото си кресло. Главата му бавно се, извърташе и мина доста време, преди недовършената сграда на изток да попадне в полезните му. Евентуалният наблюдател, независимо от опитността си, едва ли би обърнал внимание върху факта, че старецът не отдели поглед от тази сграда чак докато настъпва съвсем нова светлина и той се затъри през втората половина на асфалтовото платно.

Вместо да свие надясно, той продължи право на изток, към Лексингтън авеню. Когато се добра до пресечката, сви на юг с очевидното намерение да заобиколи квартала.

На ъгъла имаше старомодна телефонна кабина — от онези железните, с остьклени чак до тротоара стени. Край нея бяха струпани черни и кафяви пластмасови чували с боклук, които чакаха камиона на чистотата. Той тръгна край тях, сякаш решил да продължи придвижването си на изток, но спря, когато купчината го скри от високата сграда.

Стоеше напълно неподвижен в дълбоката сянка, фигурата му вече нямаше нищо общо с това, което беше допреди секунда. Раницата лежеше в краката му, бастунът изчезна в боклуците, раменете му се изпънаха. Беше напълно невидим както за колите, които нарядко профучаваха по Лексингтън, така и за всеки, който би могъл да го наблюдава откъм незавършения небостъргач.

Остана в тази поза точно двадесет минути.

После, без да се навежда, дръпна ципа на раницата и започна да работи с точни и пестеливи движения. Когато напусна прикритието си, вече се беше превърнал в спретнат бизнесмен с консервативно ушит

костюм и плоскодънна шапка. Американец до мозъка на костите. Крачките му бяха широки и енергични — никога не забравяше, че и най-съвършената дегизировка може да се провали от специфичната за всеки човек походка, която е не по-малко индивидуална от пръстовите отпечатъци.

Откъм източната страна на кулата не се забелязваше движение, но на запад от нея, близко до пресечката, бяха паркирани две полицейски коли със загасени светлини. Трябаше да изглеждат празни, но той беше сигурен, че не е така.

След като направи пълен кръг на квартала, представите му за боеготовността на нюйоркската градска полиция бяха значително обогатени. Преброи половин дузина полицейски служители, които бяха в сградата или около нея. В един миг забеляза кратко пробляване високо над главата си — очевидно от прицела на снайперист.

Всъщност не го беше грижа колко души са изпратени в закрила на Томкин, но човек трябва да бъде готов за всичко. Едновременно с това не обичаше приблизителните оценки, независимо за какво става въпрос. Бяха го учили, че приблизителните оценки са опасни и това наистина беше така. Куп хора са намерили смъртта си по единствената причина, че са се доверили на приблизителните оценки.

Отново пое на юг по Парк авеню, спокойно и без да бърза. Половин час по-късно се озова при телефонната кабина на Лексингтън, вече под пълно напрежение. Оттук нататък няма право на грешка.

Раницата беше на мястото си — натикана дълбоко сред чувалите с боклук. Дръпна ръкав и впи очи в циферблата на часовника си. Трийсет секунди. За последен път дръпна ципа на раницата, после съмкна светлия костюм от тялото си, а шапката захвърли в боклука. Приведе се напред, замахна широко като пожарникар в действие и метна зад гърба си съдържанието на раницата.

Малката, но мощна запалителна бомба, която беше пуснал под една кола северно от сградата още докато играеше ролята на старец, избухна с бяло зеленикав пламък. Дори на цяла пресечка разстояние той усети взривната вълна, пронизала душния нощен въздух. Над улицата се издигнаха нагорещени късчета метал и разтопено стъкло, ярки като брилянти. Към небето се проточиха ярки пламъци.

Все така приведен, той се затича към сградата, хълтна в сянката и изчезна в прикритието на замъкналите строителни машини.

Денонощната работа на строежа беше прекратена още преди два дни — веднага след като разбраха, че той е проникнал тук като работник. Точно за четири секунди тялото му се стопи в тъмнината.

Притичваше от една колона до друга, пръстите му леко докосваха грапавото антикорозионно покритие. Въздухът все още тежеше от циментов прах. Освободил се от тежкия си товар, той се наведе и леко скочи долу. Огромните сенки на заспалите машини придаваха на цялата площадка вид на набързо прекъснат карнавал. Някога, в Шимоносеки, беше ходил на карнавал... Споменът за него се смеси с един друг спомен — как морските вълни бавно се сключват над главата му... Тръсна глава, извади от джоба си малко квадратно хапче с грапава повърхност и го глътна.

После клекна като кокошка-носачка и зачака въздействието на наркотика. Преди години беше принуден да напусне кужи кири именно заради една такава таблетка, която неблагоразумно изпусна по време на тренировка. Не поради глупост беше прилягнал до наркотиците — той добре знаеше това. Просто нямаше друг начин да се отърве от кошмара на подскачащата върху вълните лодка, от тежкия плясък на водата над главата му...

Ето, действа! Всичко наоколо започна да блести; предметите около него се очертаха ясно, придобиха почти двуизмерната форма на театрален декор. Имаше чувството, че вижда едновременно във всички посоки, обонянието му отновоолови тежкия циментов прах, който се носеше във въздуха. Беше в състояние да се възползва дори от този факт, колкото и незначителен да изглеждаше на пръв поглед. Защото противниците му ще бъдат принудени да примиగват далеч по-често от обикновено и точно тази нищожна частица от времето за някои от тях ще се окаже фатална.

Вдигна поглед. Надяваше се да не използва онова нещо върху корниза, но ако се наложи...

После видя първия. Беше облечен по-различно от онези на Пел стрийт, а и в поведението му се долавяше по-голяма самоувереност.

В продължение на няколко минути Сайго остана неподвижен и внимателно изучаваше полицията. Преди да се включи в действието, трябваше да разбере няколко основни неща. Първо, дали този отсреща отговаря за строго определен периметър и ако е така, поддържа ли контакт с останалите?

Когато любопитството му беше задоволено, той се пресегна и взе двете полуокръжности от корниза. Ръцете му сръчно ги завинтиха една в друга и оръжието беше готово — лък от силно напрегната пластмаса с лек алюминиев мерник.

Странно, помисли си той. Експлозията не предизвика очаквания хаос, макар и да му даде достатъчно време за проникване в района на строежа. С това се изчерпа цялата й полза, до слуха му вече достигаше воят на приближаващата се пожарна. Уверили се, че колата е празна и никой не е пострадал от експлозията, полицайтите очевидно бяха прехвърлили случая в ръцете на пожарната.

Благодарение на удобното прикритие, което си беше изbral, той успя да засече и мястото, където се беше скрил снайперистът. Изчака полицаят на неговото ниво да стигне до самия край на периметъра си, после постави късата стрела със стоманен връх на тетивата, опъна я и внимателно се прицели. Тя нямаше нищо общо с обикновените стрели, използвани при лов. Върхът й беше отлят от многобройни пластове стомана по същата технология, по която се отливат катаните. Подобни стрели в древността са били използвани за пробива на рицарски доспехи, а и днес пронизваха всичко, което е по-тънко от петмилиметрова стоманена ламарина.

Отпусна тетивата и стрелата излетя. Във въздуха се разнесе тихо бръмчене, сякаш от разсърдена оса, последвано от меко „туп“. Блясъкът от прицела изчезна, но в замяна на това ясно се видяха насочващите пера на стрелата, пронизала шията на снайпериста.

Полицаят на неговото ниво се обърна и започна да се връща обратно. Спря точно срещу Сайго и вдигна глава нагоре. Нещо тъмно и мокро беше капнало на рамото му. Той премести автомата в лявата си ръка и се приготви да направи съобщение по подвижната си радиостанция.

Сайго се стрелна към него — една едваоловима сянка в мрака на нощта. Лявата му ръка беше вдигната високо във въздуха, китката й беше напъхана в тънка стоманена ръкавица, чиито пръсти представляваха остри като бръснач рачешки щипки.

Полицаят имаше време само да си отвори устата. В следващия миг щипките се впиха в гърлото му, разпраха го чак до гърдите, на всички страни се разлетяха парчета от дрехите и бронираната му жилетка, примесени с късчета кожа и вътрешни органи.

От огромната рана кръвта бликна като черен фонтан, тялото на жертвата се разтресе сякаш от електрически ток. Въздухът наоколо натежа от противната воня на смъртта — силна и натрапчива като пролетен аромат на жасмин.

Той се отдръпна от трупа и взе в ръце лъка, до този момент останал невидим в сянката на стената. По лицето му пробяга подигравателна усмивка, предизвикана от вида на глупавата и съвсем безполезна бронирана жилетка.

Сега идва ред на просторното преддверие, помисли си спокойно той. Нямаше причини, да бърза, горе положително го очакваха. Представи си как се облива в пот тълстото лице на Томкин, който няма начин да разбере какво става долу.

Шумът от придвижването му беше по-незабележим дори от топлия южен ветрец, който польхваше между носещите подпори на небостъргача. В следващия сектор се натъкна на друг полицай, облечен в цивилни дрехи. Прокрадна се зад гърба му, с едноединствено светкавично движение преметна през врата му черно найлоново въженце с широк възел в средата. Рязко завъртя китки и дръпна назад, възелът се впи в адамовата ябълка на жертвата.

Точно в този момент обаче Сайго допусна да бъде изненадан. Човекът рязко се извъртя и вместо да посегне към впитото в гърлото му въже, изведнъж скочи отгоре му. Беше страховито як и Сайго почувства как губи равновесие, а около кръста му се сключват две огромни ръце, дебели като грени. Успя да му нанесе рязък ритник в кокалчетата, ръцете го изтърваха, но тялото му не можа да се справи с инерцията на политането.

В следващия миг полицаят беше отгоре му, въздухът свиреше на пресекулки от гърлото му, тежестта на огромното му тяло беше смазваща. Ръцете му ритмично започнаха да нанасят саблени удари, но ефектът им беше ограничен поради прекалената близост между двамата.

Сайго за момент премина изцяло в отбрана, всичките му сетива бяха ангажирани с измъкването изпод тази смазваща тежест, по шията му потекоха вадички пот и започнаха да квасят черната дреха.

Проклинайки се за прекалената си самоувереност, той най-сетне успя да освободи дясната си ръка, в дланта й проблесна освободеното от скритата пружина острие, което миг по-късно потъна дълбоко в

ключицата на противника. Полицаят изпъшка от острата болка, но хватката му си остана все така желязна. До дясното ухо на Сайго нещо остро, прещрака и той разбра, че вече няма лък.

Колената на полицая се стовариха върху гърдите му, опитвайки се да изкарат въздуха от тях. Това беше грешка. Но откъде можеше да знае, че Сайго е способен да издържи без въздух цели седем минути?

Вниманието на нинджата се насочи към торса на противника. Липсваше му достатъчно пространство, за да използва ефективно острите куки на пръстите си. Затова събра в стегнато снопче пръстите на дясната си ръка и светкавично ги насочи в страничната част от корема на мъжа, малко под гръденния кош. Ударът беше жесток, сякаш нанесен с нож. Но този път се прояви ползата от бронираната жилетка, която спаси собственика си от неминуема смърт, макар че той отново простена от силната болка.

Близко до отчаянието, Сайго рязко ръгна със своето „тецуи“ гръдената кост на противника си. Тя пропука от тежестта на удара и огромното тяло отгоре му изведнъж омекна. Той незабавно се възползва от предимството, рязко се завъртя настрана и най-накрая беше свободен. Ръцете му светкавично преметнаха за втори път найлоновото въженце около врата на зашеметения противник, после рязко, го стегнаха, използвайки и силата на раменните мускули.

После нещо оглушително изтрещя, ушите му писнаха и го заболяха. Едновременно със завъртането на тялото, до дясната му скула блесна гореща и ослепителна светкавица. Полузамаян, той започна да се търкаля по пода на преддверието. Успя да се добере до сянката в момента, в който звукът се повтори и край ушите му свирна смъртоносен рикошет.

Още един снайперист! Прилекна до една от носещите колони, усещайки как нощта наоколо изригва в движение и звуци... От раната му капеше кръв и той механично я докосна с ръка. Драскотина и нищо повече. Все пак беше проявил непредпазливост... „Не можем да позволяваме употребата на наркотици, каквито и да са те — прозвучаха в съзнанието му думите на стария сенсей. — Наркотиците стесняват обема на съзнанието, засилват едностранчивите усещания, но едновременно с това създават илюзия за противоположното. Така се създава невярна представа за действителността. Стесненият обем на съзнанието пък се превръща във водещ похват при всеки вид

единоборство, особено в заключителната му фаза. Дори опитни ветерани трябва да се предпазват от това, прибягвайки до способите «глава на плъх» или «волски врат». Когато почувстvвате въздействието на наркотика, дори и в незначителни дози, трябва да се отдръпнете и да анализирате отстрани хода на двубоя.“

Това беше капанът, който сам си беше поставил и в който падна като зряла круша. Иначе не би позволил да бъде одраскан от куршума.

Все още имаше проблем със слуха, затова побърза да пропълзи по-надалеч от суматохата. Трябваше му известен отрязък от време за възстановяване.

Движението остана отпред и малко вляво, над проснатото му в сянката тяло се извисяваше просторът на недовършеното преддверие, прорязан от разсияна светлина и непрогледни, издължени сенки. Неподвижният въздух го притискаше като пътен воден пласт.

За пръв път се замисли сериозно за последиците от подценяването на противника. Почувства се безпомощен и страхотно самотен — като в онази бурна нощ сред вълните на пролива, когато част от най-съкровената му същност потъна в морските дълбини; като в онзи миг, в който погледна лицето на мъртвия си баща със сухи и невиждащи очи... След смъртта на единствения човек на света, който го разбираше напълно, той можеше да стори само едно — да изпълни последните му желания. Нищо друго нямаше значение, живота му остана в ръцете на всемогъщото ками — на „йекининки“, зловещия демон-човекоядец. Може би точно такъв е бил Сацугай, неговият баща. Усещаше го у него, въпреки огромното си уважение, което не можеше да се сравни с нищо на този свят, може би с изключение единствено на чувството му за чест и лично достойнство. Още като младеж, заел се да изучава историята на своята страна, Сайго имаше чувството, че именно Сацугай е онзи пламенен патриот, върху чиито плещи лежи тежката карма да спаси родината.

Сацугай го държеше под пълен контрол още от най-ранна възраст. Животът му беше логично продължение на живота на баща му, получи се така, че Сайго нямаше време да разбере как изглежда този живот през собствените му очи, с всичките му радости и мъки. Сега вече знаеше, че нищо на света не му е донесло наслада, че всеки ден и всеки час е живял с мисълта за недовършеното дело и тази мисъл го е тласкала все по-близо и по-близо до неизбежната развръзка.

Чувството за страх и самота го напусна. Наркотикът пътуваше в кръвоносната му система и изостряше сетивата му, мускулите му набъбнаха от сдържана енергия. Време е. Време е да тръгва!

На крачка от сенчестото си прикритие се натъкна на полицай с готов за стрелба автомат. Очите им се срещнаха в един и същи миг, дулото на автомата се насочи в гърдите на Сайго и пръстът на полицая се сви около спусъка. Но очите му продължаваха да гледат блестящите зеници на нинджата и пръстът му замръзна.

Неподвижен като статуя, той не реагира, когато Сайго измъкна от колана си късата черна пръчка, очите му бяха празни. Сайго натисна скритата пружина. От кухата цев на пръчката излетя с тихо съскане стоманен паяк, в краткия миг на полета от тялото му изскочиха няколко остри като бръснач десетсантиметрови остриета. С тих тътен това страховито оръжие влетя в зиналата уста на нещастника, разкъса лицето му, проникна чак до мозъка... Цивилният полицай се завъртя, пръстът му конвулсивно се сви около спусъка, от дулото на автомата излетя къс ред и куршумите изsvириха в мрака.

Когато тялото му се просна върху керамичните плочки, Сайго вече беше далеч. До слуха му достигна тропот на бягащи крака, дрезгавите викове се смесиха с пукота на джобните радиостанции.

Прекоси сектора, който попадаше в обсега на вероятния снайперист и кожата му леко настърхна. От техническа гледна точка скритият някъде над главата му стрелец беше не по-малко подвижен от него. Ако наоколо беше тихо и двамата бяха по-близо един до друг, той положително би го обезвредил с помощта на „харагей“, но в настъпилата бъркотия усети как го напускат голяма част от свръхестествените му способности, разбра, че „харагей“ едва ли ще му помогне при толкова голямо разстояние...

Искаше да поеме нагоре, но знаеше, че не може да го стори, без да премахне заплахата над главата си.

Направи дълъг скок и ръцете му се заловиха с котешка пъргавина за металните стъпала на подвижната стълба, която водеше към мецанина. В същия миг се разнесоха два бързи изстрела, куршумите звъннаха на сантиметри от лявата част на гърдите му. Поне единият от тях би го улучил, ако само за миг бе забавил светкавичното си движение.

Затича се по скелето, насочил цялото си внимание към това, което регистрираха очите му. Остави на подсъзнанието си да определи точното местонахождение на снайпериста, ориентирано от блясъка на изстрелите в мрака.

Преотстъпи контрола над тялото си изцяло на това чувство, но едновременно с това очите му бяха готови да регистрират всяко помръдане на околните сенки.

Високо пред него проблясваха две ивици ярка светлина, разделени от няколко метра непрогледен мрак. Заобикалянето им означаваше да се върне отново на приземното ниво, а това той не искаше да допусне, тъй като би изгубил малкото предимство над снайпериста, получено благодарение на опасната маневра преди миг.

Замръзна на два метра, от първия светъл коридор, успокой дишането си и внимателно огледа обстановката.

Направи три дълбоки вдишвания и скочи напред. Крачка... втора... Свил крака към тялото си като гмурец, той прелетя през светлината като въртяща се топка.

Изстреът прозвуча в мига, в който тялото му вече се приземяваше. Шумът от претъркуването му попречи да определи разстоянието, което го отделяше от снайпериста, но в този момент нямаше място за рискове. Едва докоснали металната пътечка на скелето, краката му отново го отгласнаха във въздуха, гъст и влажен като дъждовен облак.

Автоматически задържа дъх, при превъртането си зърна за миг мътното проблясване на дулото, преброи четири последователни изстрела, нещо го парна в бедрото. В следващия миг потъна в мрака, краката му леко се приземиха на скелето и тялото му се устреми към снайпериста. С върховно усилие на волята изолира парещата болка в десния си крак, блокирайки по този начин неизбежните последици на нервния шок, които биха объркали крайно напрегнатите му сетива.

Снайперистът, най-сетне видял в цял ръст връхлитящата отгоре му фигура, инстинктивно вдигна мушката си нагоре, опитвайки се да я използва като щит, вместо да я насочи напред, готова за стрелба. Понечи да хласне с приклад черната сянка, но тежкото дърво отскочи встрани, срещнало невидимо препятствие — най-вероятно лакът.

Отстъпи крачка встрани и рязко завъртя дулото напред и надолу. Сайго го отблъсна със саблен удар, опорният му крак направи

крачката, необходима за последното скъсяване на разстоянието. Ръбът на дланта му, твърд като бетонен блок, се стовари върху гръденя кош на снайпериста. Чу се остро пропукваме и ребрата на противника се смачкаха като черупка на яйце.

Човекът успя да изпусне само едно кратко и изненадано изпъшкаване. Главата и горната част на тялото му политнаха напред, кракът на Сайго се стрелна високо нагоре и влезе в съприкосновение с основата на носа му. Кожата се разцепи, разлетяха се хрущяли, кръвта бликна на плътна струя. Снайперистът се олюя и последва безполезното си вече оръжие, което с грохот се откъсна от скелето и полетя надолу.

Сайго с накуцване се затича към стълбището, дланта му се сви около дръжката на катаната, която се поклаща на бедрото му.

— Пипнаха го! Чуваш ли?

Имаше предвид стрелбата в преддверието.

Приведен като атлет, който се готови за старт, Томкин седеше зад бюрото си. Мускулите на яките му ръце бяха като топки, юмруките му лежаха върху гладкия плот.

Звукът от автоматичната стрелба стигаше дотук като ехо от далечни гръмотевици, усилен и същевременно притъпен от високия свод на преддверието.

Заел позиция край двойната стоманена врата, Никълъс изобщо не се помръдна.

— Какво мислиш, Ник?

Нервността на Томкин го изненада. При последната им среща старият богаташ беше спокоен и отпуснат — като човек, който заминава в продължителен отпуск. Но сега беше точно обратното — една топка от напрегнати до скъсване нерви.

Срещу него, изправен лице в лице с реалната опасност, Томкин се къпеше в пот. Вече сериозно се съмняваше в правилността на опита си да сключи сделка с нинджата. Безредицата долу само подсилваше тези съмнения, още повече че знаеше отлично какви сили е разположил в сградата Кроукър, какво, е тяхното въоръжение. Дали са успели да го хванат? Долу сякаш се водеше Третата световна война!

Ами ако успее да се промъкне дотук? Ще мога ли да му се доверя? Господи, Линеър е последната ми надежда, а аз го предадох!

Томкин понечи да проговори, но в последния момент стисна уста. Не можеше да каже на Никъльс какво е направил, каквите и да бяха обстоятелствата. Пъхна трепереща ръка под сакото си и опира пистолета с хълзгави от пот пръсти. Чувстваше се не на място, като лишена от зъби пираня срещу връхлитаща акула. Това чувство му беше неприятно, той обичаше всичко да бъде под негов контрол.

Контролът осъществяваше от бюрото си, в заседателната зала сред разгорещени преговори, в половината свят, където успокояваше едни и безмилостно наказваше други свои клиенти. Но в този миг животът му беше в чужди ръце и сърцето му бе пронизано от страх — чувство, което беше изпитал за последен път преди цели шестнайсет години, в един сух и горещ ден... Там, край къщата в Джин лейн, сред лятната жега... Вятърът свиреше в сухата трева, пясъкът поскърцаваше под краката му като натрошено стъкло, прибоят продължаваше неуморните си атаки срещу брега. Движение и тихи степания... Гелда! Господи, Гелда, Гелда!...

Сърцето бълскаше в гърдите му като чук, тежка топка се надигна в слабините му и притисна стомаха...

— ... по-добре да седнеш на мястото си, вече ти казах...

— Какво, какво?

— Седни, Томкин. Той скоро ще дойде.

— Кой ще дойде?

— Сайго, нинджата...

Лицето на Томкин блестеше на слабата светлина, която нахлюваше през редицата прозорци вляво. Осветлението на целия етаж беше изключено.

— Не го ли хванаха?

— Мисля, че не.

— Но какво тогава е станало с всичките тези хора долу? Мислеше за тях като за отбранителна линия. Не е възможно всички до един да бъдат разпръснати толкова лесно!

— Изненадан съм, че мислиш за тях — разбра го погрешно Никъльс. — Но идеята не беше моя... Тук трябваше да сме само тримата — ти, аз и нинджата. Всички останали ще се превърнат в излишни жертвии...

Томкин направи крачка към прозорците, питайки се дали Никъльс ще го последва, както беше предположил нинджата.

— Искаш да кажеш, че ние... ти, аз и ченгето... няма да бъдем жертви, така ли?

Никъльс беше неподвижен като каменна скулптура.

— Не. Тук горе, на Олимп, моралът няма никакво значение. Когато човек свикне да гледа себеподобните си от такава височина, чертите им стават замъглени и неясни, а самите хора — еднакви като мравки и точно толкова незначителни. Може ли липсата на една мравка да промени курса на историята? Изключено!

— Ти си луд! — изръмжа Томкин. — Изобщо не разбирам за какво говориш!

Работата е там, че прекрасно го разбирам, помисли си той. Стисна с длани страните си, пръстите му затвориха клепачите, но под тях продължаваха да се мяркат ослепителни образи. Гелда и онова момиче... Пулсът му отново побесня, вените му натежаха от бясна омраза, главата му се издуваше като балон... Как може да стигне дотам! Но той я наказа, наказа я както трябва! Напълно заслужено! Мислите му се насочиха в опасна посока...

Откъде се появиха спомените за отдавна отминалите безгрижни дни? Пред очите му подскачаха картини от далечното минало — ярко боядисаните коледни яйца в Кънектикът, училищните вечеринки, приятните летни ваканции, загорелите тела на момичетата, излизящи от вълните като морски сирени...

Част от онова време остана запечатано върху избелелите снимки, остана навеки вградено някъде между влакната на хартията от „Кодак“ и комбинацията от химикали, въпреки това реално като съня на Колидж за обетованата земя Кънейдъ... А после се превръщаше в дим и изчезваше като надеждите на пристрастен към наркотиците човек.

— Казваш, че идва... — проговори Томкин с натежал от емоции глас, прости гърлото си и попита: — Какво смяташ да правиш?

— Искам да се отдръпнеш от прозореца и да седнеш — отвърна Никъльс.

— Трябва да зная — изкрештя Томкин. — Става въпрос за живота ми!

— Седни, Томкин — повтори Никъльс, а гласът му прозвуча още по-тихо и спокойно. — Продължаваш ли да крещиш, ще му дадеш

съвсем ясна представа за своето местонахождение!

Томкин го гледаше с блеснали очи, гърдите му под сакото бурно се повдигаха. После изведнъж се тръшна зад бюрото си.

Никълъс обрна глава към дъното на кабинета. Край отворената врата на банята се виждаше тясно коридорче, водещо към помещението за контрол на етажната климатична инсталация, а оттам — към канцелариите в задната част.

Сайго едва ли щеше да направи опит да влезе през главния вход. Вратата беше прекалено тежка и бавно подвижна, за отварянето й се изискаха доста усилия, а следователно и време. Разбира се, не можеше да пренебрегне наличието на тесен перваз под прозорците, макар че, както при повечето съвременни сгради с климатична инсталация, и тези прозорци не можеха да се отварят. Могат да бъдат счупени, разбира се, но и този процес е свързан с време, а и с нещо далеч по-лошо — с неизбежен шум.

Значи е логично да очаква нападение откъм задната част на офиса. За миг обмисли възможността да заеме по-изгодна позиция там например в нишата с контролните уреди за климатичната инсталация. Отказа се, тъй като все пак съществуващата възможност Сайго да нападне от другаде. Което означаваше, че шансовете му да покрие цялото помещение ставаха нула.

Беше абсолютно сигурен, че в този момент Сайго се движи нагоре, към тях.

В помещението беше абсолютно тихо, ушите му леко пищяха, сякаш току-що се беше измъкнал от епицентъра на ураган. Прозорците и плътно затворената врата пречеха на проникването на какъвто и да било шум от улицата.

Чуваше тежкото дишане на Томкин, който беше разтворил уста като астматик. Мястото му зад бюрото беше скрито в непрогледен мрак.

— Премести се леко вдясно, — прошепна Никълъс. — Заедно със стола... Така... — извърна глава: — Сега вече не мърдай.

Тънък и слаб лъч светлина легна върху част от стоманеносивата коса на богаташа.

Цялата сграда гъмжеше от ченгета, но това беше съвсем в реда на нещата.

Двама в началото на стълбището, трима пред вратата на асансьора. Разбира се, той нито за миг не беше мислил да използва главната шахта.

Най-лесно било да прибегне до хипноза — това щеше да бъде както практично, така и забавно. Идеята да се насочи към върха на асансьора, обслужван от някой копой в цивилни дрехи, му се стори безкрайно привлекателна. Но тя можеше да бъде осъществена само при наличието на комплект от твърде специфични обстоятелства. Ако разполагаше с необходимото време, той несъмнено би я осъществил. Но в момента беше абсолютно сигурен, че не разполага с достатъчно време. Всеки миг полицейската част, ангажирана с охраната на подстъпите към сградата, ще се организира, всичко ще се залее в ослепителна светлина, ще се преобroat жертвите и ще се поискат нови подкрепления. Никак не го привличаше идеята да направи опит за измъкване през гъст кордон от настърхнали мъже с пръсти на спусъка, които несъмнено ще знаят точно какво трябва да стрелят.

И този начин на измъкване беше по силите му, но нямаше никакъв смисъл да се излага на ненужни рискове.

Спра в сянката и измъкна от колана си четири малки плочки. Две от тях внимателно привърза под подметките на меките си обувки, другите залепи за дланите си. Катаната преметна на гърба си. Вече нямаше начин да направи нито крачка, без да привлече вниманието, тъй като върху външната част на плочките бяха прикрепени петсантиметрови стоманени куки, сплетени в сложна мрежа.

Сайго разви дългото найлоново въже от кръста си. В единия си край то завършваше с трирога метална кука. Вдигна глава да огледа свода на преддверието, макар вече да го познаваше добре. Скоро откри каквото му трябва, вдигна ръце и тежката кука започна да описва симетрични кръгове над главата му.

Набрала необходимата скорост, тя излетя и с тихо изтракване се залови за една от напречните метални греди под свода. Използвайки инерцията на замаха си, Сайго скочи към близката стена с краката напред, металните котки на подметките му захапаха здраво гладката повърхност от изкуствен мрамор.

Това беше една от най-старите техники на нинджуцу, векове наред използвана за проникване в укрепленията на противника. Дори и най-гладката стена не е сериозно препятствие за нинджата.

Издигаше се нагоре със смайваща бързина, като муха по стъклото на широк прозорец. Беше напълно невидим за онези долу, дори някой от тях да се сетеше да погледне нагоре. Отново си възвърна желязната увереност.

Хората в преддверието бяха шокирани и объркани, имаха чувството, че врагът им просто се е разтворил във въздуха. Така и докладваха на Кроукър по радиото.

Халюциногеният наркотик вече властваше напълно в тялото му, то се сля изцяло с околната среда. Катерейки се нагоре по стената, той чувствуваше, че всичките му възприятия — зрение, обоняние, вкус, слух, чувства — всичко действаše едновременно и с пределна яснота.

Странно променени от акустиката на огромното затворено пространство долу, до слуха му долитаха откъслечни и сякаш триизмерни звуци. С изненада откри, че на тази височина някои от тях се долавяха по-ясно, отколкото долу — тропот на обувки по каменния под, гласове, които викат линейка... Няма да ви помогне линейката, помисли си той и леко поклати глава. Гласовете продължаваха едностренното си бъбрене... Ясно, радиостанция... Това сега е без значение.

Финият прах, отронен от острите металически зъби, бавно бе подет от лекото течение, изскочи на светло и заприлича на сребърен дъждец.

На последния етаж цареше пълна тишина. Това е работа на Никъльс, именно по тази причина е настоявал никой от хората на Кроукър да не се появява там... Сега звукът е най-големият му враг.

— Искам да не гледаш в него, когато се появи — беше казал на Томкин преди известно време той. — Мислиш ли, че ще можеш?

Много е трудно да обърнеш гръб на човек, който е дошъл да те убие. Никъльс знаеше това. Но в случая беше задължително, тъй като си даваше сметка какво може да стане с Томкин, когато влезе в обсега на кужи кири. Най-вероятно ще счупи с ритник стъклото и ще скочи долу...

— Ще мога.

Ясно долови страхът в гласа на Томкин.

— Ти там ли ще стоиш?

— Не се тревожи за мен, просто помни какво съм ти казал. Не го ли изпълниш, ще бъдеш труп още преди да си разбран какво става... Сега не е време да се опитваш да контролираш положението.

— Това пък откъде ти хрумна? — изръмжа Томкин, но едновременно с това си даде сметка, че голяма част от страха му се дължи на особения начин, по който Никълъс разчита всичките му мисли и намерения. Не притежаваше нито познания, нито необходимата доза прозрение, за да разбере механизма на това необичайно ясновидство, просто знаеше, че то съществува. Този човек изльчва опасност, смъртна опасност! Дивият му животински дух се контролира от тънка, съвсем тънка нишка, която го свързва с цивилизацията. Томкин потръпна при представата на това, което би се случило, ако тази нишка се скъса. Може би това беше причината, която го подтикваше да признае всичко на Никълъс, но все още не се решаваше на подобен ход. Двамата са еднакви, като едноутробни близнаци... Съдеше за Никълъс в светлината, в която съдеше за себе си. Той би направил всичко, за да се съхрани, следователно...

— Зная всичко в това отношение. Цял живот съм контролирал нещата... в себе си и около себе си. Трудна работа, от която също стават мазоли, но не по ръцете...

— Какво искаш да кажеш? — попита Томкин, макар вече да се досещаше за отговора.

— Имам чувството, че главата ми от години е пълна с новокаин.

Мълкна и наостри уши, сякаш бешеоловил някакъв заплашителен звук. Краката на Томкин омекнаха. Дали вече е тук, Господи?! Изведнъж изпита непреодолимото желание да отскочи до тоалетната.

— Дъщеря ти е много особен човек...

— Кой, Джъстин ли? — изсумтя Томкин и изведнъж почувства, че му става по-леко, стъпил отново на познат терен. — Сигурно, ако приемаш за особеност нейната смахнатост...

— Ти май наистина си глупак! — въздъхна Никълъс. Двамата кръстосаха пламнали погледи в мрака на кабинета. Ако Кроукър ги слуша, сигурно се подсмихва, помисли си той.

— Въпрос на лично мнение — отвърна някак примирително Томкин. Няма смисъл да настройва Линеър срещу себе си точно сега.

— Ти я познаваш от скоро, докато аз цял живот съм край нея... — Пръстът му почука по повърхността на бюрото: — Забрави ли, че аз ти казах къде да я намериш? Вече ти признах, че предпочитам вие двамата да сте заедно и наистина мисля така. Ти си силен, само ти можеш да й попречиш да се върне към...

— Ти изобщо не я познаваш! — прекъсна го Никъльс. — У нея се крие огромна сила, малко са мъжете, които притежават нещо подобно!

Между двамата отново се възцари мълчанието. Дали репликата му означаваше хвърлена ръкавица в краката на Томкин? Дори и да означаваше точно това, онзи с нищо не показва, че я поема.

— Може би се е променила, признавам, че отдавна не съм я виждал... Допускам, че все още си мисля за нея като бебчето на семейството. Гелда, голямата, винаги е изглеждала напълно способна да се грижи за себе си, дори когато двете бяха още деца... Винаги беше много по-общителна от Джъстин... — Точно така, общителна, изсмя се горчиво в себе си той. Да се задоволява с жени! Откъде се научи на това?! — Страхувам се, че нашето семейство трудно може да се нарече сплотено... В отношенията между двете ми дъщери липсва това, което наричаме семейна лоялност... Аз самият страшно съжалявам за това, но същевременно си давам сметка, че нищо не мога да направя... — Никъльсолови свиването на раменете му в мрака. — Децата винаги се отчуждяват от родителите си и откриват други, които задоволяват техните нужди и изисквания... — Пръстът спря да почуква по дървото и увисна неподвижен във въздуха: — Бих казал, че и двете ми дъщери са в известен смисъл нещо като арестувани девици...

Дълго никой не проговори. Тишината беше всепогълщаща и абсолютна, някак неестествена за голям град. Външният свят престана да съществува. Тук те бяха запечатани в изграден от собствените им ръце свят на жестоко насилие, в нето не действаха общовалидните човешки закони. Сред призрачните коридори на тази модерна Хеопсова пирамида бродеха кръвожадни богове, годините се отронваха от ствола на времето като изсъхнали листа под порива на есенен вятър...

Идва, мислеше си Никъльс. Най-сетне идва.

Родено от пепелта — „огромното кръгло огледало на мъдростта“, каквото представляваше Земята според учението „Ака и Нинджуцу“, му даваше сила и увереност; устните му безмълвно зашепнаха „шу жи“ — заклинанието от чудотворни слова, което подготвяше нинджата за кървавата битка на живот и смърт.

Слухът муолови едва чут звук, по-скоро леко раздвижване на въздуха и той разбра, че Сайго е вече тук. Това беше най-необичайният звук на света и той без колебание изтегли катаната си от ножницата.

Кроукър, мръсно копеле, стой настрана, простена съзнанието на Никъльс. Предупреден си! Всичко ще бъде решено между мен и Сайго, господ да е на помощ на онзи, който посмее да се намеси!

Движение по пода. Никой не гоолови, освен Никъльс. Харагей. Усещаше присъствието на всеки притежател на подобна дарба. Като протегнат в мрака пръст, сетивата му опипваха приближаването на врага. Беше облечен в тънка риза от черна коприна и леки памучни панталони. Хвана с две ръце катаната и зае позицията „хапо бираки“, означаваща „обърнат към осемте посоки на света“. Тази техника е била открита от Миямото Мусаши преди повече от три века и изключваше възможността от изненадващо нападение. Доказала своята надеждност далеч преди да се е родил...

Тялото му сякаш се зареди с хиляди волтове. Нощта започна да пулсира със собствен ритъм и по своя воля, насочила се към непредвидимата съдба.

Околните предмети заеха строго определени места, размерите им бяха ясни и недвусмислени — височина, широчина, дълбочина, глобки, материал... Светът се превърна в редица от строго ограничени пространства, в които щеше да завърши танцът на смъртта, започнал преди толкова много години.

Помръдна сянка и Никъльс разбра, че Сайго е в тясното коридорче. Той се хвърли напред с високо вдигната над главата катана, в гърлото му заклокочи надигащ се вик.

Ноздрите му се разшириха и потръпнаха, още във въздуха тялото му се изви и претърколи през глава, рязко сменяйки посоката на движението си. Долови миризмата още преди да чуе мекото потропване от търкалянето по пода.

Братата на банята беше отворена и той мигновено се възползва от това. Блясък почти нямаше, но усиlena от затвореното

пространство, взривната вълна беше страхотна. В последния момент усети, че Томкин е скочил на крака и се обръща.

Сайго вече беше вътре, придвижващ се с невероятна скорост, използвайки като щит взривната вълна. Насочи се право към Томкин.

— Махай се! — изкрещя Томкин и вдигна ръце пред лицето си. Едва сега си даде сметка, че може да бъде убит по десет различни начина, преди изобщо да успее да измъкне пистолета си. — Ето го там!

— Ръката му френетично замаха в посоката, в която преди миг се намираше Никъльс.

Сайго не каза нищо, но очите му блеснаха с такава хладна ярост, че тялото на Томкин се разтърси от тръпка на ужас. За пръв път в живота си почувства страхотната неизбежност на връхлитащата смърт. Вече съм мъртъв, помисли си той, видял нечовешкото изражение върху лицето на Сайго. Ако беше вярващ, несъмнено би решил, че самият Луцифер е пристигнал от ада да го съсече на парчета. Стоманените куки в края на високо вдигнатата черна ръка хладно проблясваха, после се стрелнаха към незашитените му гърди, в които вече гореше хладен огън...

После, в миг по-кратък от помръдане на клепач, нинджата отхвръкна встрани към прозореца.

С приведено към пода дясното рамо и с катана в ръце, Никъльс леко подскочи по посока на търкалящото се тяло.

Сайго направи няколко кълба напред, в следващата секунда беше на крака, катаната проблесна в лявата му ръка, а дясната рязко замахна.

Никъльс се приведе и отскочи встрани с едно-единствено неуловимо движение. Във въздуха проблесна топче с големината на грахово зърно и тупна на пода пред бюрото. В момента на хвърлянето му Сайго все още не беше възстановил напълно своето равновесие и това беше причината, поради която топчето само се чукна в ръба на бюрото и се върна обратно.

Експлозията изтръгна катаната от ръцете на Никъльс, превърна писалището в купчина трески и проби голяма дупка в дебелия килим. Сайго се втурна напред заедно с ударната вълна. Замаян, Никъльс пропълзя встрани. Видя връхлитащата фигура на нинджата с периферното си зрение. Беше беззащитен и съвсем ясно го съзнаваше. Нито една от теориите по бойни изкуства не предлагаше изход от подобна ситуация, особено срещу опитен противник като Сайго.

Реакцията му се роди за хилядна от секундата. Опрая длани на пода, напрегна до скъсване мускулите на ръцете и раменете си и се отгласна. Тялото му се завъртя във въздуха с тигрова пъргавина, краката му влязоха в съприкосновение с пръстите на Сайго, които вече се свиваха около дръжката на катаната. Подпомогнат от благоприятния ъгъл на нанасянето, ударът му беше страхотен — оръжието излетя от ръцете на Сайго и издрънча на пода някъде зад него.

Сайго нападна с металния бокс, от който стърчаха закривените стоманени нокти. Никълъс го контрира със серия саблени удари в областта на корема, които не постигнаха кой знае какъв ефект, но все пак блокираха противника.

Дойде ред на стоманената звездичка за хвърляне — Сайго съзна това и без колебание я измъкна. Освен своята смъртоносна сила, тя трябваше да прекъсне равновесието в единоборството им, тъй като и времето работеше за Никълъс. Всяка секунда забавяне тук намаляваше шансовете му за успешно измъкване.

Преглътна острата болка от сабления удар върху ключицата си и се концентрира в това, което му предстоеше да стори. Макар да беше върху противника си, той ясно почувства как една значителна част от тялото му изтръпва от ударите на Никълъс и престава да му се подчинява. Това несъмнено беше нинджуцу, но с подобна школа се сблъскаваше за пръв път. Нима е „Ака и Нинджуцу“? Съзнанието му за миг остана блокирано от това предположение. Да, това е! Не може да бъде друго! О, Амида! Значи битката се води от нинджа срещу нинджа!

Измъкна се от четворния възел на Никълъс (също похват от нинджуцу), и се приготви да използва звездичката. Подготвен или не, Никълъс ще бъде мъртъв още преди да разбере какво се е случило!

Отскочи рязко встрани, в същия миг във въздуха изsviri куршум и се заби в мястото, където само преди стотна от секундата беше главата му. Амида! Тук има още някой! Той се прокле за лекотата, с която беше позволил на мислите си да се зареят по посока на новите умения на Никълъс. Именно тази небрежност му, попреши да усети присъствието на третия. Но къде е той?

Нямаше време да го търси, защото Никълъс успешно му приложи техниката „тецуито“ и се измъкна от хватката му.

Рязко се дръпна, успя да се изпълзне и скочи към катаната си на пода. Никълъс се стрелна след него, тялото му се разпъна като на гмурец, пръстите му се сключиха около мускулестия глезнен на Сайго. Стовариха се едновременно върху чертожната маса, но Сайго успя да сграбчи дръжката на катаната. В същия миг нов куршум иззвир и рикошира в ръба на масата, посипвайки лицето му със ситни тресчици. Той изруга и се претърколи встрани.

Никълъс се хвърли към въоръжената вече ръка, съзнавайки че всеки миг в лицето му могат да се забият скрити „шакени“. Приложи техниката „въздух — вода“, за да извади противника от равновесие. До слуха му стигна лекото бръмчене на асансьора и едновременно със Сайго разбра, че времето им изтича. След минута хората на Кроукър ще са тук и едва ли ще се колебаят, преди да хвърлят своите бомбички със сълзотворен газ.

Сайго знаеше и друго — времето му неумолимо изтичаше. В двубоя се беше намесил нов, непредвиден фактор. Никълъс можеше да си позволи просто да поддържа равновесието, докато три...

Предприе внезапна атака, прибягвайки до бърза серия от удари в хранопровода на Никълъс. Атаката му бе отблъсната с чудовищна лекота и той започна да се изпотява. Съзнанието му лудо препускаше, но неизменно се връщаше на първоначалните планове. Бяха два, но в създалата се ситуация щеше да е доволен, ако може да осъществи дори само единия от тях. Вече и дума не можеше да става за избор.

Умишлено позволи на противника да му нанесе серия от удари, после се преви от пресилена болка. Скрита под тялото, дясната му ръка измъкна второ топче изпод колана. Този път нямаше право на грешка.

Леко изви глава, за да определи местоположението на Томкин и това беше мигът, в който Никълъс прозря плана му. В момента, в който Сайго хвърли топчето, тялото му вече беше във въздуха, прелетя над писалището и се стовари върху неподвижния Томкин. Трясъкът от падането им потъна в грохота на експлозията. В почти неуловимата пауза между двете събития той успя да избута Томкин встрани, да хвърли върху него стола с висока облегалка от массивно дърво и да чуе звука на третия изстрел, примесен с нещо, което приличаше на гръмотевичен тътен.

Ослепителният блясък в бяло, зелено и оранжево беше последван от страхотна ударна вълна. После изведнъж стана тихо, пропукваха

единствено отломките от мебелите, като суграшица в ледения въздух на зимата.

Никълъс се извъртя по гръб и седна.

— Какво, по дя...

Ръката му рязко притисна главата на Томкин към пода.

— Млъквай! — дрезгаво му заповяда той.

Видя главата на Кроукър да наднича иззад облегалката на дългия диван, миг по-късно и фигуранта му в цял ръст.

— Пресвета Дево! — изхриптя той. — Томкин добре ли е?

— Нищо му няма — отвърна Никълъс и потръпна при мисълта за разминаването им със смъртта, която наистина беше на косъм от тях. После душата му се изпълни с горчиво разочарование. Отново го изпусна! Сега, след като вече желаеше смъртта му с цялата си душа, не можеше да си прости, че е позволил на Сайго да се измъкне. От друга страна, си даваше сметка, че и късметът е бил на негова страна. Видя шока в очите на Сайго, когато разбра, че си има работа с нинджа, и това му достави удоволствие, макар че следващата им битка щеше да бъде двойно по-опасна. Тази вечер Сайго не беше подготвен за среща с нинджа...

— Господи! — изстена отново Кроукър и Никълъс проследи погледа му. — Не бях сигурен, че съм го видял в мига преди експлозията, но сега...

На мястото на третия прозорец имаше огромна дупка, от чиито краища стърчаха назъбени късове стъкло. Ситни стъкла бяха покрили и килима наоколо.

— Тоя е луд! — поклати глава Кроукър и пъхна револвера в кобура си. — Луд или самоубиец!

Вратата отхвръкна от пантите си, но той вдигна ръка и спря групата въоръжени мъже, водени от къдрав сержант.

— Долу — рече. — Вижте какво можете да изстържете от тротоара и да го занесете на съдебния лекар.

Никълъс се беше надвесил през дупката. Кроукър, се приближи до него.

— Нищо не виждам от този ъгъл, само проклетите червено-бели ивици... — изръмжа той, имайки предвид въртящите се сигнални светлинни на служебните коли.

Томкин се изправи зад тях и се зае да изтупва костюма си. Беше напълно съсипан и избелял от горещината на експлозиите.

Кроукър напусна кабинета, без да го погледне.

— Ник... — За пръв път в живота си изпитваше, трудност с говора, краката му сякаш бяха от гума. — Избяга ли?

Никъльс продължаваше да гледа надолу. На тротоара настъпи суматоха, светлината се засили. — Сигурно са открили тялото.

— Искам да ти благодаря — прочисти гърлото си Томкин. — Ти ми спаси живота... — Имаше вероятност Никъльс изобщо да не е чул думите, които си беше разменил с онзи луд. Сам беше влуден от глупостта да му се довери. Беше му безпощадно ясно, че без намесата на Никъльс сега щеше да е труп. Дължеше живота си на този човек и тази мисъл го тревожеше. Усети как в душата му започва да клокочи гняв, примесен с отвращение. Като в онзи кратък миг преди много години, когато, задъхан и лепкав от пот, се надигаше от проснатото тяло на дъщеря си, а ленивата тишина на летния ден се нарушаваше единствено от тътена на прибоя. „Джин лейн“.

Озовал се най-сетне на улицата, Никъльс видя, че трупът вече е поставен в найлоновия чувал. Спра санитарите, които се готвеха да го вкарят в линейката — първата от дълга редица подобни автомобили, чакащи наблизо. Дежурният съдебен лекар — светлокоса жена с розова кожа на светлината на сигналните лампи, хвърли въпросителен поглед към Кроукър, който кимна с глава.

— Не е останало много след такова падане — промърмори Кроукър с изненадващо равнодушие.

И беше напълно прав. Главата на Сайго беше неузнаваема, част от нея изобщо липсваше, а лицето представляваше кървава каша. Рамото и вратът му бяха строшени и се сключваха под странен ъгъл.

— Краката са на пихтия — добави Кроукър с някакво необяснимо задоволство. — Няма здрава костица, по-голяма от два-три сантиметра... нали така, докторе?

Съдебната лекарка уморено кимна с глава.

— Хайде, тръгвайте — нареди тя. — Тялото е етикетирано, а тук ме чака още доста работа!

Тя се обърна и едва сега Никъльс видя дългата процесия от носилки, която се точеше от вътрешността на сградата.

Кроукър броеше с очи, лицето му видимо побеля.

— Четирима убити, Ник — дрзгаво промълви той. — Поне за толкова сме сигурни досега... Двама са изчезнали, други двама са долу, здравата натъпкани с някакъв газ... Господи, твоето приятелче Сайго убива така, както нормалните хора се хранят! — Разтърка очите си с пръсти и добави: — Радвам се, че всичко приключи, страшно се радвам!

— Съжалявам, че се получи така — рече Никълъс.

— Не казвай, че съм те предупредил.

— Изобщо не мисля за това... Мисля си, че вече го няма и мога да продължа живота си... Искам да видя Джъстин!

— Какво го е накарало да скочи?

— Той беше войн. А войните живеят, за да загинат в бой.

— Не разбирам подобна философия.

— Няма значение — сви рамене Никълъс и се огледа. Намерихте ли катаната му? Искам да я взема...

— Какво да сме намерили?

— Сабята му.

— Аха... Не я намерихме, но и него не го намерихме целия.

Трябва да е тук някъде, ще я открием...

— Предполагам, че това няма особено значение...

Очите на Кроукър се вдигнаха над рамото на Никълъс:

— Мисля, че шефът те търси...

Никълъс се обърна и пусна една широка усмивка към приятеля си:

— Искаш да кажеш — бившият ми шеф, нали?

Томкин стоеше до отворената врата на лимузината си, костюмът му беше изпъстрен със сиви и черни петна. До него се беше изпънал Том и почтително придържаше вратичката, моторът тихо мъркаше. Сирени напомняха за присъствието на смъртта, нощта изглеждаше странно светла, поне около тях.

— Слушай — рече Кроукър, хвана ръката му и го отведе на няколко крачки встрани. — Преди да си тръгнеш, искам да ти кажа, че получих обаждането, което чаках толкова време. За втората жена, която е присъствала в жилището на Анжела Дидион в нощта на убийството. Вече знам къде е...

Никълъс го погледна, после премести очи към Томкин, който продължаваше да чака до колата си.

— Няма да оставиш нещата така, нали? — попита той.

— Не мога, просто трябва да го напъхам където му е мястото! Поне това можеш да разбереш — тук става въпрос за чест. Ако ти не го разбиращ, не виждам кой друг може да го стори!

— Но сигурен ли си в това, което си открил?

Кроукър пъхна една клечка за зъби в ъгъла на устата си, очите му се превърнаха в тъмни езера. Лицето му изглеждаше доста понабръчкано, отколкото беше само преди два дни, но това може би се дължеше на ярката светлина. Разказа на Никъльс за разговора си с Мати Устата, после попита:

— Ти си мислеше, че просто се дераш по Томкин, ей така, от злоба, нали? Не зная кой още се интересува от тая мадама, но бас слагам, че е онзи тип Франк. Да си го виждал напоследък? Не, нали? Ами защо не вземеш да попиташ бившия си шеф къде е?

— Но ти не можеш да бъдеш сигурен в нищо, преди да си разговарял с жената...

Точно така. Затова тръгвам веднага за Кий Уест. Що се отнася до участъка, там знаят, че съм си взел една от отдавна просрочените отпуски...

— Надявам се, че си даваш сметка в какво се забъркваш...

Потегли и последната линейка, сирената ѝ се изви в кресчендо, яркочервена светлина ги обля за миг, после всичко потъна в мрак. Наоколо стана тъмно като пред буря.

— Подобни думи звучат странно в устата на човек като теб — отбеляза Кроукър.

— Ник, идваш ли? — долетя до тях гласът на Томкин, кух и нереален като сън.

— След минутка! — извика Никъльс, без да се обръща, после, очите му се спряха върху лицето на Кроукър: — Ще видиш ли Гелда, преди да заминеш?

— Няма да имам време, но непременно ще ѝ позвъня. Едва ли ще може да отскочи дотук, защото номерът, който ми даде, е с код 516...

— Сведе очи надолу и добави: — Просто ще ѝ кажа, че всичко е вече наред... Хей, и ти трябва да го сториш! Джъстин положително се е разболяла от притеснение!

Томкин видя, че Никъльс се насочва към колата, сви глава и се шмугна вътре. Том изчака Никъльс да се качи, захлопна вратичката и

отиде към мястото си.

В тихото и добре изолирано купе не долиташе нито звук от нощните шумове. Моторът едва доловимо боботеше, климатичната инсталация беше включена.

Навън полицейските действия не бяха приключили. Никълъс зърна високата фигура на Кроукър, надвесена над млад полицай от моторизирания патрул. Главата му се поклати в отговор на някакъв въпрос, ръката му се стрелна по посока на недовършения небостъргач.

— Благодарен съм ти, Ник — рече Томкин и плъзна ръка по плюшената облегалка на колата. — Наистина съм ти благодарен! Утре ела в офиса да си получиш чека, към него ще прибавя и още една хубавичка сума... Заслужил си я.

Никълъс остана безмълвен, канията на катаната беше сложена напреко върху коленете му.

— Освен това ще си поговорим — продължи Томкин. — Искам да останеш в компанията за постоянно.

— Не проявявам интерес — отвърна Никълъс. — Но все пак ти благодаря.

— На твоето място не бих бързал толкова с отказа — подметна Томкин, в гласа му продължаваше да се чувства неподправена искреност. — Би могъл да заемеш доста отговорен пост при мен, защото отговаряш на всички условия... — После мъкна и Никълъс усети внимателния му поглед през полуспуснатите клепачи. — Какво ще кажеш за едно завръщане в Япония?

Никълъс впери поглед в плексигласовата преграда пред себе си и бавно промълви:

— За подобно нещо едва ли ще ми е необходима твоята помощ.

— Така е — съгласи се Томкин. — Напълно си прав. Още тази нощ можеш да скочиш в самолета и след десет часа си там. Но ако заминеш заедно с мен, това ще ти донесе... да кажем, около четвърт милион долара...

Никълъс се извърна да го погледне.

— О, говоря ти напълно сериозно. Смъртта на нинджата съвсем не означава, че съм решил всичките си проблеми там. Имам нужда от експерт, който да...

— Съжалявам, Томкин — вдигна ръка Никълъс.

— Добре де, помисли си — сви рамене онзи. — Време има, колкото щеш...

Зад гърба им Кроукър се качи в колата си.

— Карай по Трето — нареди на Том Томкин. — Искам да хапнем нещо, преди да оставим мистър Линеър.

Лимузината потегли, сви наляво по Парк авеню, направи пълен кръг около недовършената кула на небостъргача. Никълъс зърна колата на Кроукър, която се насочваше към центъра. Той несъмнено щеше да напише рапорта си в участъка, а едва след това щеше да поеме към летище Ла Гуардия.

— Как е Джъстин? — попита Томкин.

Той наистина не изпитва злоба, помисли си Никълъс. Искаше му се час по-скоро да се прибере у дома, за да й позвъни...

— Изпрати ли хората си да ме проследят до дискотеката? — попита той.

— Господи, не! — изпусна кратък дрезгав смях Томкин. — Знаех, че няма да ми простиш подобен ход... Просто проявявам бащинска интуиция.

Ако не беше толкова тъжно, вероятно можеше да е и смешно, помисли си Никълъс. Тоя тип просто не разбира и толкова.

— Добре — отвърна на въпроса му гой.

— Хубаво... Радвам се.

Светлините се смениха и колата прекоси широкото авеню. Томкин прочисти гърлото си и понечи да каже нещо, после се отказа. Изравниха се със страничната стена на кулата. Последните полицаи се бяха скучили на дървеното мостче над тротоара и тихо разговаряха помежду си.

— Ник, зная, че не ме харесваш особено, но все пак ще те помоля за една услуга...

Никълъс не отвърна, очите му продължаваха да следят бягащата край тях стена на небостъргача.

— Искам... тоест не искам Джъстин да се отчуждава от мен! Сторил съм всичко... всъщност, вече не зная... Просто си помислих, че ти би ни помогнал отново да се сближим...

Пространството пред тази част на огромната сграда беше задръстено от камиони, висок до третия етаж подемен кран започваше

сложна маневра по пренасянето на огромен прозорец с матирани стъкла.

— Мисля, че този въпрос трябва да решите само двамата — отвърна Никълъс.

— Но и ти вече си замесен! — рече Томкин с гласа, с който сключваше сделки за милиони долари.

Лимузината се плъзна под крана и нощта изведнъж притъмня.

Никълъс се извърна към Томкин и попита:

— Къде е Франк, между другото? От два дни не съм го виждал...

В същия миг се разнесе страхотен тръсък, лявата страна на челното стъкло хлътна дълбоко във вътрешността, на колата. Том увисна върху кормилото като парцалена кукла, миг по-късно тялото му отскочи назад с такава сила, че плексигласовата преграда се напука. Ръцете му излетяха встризи, до слуха на Никълъс достигна тихото му стенание, като на болно от треска дете. Полите на официалното му сако рязко се разтвориха, десетсантиметрово стоманено острие прониза гръбначния му стълб. Кръвта бликна като фонтан, вътрешността на колата се изпълни с тежка и противна миризма.

— О, Господи, какво става... — Лицето на Томкин стана бяло като вар.

Лимузината продължи движението си в източна посока, излезе на пресечката и започна да пресича Лексингтън авеню. Предната седалка рязко се тресеше, но стенанията на Том бяха загълхнали. През голямата дупка на стъклото нещо се опитваше да влезе.

Останала без контрол, лимузината, се отклони вляво, качи се върху тротоара, но се движеше по него, докато насреща й не се изпречи стълбът на светофара. Вряза се в метал, раздруса се и спря. Отпред цареше непрогледен мрак, сякаш самата нощ беше искала да се настани на седалката.

Никълъс беше взел катаната в ръка, но не я измъкна от ножницата, защото съзнаваше, че в толкова тясно пространство тя не може да му бъде от полза. До него Томкин правеше безуспешни опити да отвори вратата, но ключалките се контролираха автоматично от шофьорското място. Част от мерките за сигурност, но в момента той започна да ги ругае, кипящ от безсилен гняв.

Трупът на Том беше отскочил встризи, вонята в купето стана нетърпима, сякаш беше заляла целия свят.

Нешо тъмно се бълсна в пропуканата преграда и тя потръпна. Никълъс изчака няколко поредни удара, като мислено се стараеше да определи интервалите между тях. После се приготви, сви крака и посрещна поредния удар с мощн ритник по преградата. Тя се разпадна и той се прехвърли върху предната седалка.

Сайго слизаше все по-надолу и по-надолу по гладката стена на огромната сграда, внимателно опипвайки с крака и ръце тесния корнизи, от който беше бутнал мъртвото тяло.

Беше останал напълно неподвижен в продължение на безкрайно дълги минути и вече беше сигурен, че измамата успя. Продължи внимателното си спускане, като се придържаше неизменно към дълбоките сенки. Малцината полицаи, които все още зяпаха нагоре към счупения прозорец в кабинета на Томкин, изобщо не го забелязваха. Шанс да стори това имаше единствен Никълъс, при положение че вече е долу.

Приклекнал в мрака, той яростно изруга, усетил, за пръв път лигавото докосване на страх: Никълъс е нинджа! Зави му се свят, ръката му бавно, се пресегна и пъхна в устата му още едно кафяво хапче. Този път го сдъвка, за да ускори действието му.

Скоро наркотикът плъзна по жилите му, разнасян с лекота от адреналина, кой го сърцето му продължаваше да изтласква в огромни количества. Небето, лилаво-черно, сякаш щеше да експлодира над главата му, мускулите му се издуха, главата му олекна и започна да пулсира, очите му пронизваха нощния мрак като два мощн прожектора. Цялото му тяло се разтърси от огромния прилив на енергия.

После в лявото му ухо прозвучаха гласове, той намести с пръст миниатюрното микрофонче. Позна гласовете на Томкин и Никълъс, чу „Трето авеню“ и светкавично се насочи към южната част на сградата, където още на идване беше забелязал подемния кран. Когато лимузината се появи и се плъзна под широкия свод на огромната машина, краката му се спуснаха надолу, тежестта на тялото му се прехвърли върху покрива на колата с такава съвършена координация, че никой от пътуващите вътре не усети нищо.

Легна по корем, измъкна катаната от ножницата, нощния бриз рошеше косите му. Вдигна я високо над главата си и я стовари с острието напред върху широкото челно стъкло. Едновременно с тежкото потръпване на голямата кола, заприличала му на улучен дивеч, той нададе къс победоносен вик.

Кроукър тъкмо потегляше по посока на Парк авеню, когато му се стори, че нещо се движи в близост до бавно хълзгащата се лимузина на Томкин. В същия миг до слуха му достигна и тътенът. Не беше в състояние да го идентифицира, но въпреки това скочи с цялата си тежест върху спирачката и рязко изви волана наляво.

Гумите пронизително изsvириха, задницата поднесе. В продължение на един безкрайно дълъг миг той се бореше да удържи колата, политнала с цялата си тежест към бетонното островче. Сподириха го разгневени клаксони, той изруга, но не отслаби натиска си върху волана.

В следващата секунда колата му се стрелна в обратна посока, към тъмната грамада на небостъргача.

В първия момент той остана под влиянието на шока и Сайго незабавно се възползва от това — наведе се да отбегне връхлиташкото тяло на Никъльс, рязко се извъртя и прибягна до позицията „канзацу ваза“, целяща изкълчване крайниците на противника с помощта на лактите.

Оказал се над тялото на Сайго, Никъльс по-скоро почувства, отколкото осъзна липсата на съпротива и моментално зае позицията „осае ваза“, или защитно обездвижване, блокира лактите на противника и предприе светковична контраатака.

За миг едно от малките ножчета на Сайго се оказа на свобода, ръката му се стовари надолу и телата им се вкопчиха на живот и смърт, свързани чрез острата, стомана, която се беше превърнала в част от тяхната същност, — без която животът им губеше всякакъв смисъл.

Мускулите на извитите им гърбове потръпваха от напрежение, от телата им заструи пот. Сайго заскърца със зъби под усиливащия се натиск на Никъльс. Сякаш Сънцето и Луната — двете части на едно цяло, бяха влезли в смъртен конфликт. Не беше ли това ужасната сила, принудила Каин и Авел да вдигнат ръце един срещу друг?

Днес беше Денят на тяхното отчаяние. Защото бяха нинджи, защото бяха дали обет на две враждуващи школи, родени далеч назад във времето — когато мълчаливите звезди в небето са имали друго разположение, когато летата са били по-горещи, а зимите — по-студени, когато континентите са били млади и девствени... На този отрязък от безкрайното време те бяха пожелали да отدادат младостта си.

Никълъс направи опит да заеме позицията „въздух — вода“, за да излезе от блокажа, но Сайго, това и чакал, незабавно контролира с „шиме ваза“ — задушаване с три пръста, и успя да го хване неподгответен. Никълъс го блокира с къс поради липса на пространство удар в черния дроб, който обаче се оказа достатъчен. През цялото време на борбата Том свойски се опираше върху сплетените им тела, бавно засъхващата му кръв оплеска лицата и ръцете им.

Мускулите им се издужаха като парни машини, кожата им блестеше от пот и изхвръкнали до скъсване вени. Запъхтяното им дишане се смесваше в горещото тясно пространство, очите им бяха на сантиметри едни от други, В момента не бяха в състояние да произнесат дори една свързана дума, омразата ги караше да съскат един срещу друг на онзи елементарен език, който са използвали преди хилядолетия практиците на человека.

Върхът на острието сочеше навън и Никълъс използва ъгъла, за да отметне назад китката на Сайго. Но той не беше „канаку на нинджа“, не владееше способностите „копо“. Сайго обаче беше всичко това и знаеше как да се справи с тази хватка. Вдигна нагоре дясното си коляно и започна да го придвижва едновременно с дясната си ръка. Кое от двете движения беше измамно? А може би и двете?

Кратък миг на нерешителност, но съвсем достатъчен за Сайго да освободи лявата си ръка. Върхът на острието светкавично се стрелна към лицето на Никълъс, той завъртя китката си и отблъсна дръжката с най-, външната й кост, острието се плъзна в страни.

Сърцата им бяха изпълнени с желание за разруха, умовете им — с дълго сдържаното желание за мъст. Тези две всепогълъщащи емоции най-сетне се бяха отпришли, подсилени още повече от адреналина и „хонги“ — онзи въображаем духовен юмрук, създаден в школите след дълги години упорита работа и тежки изпитания на волята.

Никълъс използва удар с разпорени пръсти в сърдечната област, за да получи предимство. Изненадан, Сайго се дръпна назад и се опита да го удари с юмрук в слепоочието. В следващия миг се претърколи през дупката в предното стъкло, Никълъс излетя след него, хълзна се по капака на лимузината и падна на тротоара.

Сайго се беше изправил до електрическия стълб, ножницата на катаната му отхвъркна встрани, ръцете му я стискаха за дръжката в изходна позиция за бой. Не беше нужно да извика името на Никълъс, който вече го беше зърнал и се извръща с лице към него.

С периферното си зрение видя рязко спрялата на платното кола и изскочилата от нея висока фигура на Кроукър. Без да извръща глава, той рязко извика:

— Не се приближавай! Иди да видиш Томкин, той е отзад в колата!

После започна да се приближава към Сайго.

Когато човек е нинджа, той вижда не само с очите си. С помощта на харагей той е способен да вижда с цялото си тяло. Така, придвижвайки се по посока на врага си, Никълъс видях цялото си тяло как пръстите му се свиват по характерен начин и реагира светковично.

Прилягвайки до движението „иай“, той вдигна нагоре катаната си и отби два шакена, които Сайго насочи към гърдите му, почти без да се помръдва. Те избръмчаха като разсърдени оси, изтропаха по тухлените стъпала между двамата и изчезнаха в бездната на подземния проход, който водеше към небостъргача.

Катаните звънко се срещнаха над главите им — и двамата прилягнаха до мощния удар „огън и камък“, от който телата им се разтърсиха. Само великолепно закалената японска стомана беше в състояние да издържи на такъв удар.

Сайго изглеждаше напълно побеснял. Зениците му бяха толкова разширени, че очите му изглеждаха напълно черни. Бяха толкова неестествени, от тях се изльчваше такава сила на духа, че дори Кроукър замръзна на място и гледаше като омагьосан.

Сайго нападна светковично и мощно. Действително е обладан от неизточима енергия, мярна се в съзнанието на Никълъс. Почувства, че го обгръща нещо като магнитна буря, завърта го в ледената си вихрушка; заплашва напълно да го дезориентира. Неволно отстъпи пред тази вихрушка.

Устните на Сайго леко се движеха, цялото му лице издаваше наличието на стимуланти в кръвта му. Колко е дрогиран, запита се Никълъс, как бих могъл да се възползвам от това?

Един от ударите на противника го хвана почти неподготвен, избягна го с цената на крайни усилия и тръсна глава. Ръцете му изведнъж натежаха, клепачите му потрепнаха. Сайго забеляза това и върху лицето му се появи вълча усмивка.

Никълъс отстъпи назад и усети течаща вода под краката си. Беше навлязъл в изкуственото езеро край сградата, което завършващо с малък водопад. Но как се озова тук? Нали допреди миг водопадът беше насреща, а не зад гърба му?

Усети разкъсваща болка в ръката си, видя как по острието на противниковата катана се появява кървава ивица, провесена като лигите на побесняло куче. И едва сега разбра какво става с него.

Това беше „кобудера“, магията, която дори и най-фанатичният възпитаник на „Канаку на нинджуцу“ не би използвал... С изключение на Сайго...

Отстъпи още назад, Сайго го последва, увлечен в бясната си атака. Вече и двамата бяха във водата, магията превръщаща нощта наоколо в розов воал. Започна да не усеща краката си и се препъна. Пръстите му изтръпваха, с усилие стискаха дръжката на катаната, въздухът свиреше на пресекулки в гърлото му.

Сайго продължаваше безмилостното си настъпление, катаната му свиреше във въздуха, по лицето му блуждаеше усмивка, а устните му продължаваха да шепнат заклинанията на кобудера.

Кракът му стъпи върху хълзгав камък част от издигащата се сред водата скулптурна група. Никълъс политна назад и едва не падна. Моментално получи нов посичащ удар и в нощния въздух проблеснаха капчици кръв. Неговата кръв. Усети, че не може да си поеме дъх, тялото му сякаш агонизираше. Онова, което направи Фукашиги през онази нощ, очевидно ще се окаже недостатъчно, помисли той с помътено съзнание.

Бликащата от фонтана вода го обля и той потръпна. Пое си дълбоко дъх и изведнъж усети как цялото му тяло се пронизва от тънък, но кристалночист лъч, който бързо разпръсква мъглата в съзнанието му.

В главата му изплува образът на Мусаши — Светецът на сабята, изправил се сред своята малка градинка преди повече от триста години. Попитали го какво представлява „тяло от камък“, а вместо отговор той извикал един от учениците си и му заповядал да се самоубие, като разпори корема си с нож. Миг преди младежът да се подчини, майсторът задържал ръката му и казал: „Ето това е «тяло от камък»!“

Знаеше какво трябва да прави — знаеше го някак отвътре, без участието на съзнанието. Ръката му се пълзна надолу и измъкна нещо, за което дори не подозираше, че е там — нещо, което отдавна го чакаше. Измъкна го навън с цялата си сила, убеден, точно както пишеше Мусаши в своята книга, че „не могат да го спрат дори десет хиляди вражески противодействия“, не може да го спре нито Сайго, нито дори мрачното заклинание на кобудера!

Нанесе рязък посичащ удар отляво надясно, Сайго стреснато вдигна катаната да се предпази, очите му се изцъклиха от изненада.

Кръвта бликна, червена и ярка като перата на екзотична птица. Тялото на Сайго се изви назад, устните му се дръпнаха и оголиха зъбите му в зловеща гримаса.

Водата в краката им завря от усилията да запазят равновесие. За Сайго, чийто корем беше разпорен чак до хранопровода, тази задача беше изключително трудна. Катаната безсилно увисна от обездвижената му лява ръка, пръстите й безцелно потръпваха в усилие да сторят онова, което вече не можеха да сторят, тъй като нервите им бяха прерязани. Тялото му се олюя като на пияница, на когото последната глътка е дошла твърде много. Сграбчи рамото си с намерение да измъкне оттам ново оръжие, но Никъльс го наблюдаваше внимателно, посегна светкавично с върха на катаната и отхвърли встрани смъртоносния „шурикен“.

Сайго простена и се облегна с цялата си тежест върху дръжката на катаната, използвайки я като бастун. Без нейна помощ положително би се проснал в краката на противника си.

— А сега ме убий! — дрезгаво рече той. Звукът на гласа му потъна във веселото бълбукане на фонтана. — Но не преди да ти кажа това, което дълги години пазя за теб, братовчеде... — Раменете му се сгърчиха. — Ела по-близо... — Гласът му видимо отслабва: — Ела по-близо... Рано е да се наслаждаваш на триумфа си...

Никълъс пристъпи крачка напред. Гърдите и корема на Сайго бяха разпорени, в ужасната рана проблясваха вътрешните му органи. В ръката на самия Никълъс пулсираше глуха болка — там, някъде горе към рамото, където го беше посякъл, Сайго.

— Трябаше да ме обезглавиш, докато беше в състояние да го сториш — тихо каза той. — Но ти липсаше необходимата твърдост на духа, кобудера те погълна изцяло и ти само ме одраска... Сега сам виждаш какво може да направи един решителен удар!

— Какво каза, братовчеде? — политна Сайго. — Ела по-близо, не те чувам... — По лицето му пробяга болезнена гримаса, после бързо се стопи като облачета в лятно небе, потънала дълбоко в пластовете на желязната воля, придобита и от двамата с цената на дългогодишни тренировки. Може би именно тази воля отличаваше японците от всички останали народи по света — това късче корав кремък, скрито под многобройните пластове на пречистените и възвишени чувства, сред които доминираха като сияйни звезди дългът и любовта. Ето защо те бяха хора, които винаги вървят напред и никога не отстъпват... О, Амида, но едновременно с това паметта им е изключителна, истина са преданията, че тя не ги напуска до самата им смърт...

Никълъс усети, че умира за сън. Преодоляло шока, тялото му започна да усеща болките, но в това усещане имаше нещо успокояващо и то бавно се превръщаше в изтощение...

— Недей да мислиш, че си победил! — изпъшка Сайго, от ъгълчето на устата му се проточи тънка струйка кръв. Езикът му се стрелна навън и я облиза, сякаш искаше да провери вкуса й. — Мисля, че е крайно време да ти разкажа всичко... Но защо не се приближим още една крачка, братовчеде? Не мога да крещя... Благодаря ти... — В очите му проблесна студен огън: — Мислиш, че Юкио е жива, че живее някъде сред семейството си и понякога си спомня за времето, което е прекарала с теб, нали? Не, Не е така! — Понечи да пусне къс саркастичен смях, но почти веднага се закашля, от гърдите му се отлепи тежка розова храчка, която кацна във водата между двамата. Вдигна глава, за да гледа Никълъс в очите и добави: — Тя лежи на дъното на пролива Шимоносеки, братовчеде! Точно там, където я потопих аз!

— Тя те обичаше... Любовта й личеше във всяка дума, дори във въздуха, който дишаше! Разбира се, аз можех да я упоявам с

наркотици, както в онази нощ, и за известно време тя те забравяше... Но когато се събудеше, всичко се повтаряше отначало...

— Най-сетне побеснях... Тя беше единствената жена... за мен... Без нея наоколо имаше само мъже, все повече мъже.

Очите му пламтяха като въглени, заобиколени от червени кръгове, те не приличаха на човешки очи. Струйката по брадичката му набъбна, тежките капки оцветяваха водата в краката му като капки боя от четката на небрежен художник...

— Ти ме принуди да я убия, Никъльс! — каза той с внезапно обвинителна нотка в гласа. — Ако не те обичаше...

— Ако животът не беше такъв, какъвто е... — дрезгаво прошепна Никъльс, а ръцете му светкавично вдигнаха оръжието. Острието на катаната проблесна като живо в топлия влажен въздух — сякаш самият Господ-бог му беше вдъхнал плът и кръв.

Главата на Сайго описа блестящ полукръг и заподскача в последния си път като малка планета, а след нея, като след хвърчило или странна комета, се проточваше ярка пурпурна опашка... Тупна в ръба на фонтана, хълзна се надолу по белите стъпала и най-сетне се укроти в подножието на малкия водопад. Остана на деветото стъпало.

— Но той е такъв! — завърши изречението си Никъльс.

Водата в краката му тихо ромолеше, лекото течение галеше глезените му като вълните на спокойно море.

След като всичко свърши, Кроукър, разбира се, пожела да разбере как точно го е сторил. Затова замъкна Никъльс в мортата да хвърлят заедно още един поглед на онзи труп.

— От това тук нищо не може да се разбере! — оплака се той. — Христос ми е свидетел, че бяхме налапали въдицата докрай!

Никъльс погледна изпотрошеното тяло. Беше на японец, размерите му отговаряха съвсем точно на височината и теглото на Сайго. Подробната аутопсия несъмнено ще открие различия в мускулната тъкан, защото този човек не можеше да притежава физическата подготовка на Сайго. Но това би излязло наяве само ако човек търси различия!

Посегна и обръна главата встрани, втренчи поглед в шията и се зае да я изследва с върховете на пръстите си.

— Ето — промърмори след малко той.

— Какво? — надвеси се над трупа Кроукър. — Вратът му е счупен, при падане от високо това често се случва...

— Не, Лю... Имам предвид начина, по който е счупен този врат. Виждал съм как става това... преди много години. Костите са отсечени сякаш е хирургически скалпел, това не може да стане при никакво падане... Това е „копо“, Лю... Една особена техника, която се използва от нинджите.

— Господи! — смяяно промълви Кроукър. — Убил е човек само за да ни заблуди!

Между него и хладната нощ имаше само една мрежеста врата. Спокoen и отпуснат, той се вслушва ще в тихото съскане на вълните, чиито бели гребени смътно проблясваха в мрака миг преди да се стоварят върху пясъчния бряг. Дишането му неволно се синхронизираше с техния равен ритъм, мислите му се рееха надалеч.

Мислеше за Япония. Мислеше за полковника, за Чонг, за Сайго и най-вече за Юкио.

Всичко вече беше на мястото си. Отмъщението развърза оплетените възли на съдбата и ги подреди според божията воля — умрели така, както се бяха родили.

Отмина и гневът, започнал да бушува в душата му след признанието на Сайго. В съзнанието му изплува онзи странен сън... Жената от него вече не беше без лице. Едва сега успя да проумее напълно страхотната саможертва на Юкио. Можела е да избяга от Сайго винаги когато ѝ хрумне. Но къде щеше да отиде? Разбира се, там, където е сочело сърцето ѝ — до него. „Тогава ти не беше готов, той щеше да те унищожи...“ Така беше казал Фукашиги и беше прав — едва сега Никъльс разбра колко точни са били думите му. Оставайки при Сайго, Юкио е знаела, че контролира поне част от дивата му омраза — все пак тя е при него, а не при Никъльс... Жертвала е живота си за мен — „мигавари ни тацу“...

„Защо така горчиво плачете, госпожо? Какво зло ви е сполетяло?
— Една крайно безчестна смърт, господине. Докато не бъде отмъстено за мен, духът му ще витае вечно тук...“

Край, вече няма да витае.

Усети приближаването на Джъстин и потъна в необятен покой. Имаше чувството на човек, който се завръща в каменната си колиба на

брега на морето, а над нея се поклащат високите, познати от детинство борове. Топъл бриз полъхна в душата му, ръцете ѝ се прокраднаха около кръста му, устните ѝ проследиха очертанията на врата му. Затвори очи.

— Добре ли си?

— Да, да... — Плътно прилепнали едно до друго, телата им потръпнаха като листата на едно и също клонче. — Колко е синьо морето! По-синьо дори от небето...

— Защото небето се отразява в него. Виждал си как се сливат, нали?

— В теб говори творецът... Виждаш в цветове.

— Но и ти ги виждаш, нали?

— Да, след като ми ги посочи...

Бузата ѝ се долепи до рамото му.

— Мъчно ми е за Док Диърфорд...

— И на мен — прошепна той, без да отмества поглед от морската шир. — Дъщерите му ще са тук всеки момент...

— Сайго сигурно е отишъл да търси баща ми в Джин лайн, но защо е убил Док?

— Не зная — тихо отвърна Никълъс. — Може би го е видял и е станал подозрителен. — Но мислите му бяха далеч, далеч.

По-късно си пригответиха вечеря и седнаха на масата пред къщата. Ветрецът разроши косите ѝ, после ги прибра на една страна като любяща майка и се зае с книжните салфетки по масата. Изтръгна ги изпод приборите и ги запрати далеч сред пясъчните дюни, остави ги, да си починат за миг, а след това ги вдигна високи във въздуха и ги спусна във вълните на прибоя, проблясващи с платинена светлина.

Хванати за ръце, двама млади бавно пристъпваха по мокрия пясък, зад тях оставаха странни, ракообразни следи. Пред тях, обхванат от радостна, възбуда, подтичваше строен ирландски сетер. Лъчите на залязващото слънце оцветяваха в розово блестящата му козина, езикът му докосваше за миг съскащата по пясъка пяна, той отскачаше назад и весело лаеше.

— Сега искаш ли да се върнеш в Япония? — тихо: попита тя с ръка в неговата.

Той си спомни за офертата на баща ѝ и се усмихна.

— Не. — Облегна се назад в стола, облегалката му леко проскърца — един успокояващ звук, подобен на бръмченето на опънатите въжета на яхта в открито море. — Някой ден ще идем двамата... просто като туристи...

— Ти никога не можеш да бъдеш турист там!

— Но мога да опитам, нали?

На хоризонта се появиха платна на яхти — бели и блестящи, бързачи да се доберат до брега. Ако не беше толкова късно, човек би допуснал, че са част от някаква регата. Някъде надолу по брега долетя тиха музика, после изведенъж прекъсна — вероятно от затръшната врата.

Джъстин се закиска.

— Какво има? — попита той и извърна към нея усмихнатото си лице. Лице на човек, който очаква да чуе забавна история.

— Спомних си как дойде да ме измъкнеш от оная дискотека — отвърна тя, после лицето ѝ изведенъж стана сериозно. — Трябваше да ми разкажеш... — прошепнаха устните ѝ. — Да ми разкажеш всичко...

— Не виждах смисъл да те плаша.

— Щях да се изплаша единствено за теб!

Той се изправи на крака с ръце, дълбоко натикани в джобовете. Една изключително, западна поза.

— Вече всичко свърши, нали? — Гледаше го отдолу нагоре, последните лъчи на залязващото слънце, отразени от водата, огряваха чертите на лицето ѝ, правеха ги гладки и хладни, сякаш светещи със собствена светлина.

— Да — отвърна той и потърка превръзката на ръката си. — Вече всичко свърши.

Обърнат на една страна, той беше почти задрямал, когато Джъстин излезе от банята. Тя се пресегна да изгаси лампата, а на него му се стори, че луната изведенъж е потънала зад линията на хоризонта.

Усети я как се намества в леглото и наглася възглавницата под главата си, в следващия миг топлото ѝ тяло се долепи до него — меката извивка на гърба и ханша ѝ го накара да потръпне сякаш пронизан от електрически ток.

Докато потъваше във вълните на изтощението, обвиващи го като гъста лепка течност, той отново се замисли за Юкио. Вече си даваше сметка, че любовта му към нея е била равна на страх. Беше привлечен

от първичната ѝ сексуалност, тя го караше да бъде безкрайно възбуден при всяка тяхна среща. Но душата му се противеше, а следователно и се страхуваше да признае втората част на създалото се между тях уравнение — а именно и неговата първична сексуалност, не по-малко стихийна от нейната. Фактът, че Юкио беше в състояние да я извади на показ и да се възползва от нея, беше това, от което едновременно се страхуваше и което обичаше.

Мисълта, че толкова години е живял в лъжа, го натъжи. Непрекъснато си втълпяваше, че го е измамила и все още му беше трудно да възприеме мисълта, че го е обичала не по-малко от него. Вече отдавна я нямаше, все по-рядко го посещаваше дори в сънищата му. Но споменът ще бъде вечно жив и той ще стори за нея това, което ще стори и за родителите си — на рожденияте им дни ще запали ароматни пръчици и ще се помоли на Бога за упокой на душите им.

Джъстин се размърда, и той се обърна по гръб. Пъхнала ръка под главата си и част от възглавницата, тя дишаше равно и дълбоко...

Във високата къща беше тихо. Златни потоци слънчева светлина хвърляха дебели снопове върху голия под, стените тънха в мрак. Тук Никъльс срещна Со Пенг. Изглеждаше така, сякаш едва вчера се беше видял и разговарял с полковника и Чонг. Висок и slab, с блестящи черни очи, с дълги ръце и още по-дълги нокти, преплетени като щипките на непознато митично чудовище, той стоеше в центъра на просторното помещение и изпитателно гледаше Никъльс.

— Донесъл си ми прекрасен подарък. Много съм ти благодарен.

Никъльс се огледа, но не видя нищо. Бяха само двамата със Со Пенг.

— Къде съм? — озадачено попита той.

— На изток от Луната, на изток от Слънцето — отвърна старецът.

— Не помня как съм се озовал тук! — Никъльс почувства как го залива вълната на паниката. — Никога не мога да се върна пак!

Со Пенг се усмихна, ноктите му се сблъскаха, в помещението се разнесе звук, който наподобяваше потракването на цикади по пладне.

— След като веднъж си дошъл, вече ще можеш да се връщаш.

После Никълъс се озова сам в огромната къща, мълчаливо се взираше в образа си, отразен от голямо стенно огледало.

Събуди се от бледата светлина на настъпващото утро, която бавно се процеждаше през широкия прозорец. Джъстин спеше дълбоко. Той леко надигна чаршафите и стана.

Мълчаливо се изми и облече, после се насочи към кухнята да си направи чаша зелен чай. Ръката му правеше равномерни въртеливи движения, ситните листенца бавно се стопяваха в горещата течност. Накрая изчезнаха напълно, за присъствието им в чая напомняше единствено тънкият слой зеленикова пяна, който изведнъж му напомни за леката и едваоловима утринна мъгла, която се появяваше над японските планини през късна есен.

Бавно отпи, наслаждавайки се на неповторимо горчивия вкус, който се различаваше от всичко останало на този свят. После отиде в хола, запали лампата над аквариума и се зае да храни неговите обитатели.

Денят беше великолепен. Високо в синьото небе плуваха бели перести облачета, очертани така релефно, сякаш бяха издялани от мрамор. Той отвори вратата и остави мрежестата рамка да предпазва къщата от нахлуването на ранобудни насекоми. Свеж и натежал от влага, утринният бриз го обви с хладните си вълни.

Джъстин сънуващ един мъж, върху чието лице нямаше нищо друго, освен огромна уста. Беше по-скоро рана, лишена от устни, беше по-скоро нещо като онази светла ивица на хоризонта, която изчезва последна във вихъра на настъпващия ураган, осветявана от безмълвни светковици.

Тя крещеше срещу нея с призрачен шепот, но всеки вик се впиваше като камшик в сърцето ѝ и оставяше след себе си кървяща рана.

Тя направи опит да се овладее, да разсъждава логично, но устата ѝ пречеше и тялото ѝ лежеше безсилно и отпуснато като повреден автомобил.

Думите, които се отронваха от устата, падаха върху нея като тежки дъждовни капки, впиваха се болезнено в съзнанието ѝ. Накрая не искаше нищо друго, освен да запуши с ръце ушите си, да постави

някаква преграда срещу този ужасен шум. Но той продължаваше да я пронизва, още по-неумолим и безпощаден.

Единственият начин да накара устата да замълкне беше да изпълни нареджданията ѝ.

Вече искаше да се събуди. Не, не искаше. Не можеше да определи кое от двете предпочита. Тялото ѝ се разтърси от плач. Дали плаче насиън или вече е будна? Кое състояние предпочиташе? Да се събуди или да продължи да спи? Изпитваше ужас, това чувство се засилваше с всеки миг огъня...

Започна да се бори. Стомана се докосна до дланите ѝ, после очите ѝ рязко се отвориха.

Когато Джъстин влезе в стаята, Никълъс беше на колене, чашата без дръжка димеше пред него. Стоеше с изправен гръб и затворени очи, обърнат с лице към прозореца, зад който бавно настъпваше утрото и се плискаха вълните. Духът му се рееше високо в небето, опитвайки се да достигне малките, сякаш изваяни от мрамор облачета.

С широко отворени очи, в които гореше мрачен огън, Джъстин се прокрадна зад аквариума. Бледожълтият халат се уви около тялото ѝ като утринна мъгла, извираща сякаш направо от пода. Ръцете ѝ се протегнаха нагоре, тялото ѝ се завъртя и тя безшумно измъкна катаната от окачената на стената ножница. С охота би взела онази, голямата, но тя беше окачена твърде високо.

Обърна се, чувствайки как се променя. Очите ѝ вече не бяха нейните — цветът им беше съвсем друг, а червените точки в ирисите им изчезнаха, заместени от черни, мрачно блестящи кръгове. Със страх и възбуда съзна, че лицето ѝ вече не е женско, макар тялото ѝ да остана непроменено, В съзнанието ѝ проблясваха черни светковици, в мрачната им светлина се мяркаха пепелянки, огромни мравки, някакви човекоподобни чудовища... Тръсна глава, за да ги пропъди. Пред очите ѝ изплуваха странни цветове и още по-странны форми, които сякаш бликаха от собственото ѝ тяло. Познатите измерения на света изчезнаха, той се превърна в студена и прокълната пустиня, тъжна и безрадостна като Великата пустиня Гоби...

Въздухът влизаше и излизаше от дробовете ѝ с тежко свистене — сякаш напомпван от злостните духове наоколо стенеща и потръпваща, човешката ѝ същност се сви и изчезна...

Но ръцете ѝ бяха спокойни, под пълен контрол. Обви ги една след друга върху кожената дръжка на катаната, ясно усещайки балансираната тежест на оръжието. Почувства съвършенството на това човешко творение, без да знае откъде идва то.

Стъпвайки безшумно с босите си нозе, полагайки ги бавно и методично върху покрития е килим под, тя се насочи към мускулестия гръб на мъжа, седнал неподвижно пред прозореца.

Излезе от сянката, в лицето ѝ проблесна хладната светлина на настъпващия ден. Спра за миг и изчака очите ѝ да свикнат с яркия блясък.

Вече е зад него, развълнуваното ѝ дишане сякаш докосва кожата му. Ръцете ѝ бавно се вдигнаха над главата, готови да нанесат смъртоносния удар. Миг — кратък миг и всичко ще е свършило. Драскането на клечка кибрит, изщракването на пръсти това е времето, което разделя живота от смъртта.

Енергията за нанасяне на смъртоносен удар накара върха на катаната да потрепне, В подобна ситуация човек не бива да прибягва до „киай“ — победоносния боен вик, с помощта на който се освобождава натрупаната енергия. Но откъде знае това? Човек трябва да почерпи силата на този удар чак от stomашните мускули... още, още... Мускулите са толкова слаби!

В момента, в който мрачно проблясващото острие на катаната започна неумолимото си движение надолу, нещо в нея помръдна, свитата дълбоко в душата ѝ човешка същност започна да се пробужда.

Не! Това беше викът на душата. Не, Не, Не!

Но острието вече беше светкавица, разсичаше въздуха е остро свирене, спускаше се все по-надолу, по-надолу, по-надолу... Всичко изчезна в плътната пелена на отчаянието, тя знаеше, че е късно, твърде късно...

Духът му се рееше. Бавно и постепенно, увиснал сред лазурния простор, той започна да приема очертанията на старец. Не на старец въобще, а на един съвсем определен старец.

Волен и свободен, Никълъс беше стар, но някак не усещаше тежестта на годините. Окачени на гола, безплътна закачалка, те

приличаха на множество копринени шалчета, всяко със свой характерен цвят, който отговаря на съвсем определени спомени...

Танцуваше танца на живота в ясното небе на зараждащия се ден — едно доволно дете, което е виждало много неща, което притежава опита, придобит от безкраен низ нощи и дни... Правеше житни снопи от белите облачета, стискаше ги в ръце и ги въртеше над главата си като хартиени въртележки.

Далеч под него, подобно на огромен тигър, се простираше Азия, Доволна и могъща, тя се протягаше под първите лъчи на слънцето. Но това беше Азия от други времена, далеч преди настъплението на тежката индустриализация, преди революцията в Китай, преди опустошението на Виетнам и Камбоджа. Въздухът беше кристалночист и прозрачен.

Усети присъствието на Джъстин и катаната в един и същ кратък миг. Ако не се рееше толкова надалеч, несъмнено би усетил много по-рано намеренията й чрез верния си приятел — харагей. Но състоянието му се характеризираше с една особено приятна отпуснатост и това беше причина за закъснялата му реакция.

В този последен миг до слуха му долетя тътенът на далечната черна гръмотевица, тялото му започна да се извива под спускащото се стоманено острие.

Време за размишления, разбира се, нямаше. Ако се беше поколебал дори за хилядна от секундата, щеше да бъде труп. Смъртта се оказа много по-близко, отколкото му беше приятно да я допуска.

Има различни начини да се спечели битка и без сабя. Той особено добре владееше хватката, наречена „изпускане на дръжката“ и именно нея предпочете да приложи в този миг. Инстинктивно вдигна ръце, тялото му светкавично се шмугна във вътрешната страна на описаната от оръжието окръжност, пръстите му стиснаха китките на Джъстин, отблъсквайки ги нагоре и встани.

В следващия миг вече беше на крака, а тя връхлиташе отгоре му с хоризонтален замах — отляво надясно. В същия този миг проумя какво се е случило.

Нададе пронизителен вик, протегна напред левия си крак, прегъват в коляното, кръстоса ръце и нанесе силен страничен удар в китките й. По-скоро понечи да го нанесе, тъй като изведнъж съзна, че с подобен удар несъмнено ще измъкне оръжието от ръцете й, но

положително ще натроши и костите й. Затова промени намеренията си в движение, стиснал здраво малко над тънките костички в долната част на ръцете и рязко ги изви. Тя извика и катаната издрънча на пода.

В следващата секунда коляното й влезе в съприкосновение с долната част на корема му, той се сви и юмруците й забарабаниха по гърба му.

Въздухът излетя от гърдите му с противно свистене, но преди да падне, той все пак успя да я дръпне за глезена. Тя се стовари отгоре му с цялата си тежест и го засипа с удари.

Никълс се пресегна към лицето й, без да им обръща внимание, с цената на доста усилия пръстът му най-сетне докосна една точка на шията й. Нещо изрева, нещо излетя от широко отворената й уста, нещо просто се възползва от гласните й струни... Тя самата едва ли някога би могла да издаде такъв страхотен звук. Странно блестящите й черни очи се извъртяха нагоре и изчезнаха в орбитите си. Миг преди клепачите й да се спуснат, под тях проблесна някаква бяла пустота. Тялото й се просна напреко на неговото, дългата й коса покри почти изцяло блестящото острие на изоставената катана.

Всичко му се изясни благодарение на втория удар. Отляво надясно. Джъстин е деснячка и би трябвало да замахне обратно — отляво наляво. Значи не тя насочваше остието, пък и едва ли би могла да се справя с катаната така добре.

„Сайминджуцу“ — хипнотичните умения на нинджите — беше само едно от допълнителните умения, която беше усвоил преди години. В продължение на четири часа я обработваше, съзнавайки, че е много по-трудно да я освободи от хипнозата, отколкото да я подложи на нея. Прибягна до всичките си умения, за да изтръгне демона, вселен в душата й.

От тялото му капеше пот и попиваше в дъските на пода, нейното също беше мокро. Нито за миг не прекъсна усилията си и най-накрая бе възнаграден — от устата й се изтръгна див, уплашен вик, тялото й потръпна и се отпусна.

Секунди по-късно вече дълбоко спеше. Той не я остави нито за миг, положи главата й в ската си и нежно я обви с ръце. През целия горещ и дълъг ден я пусна само веднъж — докато отиде да се облекчи и да намокри със студена вода кърпата, която държеше на челото й.

Почти през цялото време не отдели поглед от лицето ѝ, чертите му странно са промениха. Само веднъж вдигна глава, стреснат от тихото бълбукане в аквариум ма, в който сред плътните зелени стволове на водораслите, безгрижно играеха рибите. Очите им за миг се доближаваха до дебелото стъкло, поглеждаха го равнодушно и изчезваха в своя странен свят.

На третия ден тя се възстанови напълно. През това време спа почти непрекъснато — като човек, който се бори с тежка болест.

Никълъс не се отдели от нея нито за миг, хранеше я, миеше я, вършеше всичко необходимо. Когато приключваше със задълженията си, той излизаше на терасата и часове наред гледаше към морската шир, без да обръща внимание на летовниците, които изпъльваха плажната ивица. Нито веднъж обаче не отиде на брега, дори не помисли да се доближи до водата. Страхуваше се да я остави сама.

Сутринта на четвъртия ден тя отвори очи. Бяха кристалночисти, в лявото отново играеха алениите точкици, ярки като степен пожар. Той се наведе, обви ръце около тялото ѝ и кратко я целуна.

Едва след като закусиха и тя посегна към последния брой на вестника, Никълъс започна да говори. Разказа ѝ всичко, защото тя трябваше да го знае, трябваше да разбере, че е намерила у себе си онези огромни сили и кураж, необходими за окончателното ѝ пречистване. Разказа ѝ го, за да знае, че само неговите усилия не биха се увенчали с успех. Тя се беше вкопчила в „кобудера“ с цялата сила на волята си.

— Вече съм силна — засмя се тя. — Силна като теб!

— Не знаеш колко си близо до истината — сериозно отвърна той.

— Но човек трябва да свикне с притежаването на толкова много сила — потръпна тя.

Той отиде да измие чиниите, а тя разтвори вестника. Потракването, което долиташе от кухнята, я караше да се чувства уютно и спокойно.

— Хайде после да идем на плажа — подвикна тя.

— Задължително! Лятото е към края си и трябва да се възползваме максимално от последните хубави дни... — Той избръса ръцете си в кърпата и добави: — Но в града също има един-двама души, които...

— Ник! — Лицето ѝ над вестника беше побледняло. Той се приближи до стола и нежно я целуна:

— Защо гледаш така?

— Виж това — промълви тя и му подаде прегънатия вестник.

Той го пое и бавно отмести очи от разтревоженото ѝ лице.

— Трябва да се обадя на Гелда — прозвуча гласът ѝ някъде отдалеч.

СМЪРТТА НА МЕСТЕН ПОЛИЦАЙ

Гласеше заглавието на репортажа, изпратен от Кий Уест, Флорида.

„Лейтенантът от полицията Люис Д. Кроукър е бил намерен мъртъв вчера в своята наета кола, съобщи представител на полицията от община Монро. Колата изскочила с висока скорост от магистралата на десет километра източно от Кий Уест, преобърнала се по високия насип и се запалила. Според говорителя катастрофата вероятно е била предизвикана от силния дъжд и ураганен вятър, бушуващи в района през последните два дни. Лейтенант Кроукър, се намирал в Кий Уест на почивка. В интервю на «Полис Плаца» № 1 прекият началник на Кроукър — капитан Майкъл С. Финиган — направи следното изявление...“

Никълъс прекъсна четенето. В гърдите си усещаше глух екот, сякаш огромен тъпан думкаше под свода на широк и празен храм. Взорът му се замъгли, пръстите му несъзнателно късаха вестника на ситни парченца.

— Никълъс...

Изправена пред него с безсилно кръстосани ръце Джъстин безпомощно потрепваше, емоциите бързо вземаха връх над все още

невъзстановената й физика.

— Просто не мога да го повярвам...

Но той можеше, и вече го стори с типично азиатско предчувствие за необратимостта на събитията. Карма — проплака душата му. Смъртта на Кроукър го прониза като нож в слабините, болката дълго нямаше да отмине.

После в съзнанието му изплуваха причините за пътуването на Кроукър до Кий Уест. Отново прочете репортажа, този път от първия до последния ред. Почивка, разбира се... После, сякаш духът на приятеля му кацна редом с него, в съзнанието му отново изплуваха думите, произнесени бавно и отчетливо:

„Той е убиец, Ник. Ако имах някакви резерви по отношение намесата на Томкин в случая Анжела Дидион, те се стопиха заедно с официалната заповед за прекратяване на разследването. Той е акула, човече. Добре ще е да свикнеш с тази мисъл“.

Изведнъж видя отминалите събития в друга светлина — сякаш го лъхна хладен вятър от гробищата, а самотните смърчове развълнувано зашумяха. Спречкванията между Томкин и Кроукър са били инсценирани. Кроукър го е дразнил, вероятно с надеждата, че ще го подтикне към някое необмислено действие — например опит за покушение срещу него самия. И ето че това се превърна в страшна истина и зад нея се полюшваше сянката на бесилката. А Франк — най-доверения телохранител на Томкин, липсваше от няколко дни. Кой знае къде е бил?

„Трябва да го пипна! Това е въпрос на чест!“

Всяка дума го пронизваше като нож, от сърцето му капеше кръв.

„Ако не го сторя аз, никой не може да го стори!“

Скочи на крака и се отправи към телефона. Набра един номер с кристално ясно съзнание. Цялото тяло го болеше, сякаш току-що го бяха пребили. Не е честно точно на тях да се случи това! Приятелство като тяхното би трябало да бъде съхранено, а не да бъде отмъкнато в мрака от дребен крадец! Обзе го гадното чувство, че са били измамени и двамата. Това е западен начин на мислене, напомни си той и го изхвърли от съзнанието си. Взе от него само отделни части, отдели ги настрана и ги запази в съзнанието си като скъп дар. В един кратък миг ги видя и четиридесета — седнали на палубата на дълга и стройна яхта, мокри от солените пръски, усмихнати и безгрижни, със слънце в

очите... После отхвърли видението, накара го да напусне съзнанието му завинаги, като последен слънчев лъч, близнал за миг белите облаци, преди да потъне зад хоризонта. Но нима нещо се промени? Нищо, абсолютно нищо. Любовта и приятелството са вплетени здраво в съдбата на Япония, а след всичкото време, прекарано на Запад, въпреки дрехите, навиците и новите познанства, той си беше останал човек на Изтока. И винаги щеше да бъде такъв. Осъзна това е рязко и свиващо дъха убеждение, от което му стана спокойно и ведро на душата. Сега вече имаше чувство за място, а с него се върна и чувството за време.

Саможертвата и отмъщението — тези крайъгълни камъни на японската хилядолетна история, също бяха неразделна част от него. Това беше последното послание на Итами, но навремето той не успя да го разбере изцяло.

Смъртта на Кроукър направи всичко просто и ясно.

В главата му се мърна един цитат, който приписваха на Йеасу Токугава, стрелна се и изчезна като птица в пролетното небе. Вече знаеше как да постъпи.

— Какво има? — попита го Джъстин. Гласът ѝ все още потръпваше от преживяния шок.

Той сложи пръст на устните си и приближи мембрраната:

— Там ли е? — попита. — Обажда се Никълъс Линеър.

Наложи му се да поизчака. Джъстин се изправи зад него и обви ръце около тялото му.

Беше Франк. Значи, вече е успял да се върне мръсникът! Но в гласа му не пролича никаква емоция:

— Добре ли прекара? Да, да... Жалко, че пропусна шоуто... — Усети как гърдите ѝ се притискат до гърба му, протегна ръка и я прегърна. — Разбира се, като се видим, ще ти разкажа...

Това сигурно ще стане доста по-скоро, отколкото предполагаш! Франк го помоли да почака за миг. Затвори очи и в миг пред него се появи морето, замръзнато като релефна карта под последните лъчи на залязващото слънце. Прозрачна като фантастична мозайка, водата сякаш светеше със собствена светлина.

— Здравей — отново преговори той. — Обмислих още веднъж предложението ти. Да, да, зная какво ти казах... — Очите му рязко се разтвориха, прилепена до него, Джъстин ясно почувства как тялото му

окаменява и се учуди на несъответствието между думите му и чувствата, които очевидно го вълнуваха. — Нещата се промениха... Промених решението си. Да, можеш да го приемеш за окончателно... — О, Йеасу! Как хубаво ще докажа твоята правота! — Когато кажеш... — Кокалчетата му побеляха върху слушалката: — Да, току-що прочетох: във вестника... Разбира се. Тъкмо бяхме започнали да се опознаваме...

Усетила как гневът му расте, Джъстин се притисна още попътно до тялото му, сякаш искаше да го облекчи с присъствието си. Никълъс почувства как топлината ѝ прониква дълбоко в него и вече беше сигурен, че ще забравят за плажа и ще се любят ненаситно, въпреки скръбта по загубения приятел. А може би именно заради нея. Той се връща към живота, тя също...

— След една седмица? — попита, той. — Не, смятам, че няма да има проблеми. Просто трябва да ме запознаеш с подробностите. Но дори и това... Добре, можем да ги прехвърлим в самолета, нали? Да, да... — Послуша известно време, но мислите му бяха далеч. — Значи скоро ще се видим.

Беше сам, пред него блестяха единствено думите на Йеасу: „За да опознаеш врага си, трябва да му станеш приятел.“

Притисна се към Джъстин, искаше да изпие цялата топлина на тялото ѝ. Защото замръзна, когато му стана ясно, че Томкин е изпратил Франк да открие онази жена в Кий Уест. А после Кроукър умря, пак в Кий Уест. Убийство. Думата звънна в главата му като мощна камбана. Това ще постигне и теб, помисли си той, докато оставяше слушалката.

„Станеш ли негов приятел, пада цялата му защита. И тогава можеш да избереш най-подходящия начин за неговото унищожение.“

ПОСЛЕСЛОВ

В японската военна философия, която обединява много елементи на будистката и шинтоистката религия, съществуват пет основни символа — Земя, Вода, Вятър, Огън и Пустота.

Книгата на Миямото Мусashi „Го рин ношо“ съществува и в наши дни. „Нинджа“ също е книга на Петте символа.

**ВЕКОВЕ НАРЕД ЛЮБОВТА НА ИЗТОК Е БИЛА ИЗКУСТВО.
СЪЩО И СМЪРТТА...**

НИНДЖА...

Те са били тъмната и мрачна алтернатива на самураите — безмилостни убийци, обвързани от най-ужасния морален кодекс на света. Те са познавали до съвършенство изкуството да се убива, били са неповторими в своите мрачни ритуали — както в любовта, така и в смъртта...

Издание:

Ерик Ван Лустбадер. Нинджа. Част 2

Американска, първо издание

Превод: Веселен Лаптев

Редактор: Константин Бижинов

ИК „Гарант 21“ — София, 1992 г.

ISBN: 954-8009-19-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.